

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Δρχ. 5
№ 77

Μοντέρνος "Έρωτας"

ΜΩΡΙΣ
ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά σ' όσες από τις αγαπηνότες μας της ζητούν συμβουλή για έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν ασημαστική τους περιπέτεια.

Κάθε έρώτηση, για να τύχη άπαντήσεως, πρέπει να συνοδεύεται από 5 δραχμο γραμματόσημο.

ΔΕΝ ΣΕ ΞΕΧΝΩ

Φαίνεται ένας νέος θετικός και με μεγάλη αυτοπεποίθηση. Είναι ικανός να μεγαλοφημιση με την άδωμάτση θέληση που δείχνει. Αν κρατήσης το πρόγραμμά σου χωρίς να παρκεκλίνης, η άνταμοιδή σου θα έρθη μία μέρα από την πλευρά ακριβώς που την περιμένεις. Έργάσου, λοιπόν, με την ίδια σταθερότητα όπως μέχρι σήμερα, τελείωσε κι' αυτό το χρόνο στο σχολείο για να μη γίνης στην ειδικότητα που θέλει η κλίσις σου. Πάνοπλος και με δλη τη ζηλευτή κατάρτιση που θάχης, μία μέρα θα έμφανισθής στην άγαπημένη σου και θα την θαμπώσης ασφαλώς. Είνε εξ άλλου μικρή κι' αυτή άκόμη για ναχη δημιουργήσει έν τώ μεταξύ ασημαστική περιπέτεια και παρελθόν.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Από 5, τι μπόρεσα να καταλάβω άνάμεσα από τα φοβερά κακαγορημένα χειρόγραφα σου, είσαι μία πραγματικά καταρρευμένη από τη μοίρα ύπαρξις και το δράμα της ζωής σου έινε από τα σπαρτακώτερα. Αλλά τι να σου πώ, φτωχή μου μικρούλα; Έτσι είναι το γραπτό πολλών ανθρώπων, να περνούν δύσκολα της ζωής, χωρίς γι' αυτό να φαίνε ούτε οι ίδιοι, αλλά ούτε και οι γύρω τους. Πρέπει να παρηγορηθής στη σκέψη πως υπάρχουν άνορηθμοι ίδιοι σου και —γιατί όχι— άλλοι άκόμη σε πολύ χειρότεροι θέσι από σένα. Σφίξε την καρδιά σου, λησιμόνησε 5, τι σε συνδέει με το παρελθόν κι' άναγένησε τα αίσθημάτα σου επάνω σε νέες θέσεις. Χρειάζεται θέσια δύναμις μεγάλη για να το επιτύχης. Αλλά σκέψου ότι μόνο με κόπους, θυσίες και έπιμονη μπορεί κανείς να μεγαλοφυγίση.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΝ

Είσαι μεταξύ δύο πυρών. Σε πλαισιώνουν δυο άγόνες: Του ενός, που καθηντρε για σένα σινηθεία και του άλλου, που σε έλκει το ένδιαφέρον. Ό καλύτερος βιαστήτης είσαι έαυ ή ίδια, για να κλίνης πού έρίσκεται το μέλλον και η ετυχία σου. Δεν πρέπει να σε βασανίζει το δίλημμα. Νά παραθέλεις καλύτερα τον όττο και τη συμπάθεια και ν' άναζητήσης το πρόσωπο που πραγματικά αγαπάς. Έκεί να στραφής τελειωτικά.

4 ΡΑΙΝΤΕΒΟΥ Σ.Α.—ΒΔ.

Φαντάζομαι ότι η υπόθεσις της άρραβωνιαστικής είναι μία δικαιολογία διακοπής των σχέσεων σας. Ό νέος αυτός δεν ένδιαφέρεται για σένα, άλλωστε και τέ-

τοια έμπόδια και πραγματικά έντρησαν, θα προσπαθούσε ο ίδιος να τα υπερπηδήσει. Οι καλές μου φίλες πρέπει να δείχνουντα κάποιες άσυνεπείστερες στο ζήτημα των σχέσεων των δυο φίλων. Νά μην υποκύπτουν ποτέ μπροστά στον άδικο έγωισμό, όταν αυτός όρθώνεται για να τις ταπεινώσει. Πρέπει άπεναντίας να κρατούν αυτές το δικαίωμα της έκλογής προς τιμήν του φίλου των.

Ότε και η φίλη σας, αγαπητή μου μικρή, πρέπει να δώσει άσισα παρामीα του δικού της. Κι' αυτός ψεύδεται, για να την άπομακρύνη. Κι' αν δείξη έστω διαφορετική στάση, θα θέλη περισσότερο να διασκεδάση μαζί της, παρά να δημιουργήσει ένα ρομάντο με έλλωφεία και σταθερότητα. Άς φιλαρθεί.

Ι. Κ. Λ.

Δεν χωρεί καμία συμβουλή σε μίαν υπόθεσι που ότε άρχισε καλά-καλά, ότε μπορεί να προεξοφλήση κανείς ότι έληξε. Την έ συμπάθησε νοερώς και έ φαντασθής ότι σε συμπάθησε για ένα άρωμένο διάστημα. Δεν τά μιλήσατε καθόλου. Δεν άνταλλάξατε τις άντιλήψεις σας. Δεν της είπες ούτε σου έλεγε πως υπάρχει η μπορεί να υπάρξει κάτι μεταξύ σας. Τώρα φαντάζεσαι πάλι πως έπεριφρόνησε τον έρωτά σας και έπαυσε μάλισα κι' έσύ να ένδιαφέρεσαι για έναν έρωτα που δεν έγεννήθηκε καν, δεν έσταδιοδρομήσε και φυσικά δεν έζησε ποτέ... για να μπορεί να πεθάνη.

ΜΑΡΙΣ ΕΛ ΜΟΝΖΕΟ

16 έτών, κι' έρωτώς αν μπορείς, με άκαλλιέργητο ταλέντο, να τραγουδήσης στο σταθμό, όπου μόνο δάκιμοι καλλιτέχναι, με χίλια δυο θέσασα, καταφέρνουν να ελσχωρήσουν. Κι' έπειτα η δημοσίευσις της φωτογραφίας σου στο εώφυλλο. Τι είδους ματαιοδοξία είναι πάλι αυτή; Όχι! παιδί μου. Στρέψε την προσοχή σου σε κάτι σταθερότερο και μη θαυκαλλίζης το μυαλόδάκι σου με τέτοια άνόητα και άνώφελα πράγματα!

ΚΡΥΦΟΝ ΠΟΝΟΝ

Η υπερβολική σου άγάπη, μικρή μου πονεμένη, σε κάνει να παραφέρεσαι και να υποφέρης χωρίς λόγο. Μην είσαι όμως τόσο διασπτική και μη θγιάζης τόσο τολμηρά συμπεράσματα. Ό καλύτερος χωροφύλακας είσαι η ίδια. Προσπάθησε να τον ψυχολογήσης με ύπομνη και έμψια θεσία ότι το άποτέλεσμα δεν θα δικαιολογήση τους φόβους σου. Η μόνη συμβουλή που έχω να σου δώσω έπι του προκειμένου, είναι να μην έκδηλώνης τις άμφιβολίες σου σ' αυτόν και η στάσις σου άπέναντί του να είναι τέτοια, ώστε να πιστεύη ότι αυτός ένδέχεται να χάση έσένα και 5, κι' έσύ εκείνον. Θέλω να πώ ότι σαν γυναίκα, όφείλεις να του δείλνης την άνωτερότητα του φύλου μας, η οποία είναι και άναμφισβήτητη στο κεφάλαιο των έρωτικών συναλλαγών.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ Α.

Πρέπει να είσαι ετυχής με την γνωριμία αυτού του νέου. Σε υπαγορεύει και δείχνει χαρακτήρα λαμπρόν. Μη θέλεις να τον στενοχωρήσ πλέον με τους δυστομους σου και τις άμφιβολίες σου. Άξίζει για κάτι πού πολύ από στοργή και άφοσίωσι. Δώσε του έλεύθερα την καρδιά σου και νάσαι σίγουρη ότι κοντά του θα γνωρίσης κάθε ίκανοποίησι.

ΕΛΕΟΝΟΡΑ Ν.

Άρκει ότι έλπιούνησες το παρελθόν. Αυτό που σου φαίνεται σήμερα μόνο ως συμπάθεια, ένέχει όσα τα στοιχεία για να έελυγθής σ' έναν διασκή έρωτα. Ό νέος ως έληξ στο σπίτι σου κι' άς σε ζητήσει. Δεν θα έλθης αυτό κανείς άπεναντίας μάλισα θα δώση έσας στην άνδρση στο ρομάντο σου. Δεν έλέπω, άλλωστε και το λόγο να δυσαρεστηθούν οι γονείς σου. Αύ-

τοί, σαν άνθρωποι έμπειροι και γεμάτοι στοργή για σένα, το παιδί τους, θα κλίνουν αν πρέπει να δεχθούν την πρότασι του άγαπήμένου σου, άφου θέσια πρώτα έμψήσουν τις προθέσεις και το πόνον του. Έφ' όσον έσύ είσαι σίγουρη πως πρόκειται περί σοβαρού παλληκαριού, έμφορυνέμε από έλλωφρή αίσθημάτα άπέναντί σου, δεν έχεις να φοβηθής τίποτε.

ΜΠΕΛΛΑ ΝΤΟΝΝΑΝ

Σ' άγάπησε ένας και σε άπαρήνθη, χωρίς έσύ να του δώσης μεγάλη σημασία. Τόν έέχασες... Σ' άγάπησε δεύτερος και σ' άπαρήνθη, χωρίς και γι' αυτόν να έλγης νοιώσει την παρामीκή άγάπη. Τόν έέχασες κι' αυτόν... Σε άγαπά τώρα ένας τρίτος και δυστάζει να του έμψήσων, έπειδή σε τρώμαξαν οι προηγούμενες περιπέτειές σου. Α. λοιπόν, καλή μου φίλη, δεν σκέπτεσαι καλά τα πράγματα, κι' άς λές ότι έχεις ήδη άποκτήσει την σχετική πείρα. Μά πού έρίσκειαι η περιφρόνηση αυτή άπογοήτευσις και ο λόγος για ναχη έσπερθής τη ζωή σου; Τι είναι εκείνο που σε κάνει έπιφυλακτική και δυστοκτική άπέναντί του νέου που σου προσφέρει τον έρωτά του; Ρώτησε την καρδιά σου αν αίσθάνεται το παρामीκό γι' αυτό το παλληκαρι, και αν σου άπαντήση καταφατικά, τότε μισέ αφοβία κι' άνεπιφρόνησι. Αν θέσια σου άπαντήση άρνητικά, έ, τότε περμάνε την πραγματική άγάπη, που θάρρη μόνη της μία μέρα, χωρίς να είναι άνάγκη να την περιμένης ή να την προκαλέης.

ΚΑΤΑΔΙΚΟΝ

Ό άλλο είναι το ζήτημα αν δεν την αγαπάς, κι' άλλο πάλι αν την έρίσκεις έλαττώματα άκατανόητα. Θα έπρεπε να σε μαλώσω πού αυτό τα έλαττώματα δεν τα είχες δη προτού συνδεθής μαζί της τόσο έποθύνως, αλλά παραέλεπω το σημείο αυτό για να σου δώσω πρακτικώτερη και άποτελεσματικώτερη συμβουλή. Κάμε αυτό που έσκέφθηκες για την επανόρθωσι του κακού που διέπραξες και άρρησε την κοπέλλα ήσυχη, όχι τόσο για να τακτοποιήθης με την συνείδησή σου, όσο για να μην πολλαπλασιάσης με νέες άσολίες σου την δυστυχία του άθου πλάσματος που παρέσυρες στην καταστροφή.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Πειραιά

Δίκαιη η έδωξη, η θέλησις των γονέων σου πρέπει να γίνη σεβαστή από σένα. Είνε μερικά πράγματα που τα διασπώνονται οι άνθρωποι της πείρας, ενώ η νεότης δεν θέλει να τα καταλάβη, είτε από έγωισμό είτε από κακή μυολογία. Δεν μπορώ να φαντασθώ ότι όλα όσα άκουσες για τον φίλο σου είναι συκοφαντίες που άποσκοπούν να σε κάμουν δυστυχισμένη. Λές να το θέλουν αυτό οι γονείς σου; Άκολουθήσε προς το παρόν τη συμβουλή τους και μ' αυτό τον τρόπο θα δοκιμάσης και την πίστι του έν λόγω προσώπου και την έλλωφεία των αίσθημάτων του.

ΚΟΥΛΑΝ ΚΥΡ., Ήλιαν

Θα παρακαλέσω την διεύθυνσι να καταχωρηθής μία άγγελία στο περιοδικό και έλπίζω να παρουσιασθής κομμάτι θέσις. Δυστυχώς προσκαλώ δεν μπορώ να έναργήσω λόγω της άποξενώσεώς μου από τις κοσμικές σχέσεις.

ΑΠΕΛΝΙ Σ ΜΕΝΟ ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

Δεν έλέπω άλλην ένδεβεγμένη διεύδο από μία σαφή έέλησι και να της έκφράσης στα-ράτα τα αίσθημάτα σου. Αύτη, αν σκέπτεται κάτι, δεν θα σ' άποδείξη, α' αν όμως δεν έχει το παρामीκό ένδιαφέρον θα στο πη, άποτίς κι' έσύ θα κανόνισης την περαιτέρω στάσι σου άπέναντί της. Άπό όσα έχω κατολάρθει δι-τά, σάβδοντες τα χειρόγραφα σου, δεν μπορεί παρά να υπάρξη άρ-

κετό έδαφος καλής συνεννόησις. Λάβε το θάρρος, λοιπόν, και ένέργησε με τάκτι και με άλη την άπαιτούμένη λεπτότητα.

ΛΟΙΤΙΝΟΝ Π.

Γιατί ν' άγωνιάς έτσι μέσα σε τόσο μικρό διάστημα που περσασέ από την ημέρα της πρώτης σας συναντήσεως; Καλά έκάμας πού έστείλες εκείνο το γράμμα. Έφ' όσον κάποιος άποτέλεσμα, κι' έστω δεν σου άπαντήση, θα έκδηλώση πάντως με κάποιον τρόπο την έντύπωσι που της έκάμας. Άργότερα, αν όπάρη κάποιος έξέλιξις στο ρομάντο, μω έναναγράφεις. Και τότε θα σου δώσω ούσιαστικώτερη συμβουλή.

ΧΑ.Υ.ΔΩΝ

Ω, όχι, άλλοιμονο, δεν θα μπορέσας ποτέ να κάμω ένα τέτοιο έγκλημα, να σε συμβουλεύσω να πάμης να τον αγαπάς. Άπεναντίας συμμετέχω στον πόνο σου γιατί τον καταλαβαίνω άπολύτως. Τα συμπεράσματα που μπορώ να συναγάγω από την έστόρτησι διόλοληρου του δράματος σου είναι μάλλον ότι ο νέος σε άγαπά κατά βάθος, αλλά, συνισθανόμενος ότι η πάθησις του θα σε παρέρσκει κι' έσένα έως στή καταδική της δικής του, άποφύγει, με βασανιστική ανόνη έπιμονή, να σε άπαρήνη στο αίσθημά σου. Δεν είναι δυνατόν ένας άνθρωπος πού, όπως τον έμψυχολόγησες σου παρουσιάζεται άμογος από πάθος άλλης πλευράς, να θέλη να παέξ μαζί σου τόσο άκαρδώς, και σκληρά! Δεν σε συμβουλεύω έάβαια και να τον πικρήνης άολογώντας τον ότι έρείς την αλήθεια. Αλλά να του μιλήσης προφορικά, πρόσωπο με πρόσωπο, και να του ζήτησης άπεριόριστως σφείς έέλησεις. Δεν έμψοδίζεσαι από τίποτε να το κάμης γράφει, άφου ήδη το το έχεις γράφει έπαινελημμένως, κι' ότε κινδυνεύεις να ταπεινωθής, τη στιγμή που μπροστά στην άπέραντη άγάπην σου είσαι άποφασισμένη για κάθε θυσία. Μόνον, όταν άποφασίζης να άκολουθήσης τη συμβουλή μου, κύτταξε να μιλήσης με δλη την άπαιτούμένη άελοπρέπεια και να του δώσης σταράτα να καταλάβη ότι δεν ζητάς ως έλεημοσύνη να σ' άγάπησει, αλλά μάλλον να άποκαταστήση αυτός άπέναντί σου μία τέχια παρεξηγήσιμη άντιλήψη πού έχει σχηματισθεί για τον χαρκακτήρα του.

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η διαίσθησις μου μω λέει ότι είσαι πολύ μικρούλα άκόμη και συνεπώς πολύ διασπτική για να έμψήσης στο μεγάλο μυστήριο της άγάπης. Μην ζητάς, καλό μου παιδί, να σου δώση κανείς μαθηματικά για να έξωλύνης αυτό το μυστήριο. Δεν έξωλύνεται με καμιά μέθοδο, αλλά κατανοείται άποδύματα μόνο όταν ένα σκούληκακι, σαν σαρδάκι, κρυμμένο μέσα στην καρδιά του ανθρώπου κι' άρχιση να τρέφεται από το αίμα του. Περιμένε με όποια και θα το νοιώσης κι' έσύ άργα η γρηγορα...

ΜΙΡΙΕΤΤ Ν. Β. Κ.

Δεν έλέπω, μά την αλήθειαν, κανένα λόγο για να θεωρής τον έρωτά σου δυστυχισμένο. Όπως το αίσθημα της άγάπης πού πρωτογονιζέις, να το έλλωφάγης για πόνον. Δεν είναι όμως έτσι όπως το λές. Ό πόνος αυτός είναι μία γλυκεία λοχτήρα, μία εύχρηστη άγωνία για την έπαλήθευσιν των όνέων, πού τρέφει την ψυχή και την έσωονεί. Ό άγαπήμενος σου σε διαβεβαιώνει για την άπαιτοκρίσι του αίσθημάτος σου και —κατά τα λεγόμενα σου τολλόγιστον— φαίνεται έλλωφρή. Άπό την συμπεριφορά σου τώρα άπέναντί του θα έξερτάθής η καλλιέργεια μιας τιμίας και άποτελεσματικής έρωτικής ιστορίας. Πολιτεύσου σαν γυναίκα, με τα έμψια έφόδια του φύλου μας.

ΡΕΑ Ρ.

Θεαυρός

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 77

Εκδόται: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Οικονομικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5. Αθήναι

Συνδρομαί:

Ετησία έσωτ. Δρ. 250. Έξάμ. 125
Ετησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Άμερ. Δ. 6

Γεν. άντιπρόσωπος διά την Γαλλικήν Δυτικήν Αφρικήν: Ι. Πανόπουλος.

Υπεύθυνος Συντάξεως: Άπ. Ν. Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος
Προιστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Κυριακή, 26 Νοεμβρίου 1939

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

Το θέμα των τελευταίων ήμερών είναι η άμυνα της Όλλανδίας, η οποία έπλημμυρίσε για ν' άντισταθί σ' ένδεχομένη γερμανική έπίθεσι. Δηλαδή οι Όλλανδοί συνεμάχησαν με το νερό, πράγμα το όποιον προεκάλεσε ζωηρές διαμαρτυρίες των άπανταχού... κρασπατέρων.

Η υπόθεσις αυτή των πλημμυρών στην Όλλανδία έτρόμαξε Άθηναίον άκογενειόχρη, ο όποιος άνέκραξε: «Πά, πά, τι έχει να πληρώση η Όλλανδία στην... Ούλεν!».

Παρ' ότι εύρισκόμεθα στα μέσα του Νοεμβρίου, έξακολουθούν να ύπαρχουν στην άγορά σταφύλια. Είναι μοιραίο σ' αυτόν τον τόπο να μην μπορέη να όλοκληρωθί ο χειμώνας. Διότι κι' αν λείψουν τα σταφύλια, θα ύπαρχουν και θα κυκλοφορούν στους δρόμους πολλοί συμπόλιται, των όποιων το ντύσιμο, στην καρδιά του χειμώνας, θα μάς ύπενθυμίξη... καλοκαίρι.

Άπεφασίσθη να γίνη οργανισμός άλιείας. Ήταν καιρός να παύση να ισχύη σε χώρα θαλασσινή, όπως η Έλλάς, η παροιμία «φάτε μάτια ψάρια και κοιτάς περίδρομο».

Ένας νέος από την Πάτρα έπληρωσε σε μία μάγισσα χίλιες πεντακόσιες δραχμές, για να του δώση ένα φυλαχτό, το όποιον θα του έξησφάλιζε την είσαγωγή στη Σχολή Ευελπίδων. Αλλά τα πράγματα ήλθαν λιγάκι διαφορετικά. Δεν μήκη ο έν λόγω νέος στη Σχολή. Κι' έτσι το φυλαχτό άπεδείχθη πράγματι θαματοουργό, διότι... άπήλαξε την Σχολή από έναν τέτοιον ύποψιον.

Κοντά στις τόσες προφητείες και προβλέψεις, που γίνονται για τον πόλεμο, ήκουσθη και μία σωστή: —Ξέρτε τι θα γίνη τα Χριστούγεννα; είπε ένας συμπολίτης. Θα σφαγούν χιλιάδες γάλοι...

Όλοι άνατρίχισαν.

...Και θα γίνουν ψητοί στον φούρνο, προσέθεσε ο παραδοξολόγος προφήτης, ο όποιος έννοούσε τους γάλους και τις γαλοπούλες, πού θ' άποτέλεσουν, όπως κάθε χρόνο, το κύριον μέρος της Χριστουγεννιάτικης εύχας.

Ο ΓΑΛΛΙΑΣ

Δ.Σ.ΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελεξί Ιστορίας και Θρύλου ΒΡΙΣΗΪΣ

Τρομακτική και αδιάκοπη ή θρονητή της μάχης άντηχει έξω άπ' τα τείχη της Λυρνησού, της όμορφης πόλεως της Τροίας. Ό λαίλαπας της κατανίδος του πολέμου συνεπαίρνει τους άντιπάλους. οι λεβέντες άφήνουν άψυχα τα κορμιά τους στην διάκρισι των έπιδρομέων. Ό ούρανός, κατάμαυρος, έτοιμάζεται να έξαπολύση τους καταρράκτες του, οι κεραυνοί του Διός ξεθεμελιώνουν το σύμπαν, οι άστραπές σαν τεράστια πυρκαγιόμενα όδρατα, λογχίζουν το χάος. Το πάλ τραντάζεται ο θάνατος δρασκελίζει με τα σκελετωμένα τον πόδια τις γύρω έκτάσεις, ο τρόμος συνέχει τις ποτισμένες ψυχές, όλοι τρυπώνουν στα σπίτια τους να προσευχηθούνε για τη σωτηρία της πόλεως, και μοναχά δυο όμορφα κορίτσια άφηφούνε τη μαγία των στοιχείων της φύσεως, και, άνεβασμένα επάνω στα τείχη, παρακολουθούν με τρόμο και θαυμασμό τον ήρωικό νέο πού άπειλεί ν' άνασάξη τη τελη και να καταστρέψη την πόλη τους...

Ένα τριαντάφυλλο μέσα στο χρυσάφι —το πρόσωπό της Χρυσίδος με τα δόξανθα μαλλιά της. Ή γοητεία του θραυνού μυστηρίου —το μελαχροινό θαύμα του προσώπου της Βρισηίδος. Είκοσι χρόνων ή πρώτη, δεκαοκτώ η δεύτερη. Και τα δυο εκείνα όνειρα ένός έρωτικού ξεμερώματος, μ' ένωμένες τις σκέψεις και τους πόθους στην ίδια έπιδιώξη, άνακατεύουν τα σκιρτήματα της καρδιάς των και τους στεναγμούς των έλπίδων τους, με την λαχτή των χαλκίνων σαλπύγων, πού σπρώχνουν τη νεότηα προς τον θάνατον.

Είναι οι δυο κόρες του Χρύση, του ήρωα που έπληρωσε ν' άνθέξη στον αίφωνα της όρμης του ήμίθεου. Οι υπερασπιστές της σιστώθησαν, τα τείχη κυριεύθησαν. Η πόλις λεηλατήθηκε, οι όμορφες νέες γυνήκανε σιλάδες. Το όνειρο των δυο κοριτσιών πραγματοποιήθηκε.

και το ίδιο βράδυ, με παλμό πόνου οι έρωτευμένες κόρες του Χρύση, περιμένανε στη σκηνή του τόν νικητή, που του ήταν σκλάβες πριν να τις πάρει...

Έμεινε έκπληκτος από την όμορφη και την καλώς όν, αλλά προ πάντως από την αγάπη τους ο νεαρός κατακτητής. Ο όμορφος μαχητής που σκορπούσε λίγο πριν τον θάνατον, άφησε τώρα να ξεχυθούν από την ψυχή του τα λουλούδια της καλωσύνης του, κι' εκείνο το βράδυ οι όμορφες αδελφές ζήσανε τις πιο εύτυχι-σμένες στιγμές της ζωής των.

Όταν ο 'Αχιλλεύς συνεπλήρωσε την κατακτηση της επαρχίας και γύρισε στο κοινό στρατόπεδο, οι δυο νέες κλάιγανε από χαρά κι' εύτυχία, κι' έτοιμάζανε όταν εκείνος πάλι ελπεόταν να δώσει τον δώρο στον 'Αγαμέμνονα, τον άρχιστράτηγο.

Με πνιγμένη φωνή τον έκτευσαν να μείνουν κι' οι δυο κοντά του για να ενώσουνε την λατρεία τους και να μοιράζονται τη δική του, αλλά τα έθιμα του πολέμου επέβαλλαν τη σκληρή θυσία κι' η Χρυσή παραδόθηκε να στολίστη την κλίτη του άρχιστράτηγου.

Μέσα στον ήλιο της εύτυχίας της, η Βρισηίδα που είχε μείνει μονάχη στην αγκαλιά με την καλωσύνη του, λησμόνησε τον σπαρταγμό της αδελφής της και τη σκληρή καταδίκη της. Και δεν θυμότανε πια πως κι' ούτε δεν έβλεπε παρά εκείνον μονάχα, και την αγάπη του, και το έρωτά της την άτελειωτη άνοιξη.

Η εύτυχία, άλλοιμονο, δεν είναι αιώνια.

Τρομερή άρρώστεια έπεσε στο στρατόπεδο κι' ο θάνατος θέριζε ανήλικα και επί έννεα ημέρες, τις τάξεις των Έλλήνων, που πολιορκούσαν την Τροία. Οι θεοί είχαν έξοργισθή κι' ο μάντης Κάλχας έδωσε την έξήγηση πως είχε θυμώσει ο 'Απόλλωνας, έπειδή κρατούσανε σκλάβα την κόρη του Ιερέα του, την Χρυσήδα. Για να έξιμεινισθή έπρεπε να την δάσουνε στον πατέρα της, άλλ' ο 'Αγαμέμνων άρνήθηκε. Ο 'Αχιλλεύς επένεθ κι' άξίωσε να έπιστραφή. 'Εκείνος αναγκάστηκε να υποκύψει, αλλά με το δικαίωμα που είχε σαν άρχιστράτηγος, ζήτησε να πάρη την άλλη αδελφή, την έπίσης πανέμορφη Βρισηίδα.

Άστραψαν τα μάτια του ήμίθεου κι' έβρόντησαν οι κραυγές του θυμού του σ' αυτή την άξίωση. Ο 'Αχιλλεύς διεκήρυξε πως θα διαπερνούσε με το σπαθί του εκείνον που θα τολμούσε ν' άφαιρέσει με τη βία την αγαπημένη του. Πουδς μπορούσε να πάρη σκλάβη του, άβελή της, την γυναίκα των τρυφερών στοχασμών του; Και ποιός θα τολμούσε ν' άντιμετωπίσει την όρμη του άνιχνήτου σπαθιού του;

Ο 'Αχιλλεύς, ο ώραιότερος και γενναιώτερος των Έλλήνων, ήτανε γυιός του Πηλέως, που η γενιά του βαστούσε απ' τον ίδιο το Δία, και της νεράιδας της Θέτιδος. Σπάταλη στα δώρα η φύσις, τον σόλασε όχι μόνον με κάλλος έξαίσιο, αλλά και καταπληκτική δύναμη, και θαυμαστή γρηγοράδα.

Αφού άνεστήθη με το θάνατο γάλα της μάνας του και μεγάλωσε με τις στοργικές θαπτείες εκείνης που τον έκανε άρωτο σ' όλο το σώμα έντις απ' την πέτρα του, παρεδόθη στον κένταυρο Χείρωνα. Ο σοφός αυτός τον έθρεψε με τα μυαλά άγριοχόρτων και άρκτων και με σπλάγγνα λεόντων. Τον έμαθε όλες τις τέχνες, το κυνήγι και να παίζει λύρα, τον έμαθε την τέχνη της μάχης και της ρητορικής.

Τρέχοντας μαζί με τις νύμφες Φιλόδες, την μητέρα του Χείρωνος και την Χαρίκλώ, την γυναίκα του, σείει στα παιδικά χέρια του βαρύ άκόντιο σε ηλικία έξη χρονών. Γρήγορος σαν τον άνεμο συναγωνίζεται στο δρόμο με τα έλάφια και νικάει λιοντάρια, προκαλώντας στον κόση θαυμασμό γεμάτων τρέμου.

Έπειδή ο μάντης Κάλχας είχε πη πως θα σκοτωνόταν στην Τροία, η μητέρα του, όταν ήταν έννεα χρονών, του φόρεσε γυναικεία φορέματα και τον έκρυψε σ' άνάκτορα του βασιλιά της Σκύρου Λυκομήδους, όπου μεγάλωσε κι' άπέκτησε παιδί με την κόρη του Δηιδάμειαν, τον Νεοπτόλεμον.

Η συμμετοχή του 'Αχιλλεύως στην έκστρατεία της Τροίας ήταν άπαράτητη κι' ο πολυμήχανος 'Οδυσσεύς, ο βασιλιάς της 'Ιθάκης, τον άνεκάλυψε μεταξυ των Σκυριανών βασιλόπαιδων με εύφνες τέχνασμα. Όταν πήγε στο νησί με τον Διομήδη να προσκαλέσουνε τον βασιλιά του να λάβη μέρος στην έκστρατεία, είχε μαζί του γυναικεία κοσμήματα και παιγνίδια έξοχης τέχνης, αλλά μαζί μ' αυτά τα άθωα άντικείμενα που προκαλούνε τη χαρά στις ψυχές των παιδιών, είχε βάλει και όπλα. Όταν άντηχήσανε σάλπιγγες, το πολεμικό μένος άναψε μέσα του. Ο 'Αχιλλεύς έρχισε τα γυναικεία περιτυλίγματα της ήρωικής του ψυχής, έτρεξε κι' άρπαξε τα όπλα και γύρισε κραδώνοντας το δόρυ, σαν να έπρόκειτο να όρμήσει σε έφοδο.

Ύστερ' απ' αυτό δεν μπορούσε να μείνει κρυμμένος. Πήγε στην έκστρατεία με στόλο από 50 πλοία, άρχηγός των Μυσηδώνων, κι' οι άθλιοι που διέπραξε, ένέπνευσαν τον αλόνιον 'Ομηρον εις την δημιουργίαν της 'Ιλιάδος του, ένός έργου που υπερέχει τα όρια της άνθρώπινης διανώσεως για να φθάση το θείον.

Είναι ο 'Αχιλλεύς ο άκατανίκητος πολεμιστής, ο τολμηρός και υπερέφανος άνθρωπος. Είναι φύσις άπλη, ειλικρινής κι' εύγενική, που παραδίνεται εύκολα όρμη των παθών του που είναι και αυτά υπερχολές των μεγάλων του αρετών. Όταν η υπεργηφάνεια του πληγνέται, ο θυμός του δεν έχει όρια. Η φίλια και το μίσος του είναι βίαια, η άπελπισία κι' ο θυμός του προξενούν τρέμου.

Ήταν ο αγαπητότερος μέσα στους Έλληνες, ήρωικότερος από τον Αίαντα τον Τελαμώνιον, ο ώραιότερος και εύγενικότερος. Ένας τέτοιος ήρωας προκαλούσε τον θαυμασμόν θνητών και άθανάτων. Οι ίδιοι οι θεοί μεριμνούν για το μεγαλείον του, οι μαχηταί έμπνέονται στις υπέρτατες θυσίες στο φανέρωμά του.

Κατά την στιγμή της άποβάσεως στο Σίγειο, συνέτριψε την έχθρική άντίστασι. Την ίδια νύχτα σκότωσε τον τρομερό Κύκνο που τους έκετέθη από την Τένεδο, σκόρπισε τον πανικό στους έχθρους, έκυρίευσε δώδεκα πόλεις με τα πλοία κι' έντεκα στην έρηξη. Ήταν το δόρυ κι' η άσπίδα των Έλλήνων, ο φόβος στους Τρώες. Ήταν ο θεός που προσκυνούσαν οι Έλληνες κι' έτρεμαν οι έχθροι των. Όταν πολιορκούσε την Πήδανον, κι' ήθελε ν' άποχωρήσει, μια ντόπια παρθένα, έρωτευμένη μαζί του, άν και δεν τον είχε δη από κοντά ποτέ, τογύραψε σ' ένα μήλο τη φράσι: «Μή σπεύδης, 'Αχιλλεύ, δεν έχουν νερό». Του το πέταξε απ' τις επάλξεις κι' εκείνος έννόησε. 'Επέμενε κι' ένίκησε. Κάτι παρόμοιο έγινε στη Μιθόμνη, το ίδιο στην Λυονησσό την πατρίδα των δύο κοριτσιών που πήρε μαζί του.

Σκότωσε τα περισσότερα παιδιά του Πριάμου στις μεγαλειώδεις μονομαχίες του, κατέβαλε τις άήτητες άμαζόνες, έ-

ξώντωσε τον τρομερό Τρώϊλο. Η μορφή του ήταν αύγη, το δόρυ του κεραυνός.

Τον άλύγιστον αυτόν στύλον που κρατούσε το μεγαλύτερο βάρος της έκστρατείας έθιξε ο 'Αγαμέμνων με την άκροιά του, η άπροσδόκητη προσβολή έπροκάλεσε τους κεραυνούς του θυμού του, και τη δήλωσι του πως θα δοκίμαζε την τρομερότητα του σπαθιού του εκείνος που θα τούπαιρνε μια κόρη που έπιθυμούσε να του χαρίσει την τρυφερή συντροφιά της.

Η διαφωνία προκάλεσε φόβο. Οι Έλληνες διαίρεθηκαν, ο 'Αγαμέμνων επέμενε, ο 'Αχιλλεύς ήρνεϊτο, κι' άπέληθη έκφυλλος σπαρταγμός. Αλλά στην κρίσιμη στιγμή παρουσιάστηκε στις άντίπαλες μερίδες η Βρισηίδα, ίκετεύοντας να την πάρουν από τον 'Αχιλλέα, έπειδή δεν μπορούσε πια ν' άνεχθή την περιφρονητική ύπεργηφάνειά του, κι' οι Έλληνες ήγμεό-νες βρήκανε πως δεν υπήρχε αίτια διαφωνίας.

Ο 'Αχιλλεύς είχε άκούσει κατάπληκτος την άκατανόητη δήλωσι της όμορφης σκλάβας, και μέσα στην θυελλώδη έξεγερσι της υπεργηφάνειας του, έννοιωσε άδηια για κείνο το πλάσμα, που υποκρινότανε δείχνοντας τον έρωτα που δεν αισθάνθη ποτέ. Την άφησε να φύγη χωρίς να την άξιώση ούτε με μια του ματιά, γύρισε στη σκηνή του, αλλά δήλωσε όμως πως δεν έννοούσε να πολεμήει άνανηρωρίζοντας τον 'Αγαμέμνονα γι' άρχιστράτηγο.

Η άποχώρησις του φτέρωσε τις τρεμουλιασμένες καρδιές των έχθρων, οι Έλληνες υπέμειναν τις πολύνεκρες έπιδρομές των, άγωνία συνέχισε τις τάξεις των. Άρνήθηκε να άνταλάβη την άρχιστραπεγίαν, όπως του πρότειναν, δεν μαλάχθηκε στις ίκεσίες των άπεσταλμένων, δεν συγχώρησε τον 'Αγαμέμνονα που γύρευε συγγνώμην, ούτε θέλησε ν' άκούση για κείνη που πρόδωσε έτσι ποταπά τους όρκους και την αγάπη τους.

Αλλ' όταν ο αγαπημένος του φίλος Πάτροκλος, άποκρούοντας τις όρμητικές έπιδρομές των άντιπάλων και ντυμένος με την πανοπλία του ήρωα, σκότώθηκε από τον Έκτορα, όταν εκείνος έπληρε τα όπλα του εν θριάμβω, ο ήρωϊκός νέος αισθάνθηκε να συγκλονίζεται από την τρέλλα. Στοιφογυρίζοντας κάτω στη γη και γεμίζοντας σκόνη, άφησε κραυγές σαν μικρό παιδί.

Η παράφορη όργη άνακατόνωνταν με τους λυγμούς. Άν κρατούσε τον κόμο στις φρυγίες του, θα τον έλυνανε χωρίς διαταγμό. Όποιος τον έβλεπε, θα τον νόμιζε τρελλόν κι' η όμορφή του παρθενικού του προσώπου είχε άλλοιωθή από τη σπασμώδη έκδήλωσι του θυμού, που δημιουργούσε μια εικόνα της τρέλλας.

Κι' όταν του άνηγγέλη πως το πτώμα του Πατρόκλου, άπειλείτο να πέση από στιγμής εις στιγμήν στα χέρια των Τρώων, δεν κρατήθηκε πιά. Λημονώντας κάθε θυμό του, ώπλισμένος με την άπελπισία μονάχα, προβαίνει όλόμονος στο μέσον του στρατοπέδου κι' άφήνει διάτρητη κραυγή που τρομάζει τους Τρώες κι' έμψυχώνει τους Έλληνες σε μια λαίλαπα, δη έπίθεσι.

Σε λίγο μετακομίζονται ο νεκρός στη σκηνή του κι' έπακολουθεί εκεί ένας άπελπισμένος σπαρταγμός. 'Αγκαλιάζει ο 'Αχιλλεύς το πτώμα και σπαρταράει. Οι στεναγμοί του είναι τόσον μεγάλοι, ώστε τους άκούει στα βάθη της θαλάσσης η μητέρα του, και το μίσος του γιγαντώνει τον πόθο της έκδικήσεως. Άρνείται να φάη, κι' ο θάνατος άπέλει τη ζωή του, αλλ' οι θεοί μεριμνούν για την τόνωσι

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Ο κατακόκκινος δίσκος του ήλιου χανόταν τώρα δόλοτα, και σχεδόν άμέσως στο σκοτάδι άρχισε ν' άπλώνεται επάνω στην άπέραντη πεδιάδα, που περιεβάλλετο από ένα σωρό πανύψηλα βουνά.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, ένας έλαφρός συριστικός ήχος διέκοψε την άπόλυτη σιγαλιά, κι' ένας μακρουλός γυαλιστερός όγκος, άφου έσύρθηκε λίγες στιγμές επάνω στα χόρτα, σταμάτησε στη μέση περίπου της πεδιάδος.

Λίγες στιγμές αργότερα, δυο άνθρωποι, ο ένας πίσω από τον άλλον, πηδούσαν από ένα μικρό μπροστινό άνοιγμα του όγκου, κι' άφου έκαμαν λίγα βήματα, προσηρμσαν τα άτομικά άκουστικά σ' αυτιά τους και έμειναν άκίνητοι.

—Φαίνεται καθαρά, είπε σε λίγο ο ύψηλότερος από τους δυο, πως βρίσκονται πίσω από την άλλη πλευρά του βουνού...

—Αυτό νομίζω κι' εγώ, άπήντησε ο άλλος με γυναικεία φωνή.

—Νομίζω λοιπόν πως είνε καιρός να ένεργήσωμε...

—Μά είσαι βέβαιος για την έπιτυχία, Μάν; Άν πάθουν οι δυστυχισμένοι κανένα κακό;

—Όφ, Λή, πάλι τα ίδια άρχισες! Νά, γιατί επέμενα να μη σε πάρω μαζί μου στην άποστολή αυτή...

—Μά, Μάν, γιατί κάνεις έτσι; Και έπειτα, έπρόσθεσε χαμογελώντας η νέα καθώς έβαζε το χέρι της κάτω από το μπράτσο του, στην άποστολή αυτή δεν σ' άκολούθησα όπλως γιατί θελω πάντα να βρίσκομαι σιμά σου, αλλά και ως αντιπρόσωπος του «Παγκοσμίου Συνδέσμου Έκπολιτιστικών Άποστολών», ώστε...

—...Όστε άς μη χάνωμε τώρα τον καιρό μας, συνεπλήρωσε εκείνος καθώς την παρέωρε προς τον μακρουλό γυαλιστερό όγκο.

Έπίεσε ένα κουμπί που φωσφόριζε στο σκοτάδι κι' ένα μεγάλο άνοιγμα έφάνηκε με μιάς στιγμής του τεράστιου εκείνου αεροβολιδόπλανου.

Έπίεσε μετά ένα δεύτερο κουμπί κι' άμέσως σχεδόν, ρυθμικά, σαν αυτόματα, άρχισαν να βγαίνουν απ' αυτό, ο ένας πίσω από τον άλλον, άτέλειωτοι άνθρωποι όγκοι, του ίδιου σχεδόν άναστήματος, που προχωρούσαν σιωπηλοί προς την έκτεταμένη πεδιάδα.

Όταν κι' ο τελευταίος απ' αυτούς

(και ήταν περί τους εκατό) έγκατέλειψε το αεροβολιδόπλανο, ο Μάν έκαμε μερικές κινήσεις στο χειριστήριο που βρίσκονταν κρεμασμένο στη φόρμα του και άμέσως το μηχανικό εκείνο τσάτευμα άρχισε να προχωρή ταχύτερα και να άνεβαίνει προς ένα μονοπάτι του άπέναντι βουνού.

Μιά ώρα αργότερα, μαζί με τους μηχανικούς εκείνους ανθρώπους, χρησιμοποιώντας τα άναρχητικά τους μηχανήματα, είχαν φθάσει στην κορυφή του βουνού ο Μάν και η Λή.

—Νά τους! έκαμε πρώτη η Λή δείχνοντας στους πρόποδες μίαν άπέραντη κατασκήνωσι που φωτιζόταν πού και πού.

—Ναί, άπήντησε ο Μάν, αυτοί είνε! Οι τελευταίοι αντιπρόσωποι του πολιτισμού του είκοστου αιώνας που έπιμεινουν να ζούν μέσα στην βαρβαρία της έποχής τους...

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει την φράσι του ο Μάν και ένας τρομερός κρότος έσκέπασε τα τελευταία του λόγια.

—Μας άντελήφθησαν, Λή, έκαμε ο νέος πιάνοντας το χέρι της, κι' όπως βλέπεις, η καλύτερα άκούς, χρησιμοποιούν εκείνα τα βάρβαρα μέσα τους που σπέρνουν τον θάνατο στους ανθρώπους.

—Οι δυστυχισμένοι! ψιθύρισε η Λή καθώς, μιμούμενη τον Μάν, ξαπλώνονταν κι' αυτή κατά γης.

Το ίδιο ξαπλωμένοι και οι μηχανικοί άνθρωποι, κινούσαν ρυθμικά τα χαλδβδία χέρια τους που υπήκουαν στις άσύρματες οδηγίες του Μάν.

Μιά στιγμή αργότερα, όταν πιά ο Μάν και η Λή φορούσαν τις πεσίδες μάσκες τους, κι' έψω δολόκληρη η περιοχή άντηχούσε από αδιάκοπους κανονισμούς, ένας έλαφρός συριστικός ήχος έξέφυγε από τα τεράστια στόματα των μηχανικών ανθρώπων...

Ξαφνικά οι κανονισμοί έπαυσαν και άπόλυτη σιγή έπεκράτησε μέσα στη νύχτα.

—Τελειώσε! έκαμε ο Μάν χαρούμενος. Το «άνθρωπιστικό αέριο» τους έχει άποκοιμίσει όλους. Και θα μένουν έτσι όσωπου να φθάσουν, όμολς τ' είδοποίησμε, οι «Ομάδες Άνθρωπίνης Περισυλλογής». Είσαι εύχαριστήμην! Λή, —Ω, ναί, αγαπημένε μου! έκαμε εκείνη πέφτοντας στην αγκαλιά του νέου. Πόσο χριστιανικός και φιλόανθρωπος είνε σήμερα, άς τον πούμε, ο πόλεμος! ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Τροία στην άνεπαρόδοτη άπόλεια, έψω γιορτές κι' επικήδειες τελετές άπασχολούνε τους Έλληνες για την κηδεία του Πατρόκλου. Στην πυρά του ριχτήκανε δώδεκα αϊχμάλωτοι κι' ο θυμός του 'Αχιλλέα κατενύσθησε τότε και παρέδωσε γενναίωφρονα το κατασκοπισμένο κορμί του ήρωϊκού άντιπάλου του σπόν Πριάμου, πούθε στη σκηνή του ίκετεύοντας έλεος για τον νικημένο νεκρόν.

Η φιλοτιμία του ίκανοποιήθηκε. Η θλίψις λύγισε την καρδιά του, αλλά δεν θρόνιασε μέσα το μίσος.

Είδε την Πολυξένη, την κόρη του έχθρου βασιλιά και του άρεσε. Είδε τις φλόγες των έρωτευμένων ματιών της, κι' έμάνεψε τους παλμούς της καρδιάς της. Στην άφροσύνη της βάδρισκε τη λησμονιά του χαμού των δυο στρατιωτών του, και ζήτησε να την πάρη γυναίκα του.

Ο Πριάμος δεν άρνήθηκε τη συγκατάθεσί του, κι' οι δυο νέοι πηγαίνονε στο δωμά για την νομιμοποίησι της συμφωνίας των, όταν, δολοφονικό βέλος του Πάρι κτύπησε τον ώριον μελλοννμφρον στη φτέρναν, στο μόνο μέρος που ήτανε τρατώ γιατί δεν το προστατεύε η πανοπλία, η όμορφη άπέλειε στρατιώτης του πίστευαν, έπειδή τότε που τον βουτούσε στα νερά της Στυγής η μητέρα του, τον κρατούσ' απ' τις φτέρνες και δεν τις δούτηξε κι' αυτές εκεί όπου θα γινόντανε άτρωτες.

Γύρω από το πτώμα του πεθαμένου ήμίθεου έλαβε χώραν άληθινή τιτανομαχία. Οι Τρώες ώρμησαν να τ' άρπάξουν, ο πελώριος Αίαντας θρυγόνταν άπειλώντας και τους θεούς, ο 'Οδυσσεύς μαχότανε στην πρώτη γραμμή άποκρούοντας τα έχθρικά κύματα και προστατεύοντας την άπομάκρυνσι του Τελαμώνιου γίγαντα που βαστούσε στους ώμους του τον μόνον και πιο γενναίον απ' αυτόν άνθρωπον.

Όταν ο νεκρός μετεκομίσθη στα πλοία, όλο το στρατόπεδο έκλαιγε. Από τη θάλασσα βγήκαν οι Νηρηίδες, απ' τα βουνά κατεβήκαν οι Μούσες, οι θεοί και οι άνθρωποι γονάτισαν μπροστά του για να κλάιουνε την όμορφη και την καλωσύνη που χάθηκε.

Δεκαπτά μέρες διήρκεσε ο θρήνος των άθανάτων και των θνητών, και την δεκάτη όγδόη, κάρη το πτώμα του στη φωτιά κι' έγινε το περιμάρωμα των κοκκάλων του. Η στάχτη του, μαζί με τη στάχτη του Πατρόκλου και του Άντίλοχου, τοποθετήθηκαν μέσα σ' ένα χρυσό άμφορέα, κι' άνήγειραν τύμβον σε περίβλεπτο μέρος, και γύρω στο μνήμα του γιγνήκανε άγώνες.

Αλλ' όταν την τελευταία ημέρα πήγαν οι νικητές των άγώνων να καταθέσουν στο μνήμα του στεφάνια της δόξας των, βρήκαν άγκαλιασμένον στον τάφον ένα κατάψυχρο, μα τόσο όραιο κορμί, και προσηλωμένα στην πέτρα του δυο κάτασπρα χείλια, σ' ένα λαχταριστό φίλι που νόμιζε κανείς πως ο θάνατος προσπαλούσε να το κινή αιώνια.

Ήτανε η μικρούλα Βρισηίδα που θυσιάστηκε δυο φορές: Τη μια τότε που σπάρραξε την ψυχρή της λέγοντας του ψέματα, για να προλάβη τον ευφύλιο σπαρταγμό και τον πιθανό θάνατό του, τις δεν τον ήθελε.

Και μια τώρα π' άνοιξε με το μαχαίρι τα στήθια της για να του χαρίσει μια καρδιά που δεν έπληρε ούτε με σιγαλιά νά χτυπήει στην άναμνησι και τον πόθο του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η αναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

ΤΙΜΟΝΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Όσοι Αθηναίους είδατε το «τιμόνι στον έρωτα» του κ. Β. Κανιά, που παίζει ο θίασος Κοτοπούλη, όσο κι' αν γελάσατε με το έργο και σπαρταριστό αυτό «θεατρικό παιχνίδι» όπως το θέλει ο συγγραφέας του δεν μπορείτε παρά — αν πολλές από σας δεν έδακρύσατε — να εννοήσατε μια δυνατή συγκίνηση στη σκηνή που η Χάρη, πέφτοντας με κλαμάτα στην άγκαλιά του πατέρα της, του εξομολογείται την άνοστη της για τον Ντίνο. «Αλλά, παρ' όλη τη συγκίνηση που προκαλεί το έργο και ανυπερβόλου οσμήματα της κοπέλλας αυτής, οι ειδικοί — όρα και συγγραφέα — μας λένε πως δεν πρέπει ν' αγκαζούμε έτσι. Σ' αν να υπάρχει και άλλοις! Γιατί; Γιατί θα γινόμμε ζημιωμένοι. Πρέπει — κατά τους ειδικούς — κάθε τι που θα πη, κάθε τι που θα κινήσει εκείνους που άνοστη γά το ζυγίση πρώτα, να το μετρήσθ, να το κοκκινίσθ. Πρέπει να θάρη τιμόνι στον έρωτα. Νά κινή κολάκεια, να κρατή τον άλλο σε μια διαρκή αμφιβολία να του εξάττη τη ζήλεια! Νά απλίζετα, με ύποκριση, με ψευτιά. Νά γίνεται άπασιάνος! Όταν δεν τά κινή όλ' αυτά, είναι «λάχανο». Κερδισμένος θα εγώ ή άλλος, και για εκείνον που άνοστη θα μείνουν τα δάκρυα και ο πόνος. Αλλά λένε οι ειδικοί με επί κεφαλής τον συμπαθή συγγραφέα κ. Κανιά.

Όσοι ο συγγραφέας παραδέχεται πως στον έρωτα πού δυνατός είναι ο πιο άκαρδος! Άρα όταν μπορείς και τά κινήσθ, ατά, δεν άνοστη. Γιατί σαν άνοστη, δεν μπορείς να κινήσθ, διαρκώς μεθυστικούς ύπολοιμους δεν μπορείς κάθε σου πράξη να την τοποθετήσθ σε ώριμο κολόσι.

Δεν πρόκειται λοιπόν, περί έρωτος αλλά περί ενός «μάτ» μεταξύ έρωτοφύλων, που τά έπινκνεί θ' άνηκουν στον ασιαστή, ο οποίος άά έμμεταλλευθί τά «θέληγντα» που του έδωσε ή φύσις, κατά τον καλύτερο δυνατόν τρόπο, ώστε ναήν την εύχρηστική να δη στα πόδια του το θέμα του να σπαράξθ!

Όσο και αν έθελε τη Νάντια τον ακριβώς αντίθετο τύπο της Χάρης, ο συγγραφέας στο έργο του, για να μάς άποδείξη ότι έτσι συμβαίνει και στα δύο φύλα, δεν θά μάς έμμε καμμία αμφιβολία, έστω και αν δεν φανόταν το όνομα του συγγραφέως ότι ή καμψόβια πύτη έγγραφή άπό άνδρα!

Έχει λείξει ο άνδρικός έγωισμός σ' όλο του το μεγαλείο! Βλέπεις τον άνδρα άτόφιο! Τον άνδρα που θέλει να νιώσει την ήδονή που προκαλεί άχι ο έρωτας, άχι ή στοργή ή ή άφοσίωση, αλλά ο θριαμβός της νίκης!

Έτσι, λοιπόν οι άνδρες δεν θέλουν ναμσάστε κοντά τους με άδολες κι' ανυπερβόλες σκέψεις, αλλά όπλισμένες με άνειλικρινεία, με ύποκριση με ψευτιά! Θέλουν, δηλαδή, να κρύβω εκείνο που σκεπτόμαστε. Άλλοις γινώσαστε κούραστικές.

Γιατί δεν τά σκεπτόται έτσι μόνον ο κ. Κανιάς. Έκείνος προκείμενος μ' ένα τολένο, άνέλαβε να τά φέρη στην δημοσιότητα. Οι περιισσ ότε ο οί έτσι σκεπτόνται.

Οι ίδιοι όμως αυτοί, πολλές φορές, σου λένε:

— Η γυναίκα έχει για όπλο της την ψευτιά. Πώς θάβλεπα να όρώ μια γυναίκα που να μ' άνοστη ανυπερβόλου... ναμει ελλικρινής μαζί μου! Νά με καταλαβαίνω...

Μά πού να καταλαβαίνω, οι καμμένες, τί θέλετε, άφοι κι' έσεις δεν ξερετε τί θέλετε; Η μάλλον εκείνο που θέλετε είναι να μάς έβητε να σπαράξωμε μπροστά στα πόδια σας! Κι' έμεις προσπαθώμε όσο μπορούμε ν' άποφύγωμε να σας δώσωμε αυτή την ίκανοποίηση!

Όσοι δέ άπ' όμάς τού καταφέρνουν δεν είναι πάντως εις βάρος τους. Αυτό σημαίνει πως είναι περισσότερο άνθρωποι!

ΕΥΑ

ΧΡΥΣΙΑ ΛΟΓΙΑ

*** Είναι μερικοί άνθρωποι που δεν θ' άγαπούσαν ποτέ, αν δεν είχαν άκούσει να μιλούν για έρωτα.

*** Οι γυναίκες προτιμούν να τις κακολογούν, παρά να μη μιλούν διόλου γι' αυτές.

*** Υπάρχουν άνθρωποι με έλαττώματα, που άρέσουν πολύ περισσότερο από άλλους που έχουν προτερήματα.

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΟΠΛΟΝ»

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

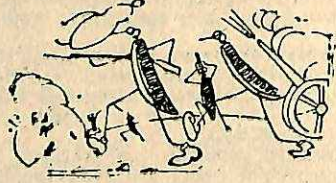
Και από τά δύο αντίμαχόμενα μέρη έξερκνίζεται ή άπληλη του «μυστικού όπλου». Οι άρμόδιοι των έμπολέμων κρατών δεν παρέχουν καμμία σκεπτική διασάφηση. Μονάχα με κάποιες άριστολογίες τους άφήνουν να ύπονηθθ ότι στην κρίσιμη στιγμή θα γίνη χρήση του άγνυν σπου. φονερέυ όπλου, τού όποιον κατέχουν.

Σέ έναν τόπο όπως ο δικός μας, ο όποιος μπορεί να καυχήθ για ύπερπαραγωγή έφευρετικών ταλέντων, είναι φυσικόν να σκεπτόμθ κανείς σε κάθε του θέμα έπάνω σε μίαν ιδιοφύα, ή όποια έχει «άνακαλύψει» το μυστικόν όπλον των 'Αγυλογάλλων ή των Γερμανών.

— Έρείς τοιό είνε αυτό τού όπλου; με ρώτησε αφηνειστικώς προχθές ένας γνωστός.

— Όχι, τού άπνήτησα. Πώς θέλεις να τού έρώ;.

— Και έν τούτοις, φίλε μου, τού ζήτημα είναι άπλό. Έν πρώτοις δεν πρέπει να σπαράξωμε στις έλακείες μερικόν, που φοντάσανται πως πρόκειται για μυστηριώδες άκνίτες θανάτου ή για κανένα ύπερπληθέδον ή δεν έέρω για τί άλλο. Οι άφελείς! Σκέπτονται τά καταπληκτικά και παραμελούν τά άπλά. Αηλασθ ή αλώ-

νία ιστορία του άνού του Κολόμβου!... — Όρατος πρόλογος! Πάρα-κάτω. — Λοιπόν έγώ σου λέω, ότι τού μυστηριώδες αυτό όπλον είνε τού πιο κοινό πράγμα τού κόσμου.

— Διήλθ;.

— Οί φύλλοι.

— Έσάτισα! Και τόν εκύταζα άφωρος άπό την έκπληξη. Έκείνος έγέλασε με νόημα και προσέθεσε:

— Παραξενεύεσαι για τού πώς, μου μνηκαν φίλοι! στ' αυτά και τού άνεκαλυσθ; Μά δεν θέλει φιλοσοφία. Φαντάσου ένα Κράτος τού όποιον θά έξαπολύσθ κατά τού αντίπαλου στρατού έκτακτομύρια μεραρχίες φύλλων. Τι θά γίνη; Οι αντίπαλοι θ' άρχίσουν να έύνονται κατά τούτον άπείκυστον. Θ' άφήσουν τά όπλα, θά λύσουν τους ζωτήρες και τίς μπλάσκες και θά προσπαθών ν' άμυνθόν κατά της έπιδρομής των σπανικών ζωφώνων. Μά καταλαβείς!

— Ναι. Άλλά πώς θά έξαπολυθόν κατά τού αντίπαλου στρατεύματος οι φύλλοι;.

— Ραδιοφωνικώς. Έσ' όσον πρόκειται περί... παρασίτων.

★

Δέν είχα συνέλδει άπό την κατάπληξήν μου πρό της θαυμαστής έπνοήσεως τού μεγαλοφυούς αυτού 'Ελληνος, όπότε με διηλάρνει άλλος άντάξιος διάδοχος τού Όδυσσεως.

— Δέχομαι συγχρητήρια, μου είπες.

— Γιατί;

— Διότι άνεκάλυψα τού μυστηριώδους όπλου όλων των αιώνων.

— Μά τού άνεκάλυψε κι' άλλος τού είπα και μάλιστα πρώτα από σένα. Έσύ έρχεσαι δεύτερος.

— Κουραφέλα! Κάθεσαι και άκούεις τις άνοησίες τού ένός και τού άλλου! Πρό σέξέ με να ιδθθ τί καταπληκτική άνακάλυψι έκαμω.

— Σε άκούω.

— Όπως έρείς, ο άξων της γής έχει μίαν ύριμνην κατεύθυνση: 'Από Βορρά προς Νότον. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό τού δεδομένου έχουν γίνει όλοι οι έπιτελικόι χάρτες. Κι' έτσι όταν θέλουν, οι Γερμανοί να πούμε να γυρίσουν τις άκτές της Σκωτίας έξερουν ότι ή Σκωτία είναι έφορειδουτική. Κι' άχτυπών προς τά εκεί.

— Έτσι, σε παρακαλώ;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, πρόσέξέ με: 'Αν έγώ μετακινήσω τόν άξωνα της γής, όποτε εκεί που τώρα είναι ο Βορράς θα πάθ ή Δύσις και εκεί που είναι ή Δύσις θα πάθ ή Νότος. Καταλαβαίνεις τί θά συμβή; Οι Γερμανοί

όπως προείπον, θά χτυπάνε προς τά έφορειδουτικά, με την πρόθεση να έξοντώσουν την Σκωτία και θά χτυπούν τόν Βερολίνο. Μά κατάλαβες πως μπορεί ένα Κράτος να καταπολέμηση τόν αντίπαλό του με τά ίδια του τά όπλα;

— Ναι. Έχεις δίκιο.

— Είναι ή δέν είναι καταπληκτικωτάτη ή έφευρεσίς μου;

— Ασφαλώς. 'Αλλ' ένα πράγμα ήθελαν να σε ρωτήσω. Πώς κατορθώνεις και μετάνεινς τόν άξωνα της γής;

— Αυτή την λεπτομέρεια δεν έχω έρθ άκόμη. Κατά τά άλλα όμως ή έφευρεσίς μου είναι τελειοποιημένη.

— Μπράβο! Φρόντισε όμως να την ρυθμίσης κι' αυτήν την μικρολεπτομέρεια. Νά πατήξ ένα κουμπί και να την γυρίξς την γή όπως σου γουστάρει.

— Ακριβώς;.

— Θι τού πετύχης κι' αυτό. Εί.

— Ούί! Αμφιβάλλεις;

★

Δέν είμαι θέσαιο ο μόνος που άκούω έμυστηρεύσεις έφευρετών γύρω άπό τού πολυθρύλτον ζήτημα τού «μυστικού όπλου». Θά έχετε ίσως άκούσει κι' έσεις τέτοιες μεγαλοφυείς έπνοήσεις, αλλά την πιο διδασκικήν επί τού προκειμένου άκράσει έχει να έπιδείξ ένας φίλος μου. Συνήντησε μία μέρα έναν γνωστό του, ο όποιος τού είπες έμπιστευτικώς:

— Έρείς;

— Τι;

— Άνεκάλυψα τού «μυστικόν όπλον».

— Σ' όπα!

— Ναι, αλλά μην κάνης κουθέντα.

— Όχι. Έγώ, έρείς. Είμαι τάφος.

— Λοιπόν έπειδή σου έχω έμπιστοσύνη να σου πώ δυό λόγια μονάχα: 'Ανεκάλυψα τόν τρόπο να γίνονται οι στρατοί άόρατοι.

— Τι λές, μωρέ θηρίο; Βρήκες πως μπορεί να γίνη ο άνθρωπος άόρατος;

— Ναι. Άλλά μην κάνης κουθέντα.

— Άστεινέσαι; Πες μου όμως κάτι παραπάνω, να ξαρήξ.

— Άδύνατον! Έξέ άλλω τώρα διάζωμαι. Γεά σου. 'Α ναί, καλά πού τού σκεπθήκα: Δάσεισά μου ένα πεντακοσάριο πού μου χρειάζεται ν' άγοράσω κάτι συμπληρωματικά όπλα για την έφευρεσί.

— Ό άφελής άνθρωπος άνοιξε τού πορτοφύλι του και έβωσε στόν «έφευρετή» τις πεντακάσιες δραχμές. Έκείνος τις άρπάξε και τις έχωσε στην τσέπη του.

— Άριστα γιά σου! Και όπως είπαμε: Μην κάνης κουθέντα σε κανέναν. Θά ταρώξωμε, τω Σ' όμπαζ.

— Έννοια σου! Άλλά πότε θά σε ιδώ να μου πής πως έπιτυγχάνεται αυτό τού μυστήριου;

— Ποιό μυστήριο;

— Τού πως γίνεται ο άνθρωπος άόρατος.

— 'Α, γι' αυτό λές; 'Ακουσε φίλε μου: Δέν έέρω αν θά μπορούσθ να τού καταλάβης.

Και ο δαιμόνιος «έφευρετής» έφυγε τρεχάτος. Έκτοτε ο άφελής άνθρωπος δεν τόν ξαναείδε ούτε αυτόν ούτε τού πεντακοσιόδραχμό του.

★

Οι έπνοήσεις έπάνω σ' αυτό τού θέμα συνεχίζονται. Θά μπορούσε κανείς να παραθέσθ πολλές τέτοιες. Μά θά πήτε όλες είναι παλαές και έσώλες; Έτσι φαίνεται. Μονάχα μία είναι σοφάρος συζήτησιμη. Μού την έξειμωτηρεύθ ένας πολύ άπλοϊκός και θετικός άνθρωπος.

— Άκουσε, άγαπήτ μου, μου είπες. Και οι μόν και οι δέ λένε ότι κατέχουν ένα «μυστικό όπλον». Έγώ όμως σε διαβεβαιώ ότι δεν κατέχουν τίποτε. Άλλά δεν τού άποκαλύπτουν. Μ' άλλα λόγια κρατούν άυστηρως μυστικό τού ότι, δεν έχουν κανένα μυστικόν όπλον!

Αυτό πάλι τί σας λέει; Δέν σας φαίνεται τού πιο λογικό και τού πιο πιθανόν; ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

Η ΣΑΛΑΜΑΝΤΡΑ

Πολλή συζήτησις γινόταν έσχάτως για τού πρόβλημα της θεράνσεως. Ένα άπό τά κινά τού πολέμου είναι ότι καταδικάζει τους άνθρώπους σε παγνία γιατί σ' όλες τις χώρες πού δεν έχουν δική τους καρβουνοπαράγωγη, ή έλλειψις είναι μεγάλη.

Άκουγε έχάτως πολύ συχνά ή Σουσου αυτή την κουβέντα. Σε όσα σπίατα έπήγαινε οι νοικοκυρές πού έσυζήτουσαν πρώτα για τόν καιρό, ύστερα για τις γέννες τους, ύστερα για τις ιδιοτροπίες των άνδρών τους, ύστερα πάλι για τόν καιρό, ύστερα για τας προόδους των παιδιών τους, έπείσσεφαν ξανά στόν καιρό και άπ' εκεί κατ' ευθείαν έπερνούσαν στό πρόβλημα της θεράνσεως. Και περιέγραφαν τις ύπεράνθρωπες προσπάθειες τών συζύγων τους για την έξασφάλισις τού άνθρακίτου:

— Τί θά κάνουμε!

— Πώς θά περάσωμε!

— Και τού δικό μου τού σπύτι, ναμνάμ, είναι βορεινό. Κι' ο Νικολάκης μου, πού είναι τρεμουλιάρης, ο εύλογήνως, λέει πως θά πιάσωμε υπεκάτρες μέσα στόν χειμώνα. Άλλοιόμας! Άλλοιόμας!

Σέ μία τέτοια συζήτησις εύρέθηκε μία Πέμπτη άπόγευμα — ζούρ φιάς της κ. Παταγονίδου — μιά θαυμάσια γειτόνισσας πού εκάλεσε την τώως πυργοδέσποινα τού Μπύθουλα να την έπισκεφθθ, κι' εκείνη έσπευσε να δάλλη γάντια, φτερά, τσαντάκι για να μη την προσβιάθ την γειτόνισσά. Ήταν κάτι χοντρές καικαλοθερμένες κυρίες, παλές και άρετά

πλούσιες νοικοκυρές πού συζητούσαν επί ώρες όλόκληρες τού πρόβλημα αυτό κι' ή μία περιέγραφε την γκερίνα τού Γιαννάκη της, ή άλλη τις ιδιοτροπίες τού Άποστολάκη της, κι' ή άλλη τά ερίγη τού Νικολάκη της. Όλες, κάθε χρόνο, έπαιρναν άπό ένα και δύο τόννους άνθρακίτη — καθ' όσον ή θεράνστα μας, μαντάμ, πρέπει να καίη διαρκώς — και παρπονούντο ότι έφέτος οι καλοί τους σύζυγοι μόλις κατάφεραν να έξοικονομήσουν μισό τόννο.

Η Σουσου άκουγε την συζήτησις κι' είχε σκελετισθ. Άλλη μιλούσε για μεγάλες σόμπες, άλλη για κεντρική θέρμανσι, άλλη για σαλαμάντρες. Καθισμένη σε μία γωνιά, με τού δεξί πόδι έπάνω στό άριστερό, έκουνούσε νευρικά τού τελευταίο αυτό και παρακολουθούσε την συζήτησις, κυττάζοντας με μάτια άριστογυτικώς ήμικλειστα τις κυρίες:

— Παρντόν, μαντάμ, πού σας διακόπτω.

— Παρακαλώ, κυρία μου.

— Έχετε κεντρική θέρμανσις;

— Ναι.

— Άχ, τί ώραία. Έμένα ο σύζυγός μου είναι πολύ ιδιότροπος! Τού λέω, τόσα χρόνια, Παναγιώτη, πάρε μία κεντρική θέρμανσις να δάλωμε στό σπύτι μας, μα εκείνος έχει άδυναμία στις σαλαμάνδρες!

— Έ, δεν είν' άσχημα.

— Τι λέτε, μαντάμ! Η σαλαμάνδρα; Δεν την χωνεύω. Την έχωμε πέντε χρόνια και την βαρέθηκα.

— Είναι και οίκονομική...

— Πά — πά — πά για όνομα τού Θεού. Τρεις τόννους άνθρακίτη παίρνωμε κάθε χρόνο για τού δέλετο είναι μεγάλο τού σπύτι και πρέπει να θερμαίνεται. Κι' ο σύζυγός μου δεν μπαίνει μέσα στό σπύτι αν δεν είναι φούερος! Φούερος, μαντάμ. Και ή σαλαμάνδρα να καίη μέρα νύκτα!

Έδώ πρέπει να έξηγηθθ κάτι. Η «σαλαμάνδρα» περί της όποιας μιλούσε ή Σουσου ήταν ένα άθλιο μαγκαλάκι, τρύπιό στη μέση, άπ' όπου έτρεχαν οι στάχτες κι' έξενεούσαν τόν Παναγιωτάκη. Άνθρακίτη, φαίνεται, θά έννοούσε τόν πυρήνα πού άγόραζε μισή — μισή όκά άπό τού μαγκαλάκι και δεν έσπέρτε στόν σύζυγό της να τόν άνακατέψθ — δλάξ! κάτω την τσιμπίδα! — κι' ο δυστυχής Παναγιωτάκης τις μέρες τού μεγάλου κρύου έμαζεύεταν

έπάνω κι' άπλωνε τις παλάμες του να τις ζεστάνη.

— Κάτω την τσιμπίδα σου είπα!

— Άσε με μωρή ζαργάνα! Ξεράθηκαν τά χέρια μου! Δεν παίρνεις μία όκά πυρήνα παρά πάνω, παρά κάθωμαι με την τσιμπίδα σαν την Σταχτοπούτα ν' άνακατεύω αυτόν τόν διάβολο! Έσύ δεν κρύνεις ήθελο να ξερω.

— Έγώ;

— Άμ' έσύ δέβαια.

— Δεν είμαι καμμία γυναίκα-κούλα έγώ! Όρίστε μας! Σε βλέπω εκεί και με πιάνει άπείδια! Συχαμένη! Βρωμίλο!

Έννοείται ότι έσυρτούριζε ή Σουσου, έμαυρίζαν τά χέρια της, τά χέρια της, οι μουσούδες της, αλλά για λόγους έξιοπερείας έστεκόταν πάντα μακριά άπό τού άθλιο αυτό μαγκαλάκι, πού την έξεντέλιζε όσο τίποτε άλλο μέσ' στό σπύτι. Γιατί ως πού να τού άνάψθ, έφρουσε και ξαναφρουσε τά κάρβουνα κι' έκοκκινίζαν τά μάτια της κι' έγέμιζαν δάκρυα άπ' τους καπνούς. Όταν μάλιστα τού έπανε άπό τά μισοξερυλλωμένα χερσούλα του για να τού πάλη μέσα κι' έτρεχαν οι στάχτες άπό την τρύπα του, έγινόνταν θηρίο άπ' τού κακού της και τού πετούσε σχεδόν μπροστά στόν Παναγιωτάκη έξαλλη:

— Πάρτο! Σαχλέ! Όταν σε βλέπω και τρέμεις σαν τόν σκύλο με πιάνουν τά νεύρα μου! Γελούε! Άλλά παύω έγώ πού καθόμαι και σου μιλάω!...

Αυτή ή τραγωδία συνέβαινε κάθε χειμώνα στό σπύτι της Σουσου. Φυσικά, στη συγκένωσι, Παναγιώτη, πάρε μία κεντρική θέρμανσις να δάλωμε στό σπύτι μας, μα εκείνος έχει άδυναμία στις σαλαμάνδρες!

— Έ, δεν είν' άσχημα.

— Τι λέτε, μαντάμ! Η σαλαμάνδρα; Δεν την χωνεύω. Την έχωμε πέντε χρόνια και την βαρέθηκα.

— Είναι και οίκονομική...

— Πά — πά — πά για όνομα τού Θεού. Τρεις τόννους άνθρακίτη παίρνωμε κάθε χρόνο για τού δέλετο είναι μεγάλο τού σπύτι και πρέπει να θερμαίνεται. Κι' ο σύζυγός μου δεν μπαίνει μέσα στό σπύτι αν δεν είναι φούερος! Φούερος, μαντάμ. Και ή σαλαμάνδρα να καίη μέρα νύκτα!

Έδώ πρέπει να έξηγηθθ κάτι. Η «σαλαμάνδρα» περί της όποιας μιλούσε ή Σουσου ήταν ένα άθλιο μαγκαλάκι, τρύπιό στη μέση, άπ' όπου έτρεχαν οι στάχτες κι' έξενεούσαν τόν Παναγιωτάκη. Άνθρακίτη, φαίνεται, θά έννοούσε τόν πυρήνα πού άγόραζε μισή — μισή όκά άπό τού μαγκαλάκι και δεν έσπέρτε στόν σύζυγό της να τόν άνακατέψθ — δλάξ! κάτω την τσιμπίδα! — κι' ο δυστυχής Παναγιωτάκης τις μέρες τού μεγάλου κρύου έμαζεύεταν

ζητήσωμε τώρα όταν κινδυνεύουμε να ξεπαλιώσουμε; Κι' ο σύζυγός μου είναι, ξερετε, πολύ καλομαθημένος τόν χειμώνα! Δεν ξεκολλάει άπ' την σαλαμάνδρα!

Ο κύριος εκράτησε τη διεύθυνσι της Σουσου και ή Σουσου έφυγε κατενθουσιασμένη. Μετά μία βδομάδα, ήταν ένα άπόγευμα, εκεί πού έτοιμαζόταν να βγθ ή Παναγιωτάκης, άκούει στην πόρτα τόν τρομερό κρότο ένός φορητού αυτοκινήτου. Δεν ύποπτεύθηκε τίποτε. Ότε και ή Σουσου πού είχε ξεχάσει κι' όλας την συζήτησι και την παραγγελία. Άλλά τού αυτοκινήτου δεν έφανε και σε λιγάκι έχτύπησε ή πόρτα τού ύπογειου.

— Έδώ κάθεται ή κυρία Σουσου!

— Μάλιστα.

— Έφερα τού κάρβουνο.

— Ποιό κάρβουνο;

— Κυρά Σουσου Παναγιώτου έδώ δεν είναι;

— Κυρία Παναγιώτου; Μάλιστα.

— Έ, τού κάρβουνο δικό σας είναι.

Για πρώτη φορά ή Σουσου τά χρειάστηκε. Έβριξε ένα βλέμμα στό αυτοκίνητο κι' έλδε όλόκληρο βουνό να ύψωνται έπάνω άπ' τού κεφάλι της. Έάν τού άδειαζε στό ύπόγειο, θά μύριζαν όλα τά δωμάτια. Ο Παναγιωτάκης, κατάπληκτος στην άρχή, άρχισε κάτι να μυρίζεται και γύρισε άνόσυχος στην γυναίκα του:

— Μωρή ζαργάνα, καμμία λαχτάρα μου έκανε πάλι. Τ' είναι τούτο τού κάρβουνο; Καρβουνιάτικο θ' άνοίξουμε, δά μου λές;

Μία ιδέα άστραψε στό κεφάλι της Σουσου. Διέταξε και άδειασαν όλο τού κάρβουνο στό ύπόγειο. Θήγνος έγινε! Τό σπύτι μετεβλήθη σε άνθρακονρυχείον. Κι' ένθ ή Παναγιωτάκης έχτυπόταν, ή Σουσου τού έξηγούσε:

— Βλάξ! Δεν κόβει τού μυαλό σου! Θά τού πουλήσωμε με την όκά και θά βγάλωμε τά διπλάσια λεπτά! Ηλίθιε!

— Εμπόριο άρχισες, μωρή Σταχτοπούτα;

— Άλλά; Γελούε! Κόβει τού ξερό σου;

Τού Παναγιωτάκη δεν τού άποφάνθηκε αυτή ή ιδέα. Καθώς μάλιστα τού ψαράδικο είχε κεάσια, τού καρβουνιάτικο ύπηρεξε έλπίς να τού λύση τού οικονομικό πρόβλημα εις τού όποιον εύρισκόταν.

Έτσι, έδέχθηκε να τού πληρώσθ και όπως θά δώμε άργότερα, για πρώτη φορά ή φαντασιοληής της Σουσου έβγήκε σε καλό — άνόητε! Σαχλέ!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΩΝ ΦΑΡΜΑΚΕΪΟΝ

Μοντέρνο αισθηματικό διήγημα υπό ΜΙΝΤΙ ΣΑΛΒΟ

Ο έρωτας γεννιέται έτσι, με το τίποτα. Και μια γυναίκα το παθαίνει αυτό πολύ ευκολότερα από έναν άνδρα. Άρκει, γυρίζοντας στο σπίτι από το θέατρο, να ρίξει γύρω μια ματιά, στο διανυκτερεύον φαρμακείο, λόγου χάριν, και να γοητευθεί από τον ωραιότερο νέο από όσους έχουν ποτέ υπηρετήσει ως βοηθοί σε φαρμακείο. Ακριβώς όπως συνέβη στη Λήδα.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι, όλα τα σπίτια σκοτεινά, με τα παράθυρα κατάκλειστα. Ακουγόταν μονάχα το ρυθμικό περπάτημα της Λήδας καθώς συνέχιζε το δρόμο της, ταραγμένη από τη θέα του όμορφου νέου. "Αχ, αν μπορούσε ν' αδιαβείχη ξαφνικά, για να βρή έτσι μια δικαιολογία και να μπή στο φαρμακείο!

Αλλά μήπως δεν μπορούσε να προσποιηθεί πως έχει πονοκέφαλο; Γύρισε πίσω, λοιπόν, και, παίρνοντας περισσότερο θάρρος, γιατί καταλάβαινε ότι αυτό που έκανε δεν ήταν καθόλου σωστό, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Ο νεαρός φαρμακοποιός έστράφηκε απότομα και το

πρόσωπό του πήρε μιαν έκφραση χαρωπή.

— Ήθελα μια καλμίνη, σάς παρακαλώ.

— Για σάς;

— Μάλιστα.

— Τι έχετε;

— Το κεφάλι μου.

— Δεν θάναί τίποτα... θά ελθετε λίγο κουρασμένη. Μήπως έχετε και πυρετό; Καθίστε λιγάκι.

Η νύχτα, η μοναξιά, η σιγή, έδιναν στα βλέμματά τους και στα λόγια τους ένα ύφος ευχάριστης συννενοχής. Εκείνος της έπιασε το σφυγμό και η Λήδα έκαμε πιο όδυνηρή την έκφραση του προσώπου της για να μπορέσει να κλείσει τα μάτια.

— Δεν έχετε πυρετό. Ίσως να κουραστήκατε πολύ σήμερα. Έλατε να σάς δώσω λίγο νερό για να πάρετε την καλμίνη.

Η Λήδα έδωσε λιγάκι προτού μπή στο εργαστήριο του φαρμακείου. Και είχε δίκιο. Αστραπιαία, μόλις επάτησε το πόδι της εκεί μέσα, συνέβη κάτι το πρωτοφανές σε τόλη: Ο νέος της έπιασε το πρόσωπό με πάθος και της έδωσε ένα φιλή.

Η Λήδα έγινε κατακόκκινη από την αγανάκτηση.

— Μήπως νομίζετε πως ήλθα για να ιδώ τα μούτρα σας ή επειδή μου χρειάζεται το φιλή σας;

— Ναί, αυτό ενόμισα.

— Είσατε ο πιο ανήθικος άνδρας του κόσμου!

— Θα βρίσκετε πάντα ανήθικους άνδρες μπροστά σας, αφού είσατε τόσο χαριτωμένη.

— Δώστε μου την καλμίνη.

— Σας εύχομαι, της είπε ο νέος, ενώ της έδινε το φάρμακο, να είσατε πάντα τόσο άρρωστη, όσο απόψε.

— Δεν ντρέπεσθε! απάντησε η Λήδα θυμωμένη από το φαρμακείο με τέτοιον αγανάκτηση, που έκαμε λάθος κι' έστριψε άριστα αντί να πάη δεξιά.

Ένα χαστούκι θα το ανεχόταν πιο εύκολα απ' αυτό το φιλή. Για ποιάν την ενόμιζε; Για κανένα από τα κορίτσια αυτά που πάνε γυρεύοντας τέτοιου είδους περιπέτειες; Τι άσχημα που έκαμε να μπή εκεί μέσα!

Είναι αλήθεια ότι την είχε επιδιώξει αυτήν την περιπέτεια, αλλά την εφάντασθη με ρομαντική, πιο περιορισμένη και ήθικη, ενώ αυτός ο νέος κατέστρεψε όλη την γοητεία του όνειρου της, με το φρικαλέο εκείνο ένστικτο του κυνηγού που δεν έννοει να του διαφύγη το θήραμα.

Όλη την επομένη ημέρα η Λήδα έμεινε κλεισμένη στο δωμάτιό της. Εκόντευε να σκάσει από την στενοχώρια. Δεν έφαγε καθόλου, δεν απήντησε σε καμιά κλήση του τηλεφώνου, δεν έδέχθηκε κανέναν. Το βράδυ την έπιασε σφοδρός πονοκέφαλος και δεν είχε ούτε μιαν ασπιρίνη στο σπίτι. Την καλμίνη την είχε πετάξει μόλις βγήκε από το φαρμακείο. Τώρα όμως προτιμούσε να πεθάνει παρά να ξαναμπή εκεί μέσα.

Όταν ενύχτωσε καλά, ο πονοκέφαλος έγινε ακόμη σφοδρότερος. Τότε η Λήδα άνοιξε μιαν εφημερίδα για να ιδή ποιο φαρμακείο διεννιέται εκείνη τη βραδυά.

Μόλις έμπηκε στο φαρμακείο, δεν είδε κανέναν. Αλλά σχεδόν αμέσως από το εργαστήριο ξεπρόβαλε ο όμορφος νέος της προηγούμενης.

— Εσείς; της είπε. Ήρθατε πάλι; Μα ποιος σας είπε ότι άλλαξα φαρμακείο;

Η Λήδα έμεινε σαν άπολιθωμένη. Θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να δρεβή πάλι μπροστά σ' αυτόν τον άνθρωπο και να όμολογήσει πως είναι αδιάθετη, σ' αλήθεια τώρα, με σφοδρόν πονοκέφαλο και με πυρετό. "Οχι! Καλύτερα να έφευγε, να υπέφερε ως πού να ξημερώσει...

— Πόσο μ' ευχαριστεί που σάς ξαναβλέπω, εξηκολούθησε αυτός. Μα πως έμαθατε ότι αρρώστησε ο συνάδελφός μου και ήρθα να τον αντικαταστήσω; Δεν απαντάτε; Είσατε και πάλι αδιάθετη.

— "Οχι, απήντησε η Λήδα περήφανα. Δεν είμαι καθόλου αδιάθετη.

— Ήρθατε λοιπόν, για να με ιδήτε;

— Ναί.

— Είσατε, δηλαδή, έρωτευμένη μαζί μου;

— Ναί.

— Και δεν θέλετε να σάς φιλήσω; — Δεν πιστεύω να τολήσετε! Έγώ την αγάπη την νοιώθω με την ψυχή και όχι όπως την θέλετε εσείς...

— Μιλάτε σοβαρά, δεσποινίς; "Ωστε, λοιπόν, δεν είσατε έρωτευμένη μαζί μου απλώς και μόνο επειδή είμαι όμορφος, όπως συνέβη με όλα τα κορίτσια που έγνώρισα ως τώρα; "Αχ, δεσποινίς, να ξέρατε πόσο την μισώ αυτή την όμορφη μου, που κάνει όλες τις γυναίκες να πέφτουν στην αγκαλιά μου, χωρίς ναμιά να νοιώθω την παραμικρή στοργή για μένα, την πραγματική αγάπη!... Ενόμιζα ότι τέτοιες γυναίκες δεν υπάρχουν πια στον κόσμο. Μπορώ, λοιπόν, να σφίξω το χεράκι σας;

— Το χέρι ναί, είπε η Λήδα με φωνή που μόλις άκουσθηκε.

Έπ' τέλος, έδωσε μια ψυχή σαν τη δική της, που ζητούσε απελπιστικά τη στοργή, όπως την ζητούσε κι' αυτή; και αυτό τυχαίως, κατά λάθος σχεδόν.

— Μπορείτε να το φιλήσετε, επρόσθεσε, νοιώθοντας απέραντη ευτυχία να την πλημμυρίζει. Είναι δικό σας...

ΜΙΝΤΙ ΣΑΛΒΟ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

*** Οι άρετες χάνονται στο συμφέρον, όπως τα σώματα στη θάλασσα.

*** Η περιέργεια έχει δυο αιτίες: "Η για να μάθω κάτι που θα μ' εινε χρήσιμο, δηλαδή από συμφέρον, ή για να μάθω κάτι που δεν ξέρουν οι άλλοι, δηλαδή από υπερηφάνεια.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΕ

ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

Μια καινοτομία, που είναι παλαιότερη και από τη μόδα των φουστανιών!

Στις διάφορες λουτροπόλεις και τα θέρετρα, πρό παντός του έζωτε ρικού, είδαμε το περασμένο καλοκαίρι άπειρες κυρίες και δεσποινίδες με μακρυά πανταλόνια! Και ήσαν καθαρώς ανδρικά τα πανταλόνια αυτά, τόσο, που ενόμιζε κανείς ότι τα είχαν δανειστή από τους άνδρες ή τους αδελφούς των.

Αφού έπέρασε πια της μόδας η Αμερικανική συνήθεια να φορούν οι γυναίκες ανδρικά καπέλλα, οι γυναίκες συμπάθειες και προτιμήσεις άρχισαν να κατευθύνονται προς την ανδρικήν άμφιση, την οποίαν ίσως να βρίσκουν πιο άνετη και πιο πρακτική.

Πρώτα άρχισαν οι πυτζάμες με τα χτυπητά χρώματα να έκτοπίζουν τα νυχτικά και τις ρόμπες που ήσαν όλα δαντέλλες και κεντήματα. Έπειτα τα πανταλόνια κατέκτησαν γρήγορα τον γυναικείο αθλητικό κόσμο και κατώρθωσαν να επιβληθούν σαν απαραίτητα. Μετά το στενό φουστάνι που έμοιαζε με πανταλόνι και ήταν το πρώτο βήμα προς την ανδροποίηση των γυναικών, ήρθαν τα πανταλόνια για τις γυναίκες που έκαναν σκι κι' έπειτα τα κοντά πανταλόνια του τένις, που τα έχρησιμοποίησαν και για τα άλλα σπορ. Τέλος, έφάνηκαν τα μακρυά πανταλόνια, καθαρώς ανδρικά, καλοσυνερωμένα και με τσάκισι στη μέση, τέτοια, που να τα ζηλεύη και ένας αξιωματούχος με μεγάλη στολή.

ΠΑΛΙΑ ΜΟΔΑ

Δεν ξέρομε αν αυτό εινε πρωτοτυπία ή ιδιοτροπία. Πάντως όμως δεν εινε κάτι το έντελώς νέο, αλλά μια πολύ παλιά μόδα, αιώνων, που ξανάρχεται. Και δεν εινε ανάγκη να πάη κανείς στην Ανατολή για να βρή γυναίκες με πανταλόνια.

Στο Παρίσι, κατά τις αρχές του δεκάτου πέμπτου αιώνας, οι κομψές κυρίες φορούσαν τις «μπραι», που ήταν μακρυά πανταλόνια από λινό ύφασμα κι' έμοιαζαν πολύ με τα ση-

μερινά ανδρικά. Τα πανταλόνια αυτά, που ιταλικά έλεγονταν «μπράκε» από το όποιον παράγεται και η δική μας «θράκα» ήταν δεμένα στη μέση μ' ένα κορδόνι που λεγόταν «μπραγιέ».

Η παράξενη αυτή μόδα έπροκάλεσε διαμαρτυρίες εκ μέρους των συντηρητικών και οι γυναίκες με τις θράκες δεν βρήκαν μιμητές. Όταν μάλιστα το πολύ κοινό άρχισε να τις παίρνει στην κοροϊδία, έγκατέλειψαν τα πανταλόνια για να ξαναφορέσουν φουστάνια.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΥΧΙΕΣ

Επί πολύν καιρό δεν έγινε πια λόγος για γυναίκες με πανταλόνια. Αλλά στα 1788, όταν στο Παρίσι επέβληθη πάλι η αγγλική μόδα, τα πανταλόνια έκαναν ξανά την παρωσία τους στη γυναικείαν άμφιση. Έγινε μάλιστα και κάτι παραπάνω: οι κυρίες και οι δεσποινίδες της αριστοκρατίας έθεώρησαν καθήκον τους να συμπληρώσουν την ανδρικήν άμφιση. Έτσι, έκτός από τα πανταλόνια, έφόρεσαν γιλέκο, ρεδιγκότα και ψηλό καπέλλο, παπούτσια με χαμηλό τακούνι, ακόμη δ'ε και στο περπάτημα μιμήθηκαν τους δανήδες. Αλλά και αυτό δεν έκράτησε πολύ, γιατί το παράκαναν και στο τέλος γελοιοποιήθηκαν.

Την άνοιξη του 1909 τα πανταλόνια έκαναν πάλι μια σύντομη εμφάνιση, πάντα στο Παρίσι, φυσικά. Έφάνηκαν τότε κυρίες και χαριτωμένες δεσποινίδες να περπατούν στα βουλεβάρτα φορώντας πανταλόνια από περκαλί γαρνιρισμένα με μουσελίνα. Αλλά και η νέα αυτή προσπάθεια για να επικρατήσει το πανταλόνι στο γυναικείο ντύσιμο δεν επέτυχε περισσότερο από τις προηγούμενες. Οι περισσότερες γυναίκες έμειναν πιστές στη φούστα, που έμάκρυνε ή έκόντηνε, έπηρε χίλια διασχήματα και διαστάσεις, αλλά εξακολούθησε και εξακολουθεί να συμβολίζει τον χωρισμό των δύο φύλων.

Τελευταίως, καθώς είπαμε, έγινε μια νέα προσπάθεια έπιστροφής του πανταλονιού. Δεν φαίνεται όμως πιθανόν ότι στον αιώνα μας τα πανταλόνια θα έκτοπίζουν τελείως το φουστάνι, εκτός αν οι άνδρες, από δικαιολογημένη αντίδρασι, αποφασίσουν να φορέσουν όλοι φουστάνια ή φουστανέλλες, για ν' αφήσουν τα πανταλόνια στις γυναίκες.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο στη διάδοσι του πανταλονιού μεταξύ των γυναικών, πιο πολύ από τις παράδοσεις και την αισθητική, το αντιπροσωπεύει το αίσθημα της ήθικης.

Η ανδροποίηση αυτή της γυναικας θεωρείται από πολλούς ανήθικη και προσβλητική. Έν τούτοις δεν μπορούμε να καταδικάσουμε απόλυτα αυτή τη μόδα. Γιατί πιθανόν να υπάρχουν εύσεβεις και ήθικες γυναίκες με πανταλόνια και άλλες έπιπολαιες ή ανήθικες που δεν έφορεσαν άλλο από φουστάνι.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΠΑ

Επί του προκειμένου μπορούμε να υπενθυμίσουμε την κρίσι που εξέφερε ένας Πάπας, που έγινε κατόπιν άγιος.

Κατά την παπασύνη του Νικολάου Α' του Μεγάλου, μια αντιπροσωπεία προσερχόμενη από τις χώρες που αποτελούν τη σημερινή Βουλγαρία, έπληξε στη Ρώμη, για να υποβάλει στον Πάπα τα έξη ερωτήματα: Οι ευγενείς έπρεπε να εξακολουθήσουν ακόμη να όρκίζονται στο σπαθί τους; Μπορούσαν να χρησιμοποιούν ως λάβαρον την ούρα ενός αλόγου; Μπορούσαν οι γυναίκες να πηγαίνουν στην εκκλησία χωρίς καπέλλο; Επιτρεπόταν στις Χριστιανές να φορούν πανταλόνια;

Και ο Πάπας έδωσε την έξης απάντησι στο τελευταίο ερώτημα:

«Δεν μ' ενδιαφέρει αν οι γυναίκες σας φορούν πανταλόνια αντιφουστάνια. Αυτό που μ' ενδιαφέρει εινε η πίστις και τα καλά τους έργα. Σεις έχετε συνήθειες πολύ διαφορετικές απ' τις συνήθειες των άλλων Χριστιανών. Οι γυναίκες σας φορούν πανταλόνια και φοβόσαστε μήπως αυτό αποτελεί άμαρτία γιατί στα διόδια μας εινε γραμμένο ότι τα πανταλόνια εινε για τους άνδρες... Μην ανησυχήτε όμως για τόσο ασήμαντα πράγματα. "Αν έσεις και οι γυναίκες σας διατηρήσετε ή όχι τα πανταλόνια, αυτό καθόλου δεν μ' ενδιαφέρει, γιατί δεν συντελεί καθόλου στη σωτηρία σας ούτε θα αυξήσει την άρετή σας».

Αφού, λοιπόν, ένας άγιος έκφραστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να είμαστε κι' εμείς έπιτεκείς απέναντι των γυναικών που θέλουν να φορούν πανταλόνια. Άρκει να μείνουν γυναίκες και να έχουν επίγνωσιν της αποστολής των στον κόσμο.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΤΗΘΥΚΑ

*** Ο κόσμος δεν περιφρονεί όλη τις δόξαι έχον έλαττώματα, περιφρονεί όμως όλους όσους δεν έχουν καμμιάν άρετή.

*** Θα ήσαν πολύ εύτυχες ο άνθρωπος αν έχρησιμοποιούσε το λογικό του για να υποφέρει τις άτυχίες που τον βρίσκουν, παρά για να πορεύη εκείνες που μπορούν να του συμβούν.

Ιουδή

Ἡ ἀνέρακι κόρη
τῆς Βεθούλης
ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

18ον

Ἦταν ὁ Χάν πού ἐκτυποῦσε μέ τούς γρόνθους του τὸ χονδρὸ ξύλο σὰν νὰ μποροῦσε νὰ τὸ θραύσῃ γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τούς δυὸ δεσμοφύλακες.

—Παύστε, ἀρχεῖοι! ἐφώναξε. Μὴν κηλιδώνετε τὸ ὄνομα τῆς Ἰουδήθ στὰ ἀνάθαρτα χεῖλιά σας.

Οἱ δυὸ δεσμοφύλακες ἐγέλασαν.

—Τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν ἐνῷ ἐκείνη σὲ προδίδει; ἐρώτησε ὁ ἕνας.

—Δὲν με προδίδει, ἀπάντησε ὁ Χάν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἀγαπᾷ.

—Καὶ ἐπειδὴ σὲ ἀγαπᾷ πηγαίνει στὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη;

—Πηγαίνει γιὰ νὰ σώσῃ τὴ Βεθούλη.

—Πηγαίνει ὅμως στολισμένη μὲ λουλούδια καὶ λουσομένη μὲ μεθυστικὰ ἀρώματα. Πηγαίνει χαρομένη καὶ εὐτυχισμένη...

—Ὁ Χάν ἐκτύπησε ἐκπληκτός.

—Τί θέλεις νὰ πῇ; ἐρώτησε.

—Δυστυχισμένη! ἔκαμε ὁ δεσμοφύλακας. Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἡ Ἰουδήθ σὲ προδίδει; Μόλις σὲ ἔβαλαν στὴ φυλακὴ, ἐγγύρισε χαρομένη στὰ ἀνάκτορα, διέταξε τὶς δοῦλες τῆς νὰ τὴν λούσουν καὶ νὰ τὴν ἀλείψουν μὲ μύρα καὶ ἔπειτα ἐξελίχθηκε χαρομένη γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη.

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ θὰ δρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ θὰ παίρνῃ τὰ φλογερά φιλήματα του... Τὸ σῶμα τῆς θὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ ἡδονῆς... ἐνῷ ἐσύ...

—Παῦσε! Παῦσε! ἐκραύαζε ὁ Χάν. Ὁχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Καὶ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ κτυπᾷ μὲ τὰ χεῖριά του τὸ χονδρὸ ξύλο τῆς πόρτας.

Στὸ τέλος, κατεξηντημένος, κατέπεσε στὸ ὑγρὸ δάπεδο καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος σὰν πεθαμένος.

Ἡ Ἰουδήθ ἔβλεπε τώρα ἀπὸ τὸ φορεῖο τῆς τὶς φωτιὲς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ ἄκουγε τὰ τραγούδια καὶ τὶς κραυγὲς τῶν πολεμιστῶν, πού ἐώρταζαν τὴ νίκη τους.

Γιατὶ ἡ μεταβάσις τῆς δεσποίνης τῆς Βεθούλης στὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη, ἐδωρᾶτο ὡς νίκη ἀπὸ τούς Ἀσσυρίους.

Ὅταν ἡ συνοδεία πού ἔφερε τὴν Ἰουδήθ ἐπλησίασε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀσσυρίων, χαίρειστοί της σαλπίσματα καὶ ἀλάλαγοι χαρὰς ἀντήχησαν ἀπὸ παντοῦ.

Ἐπιφανεῖς πολεμισταὶ περιεκύκλωσαν ἀμέσως τὸ φορεῖο, τὸ παρέλαβαν ἀπὸ τὰ χεῖριά τῶν Ἰουδαίων πού τὸ ἐβάσταζαν καὶ, ὑπὸ τούς κρότους τῶν τυμπάνων καὶ τῶν ἤχων τῶν σαλπύγων, ὠδήγησαν τὴν Ἰουδήθ ἐμπρὸς στὴ φωτόλουστη σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη.

Ἡ ἡγεμονίς διέκρινε τὸν στρατηγὸ τῶν Ἀσσυρίων ἑξαπλωμένον ἐπάνω σὲ βαρεῖς τάπητες καὶ δέρματα ἀγρίων ζώων.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἐπρωχώρησε μὲ σταθερὸ βήμα πρὸς τὸ μέρος του.

Ἦταν ὅλη χωρίς καὶ γοητεία καὶ ἐμειδιούσε καθὼς ἐπλησίαζε πρὸς τὸν Ὀλοφέρνη.

Ὁ Ἀσσύριος ἐτινάχθηκε μ' ἓνα πηδημα ἐπάνω. Ἀπλώσε τὰ χεῖριά της πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ, ἐνῷ τῆς ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸ τῆς, ἐψιθύρισε:

—Τὸ δυνεῖρό μου πραγματοποιεῖται, ὦραία μου. Ἦλθες ἐπὶ τέλους στὴ σκηνή μου...

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἰουδήθ ἐφωτίσθη ἀπὸ χαρά.

—Μ' ἐνίκησες!... εἶπε καὶ ἄφησε τὸν Ὀλοφέρνη νὰ τὴν ὠδήγησῃ.

Ὁ Ἀσσύριος τὴν ἐδοῖσθη νὰ καθίσῃ ἐπάνω σὲ χρυσοκέντητα προσκέφαλα, πού εἶχαν ἐτοιμασθῇ γι' αὐτὴν καὶ ἔπειτα ἐγγύρισε πρὸς τούς θεράποντες πού τὸν περιεστοίχιζαν:

—Πηγαίνετε! εἶπε. Θέλω ὅλοι ἀπόψε νὰ χαροῦν στὸ στρατόπεδο. Μοιράστε ἄφθονα φαγητὰ καὶ κρασιὰ στοὺς ὄνδρεῖς, στρατιώτες μου καὶ ἀφίστε ὅλες τὶς νέες, πού σέρνονται μαζί μας αἰχμάλωτες, νὰ τοὺς ὑπερηφάνουν. Ὀλόκληρο τὸ στρατόπεδο πρέπει νὰ ἀντήχησῃ ἀπὸ φωνῆς καὶ τραγούδια χαρμόσυνα...

Ἡ χαρὰ μου θέλω νὰ γίνῃ καὶ δική τους χαρὰ...

Ἐστράφη ἔπειτα πρὸς τὸν ἀρχινογδό του καὶ τὸν διέταξε νὰ παραλάβῃ τοὺς Ἰουδαίους πού ἀποτελοῦσαν τὴ συνοδεία τῆς Ἰουδήθ καὶ νὰ τοὺς παραθέσῃ πλούσια φαγητὰ καὶ ἐκλεκτὰ κρασιὰ, γιὰ νὰ εὐθυμίσουν καὶ αὐτοί, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἐνῶς ἕνας ὁ θεράπωντες ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν σκηνή.

Στὸ τέλος, ἡ Ἰουδήθ καὶ ὁ Ὀλοφέρνης ἔμειναν μόνοι.

Ἄλλ' ἀμέσως, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, ἐμφανίσθηκαν δώδεκα παρθένες, λευκῆς ὥπως τὰ κρίνα τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀσρὼν καὶ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουν τὴν τράπεζα τοῦ συμποσίου.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνή, ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο ἀντήχουσε ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς ἐορτῆς.

Οἱ στρατιώτες εἶχαν ἀνάψει μεγάλες πυρῆς καὶ καθισμένοι γύρω ἀπ' αὐτὰς διεσκέδαζαν καὶ εὐχολούντο.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἔπληξε τὴν Ἰουδήθ ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὠδήγησε ὡς τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς.

—Ὅλες αὐτὲς οἱ χιλιάδες τῶν πολεμιστῶν, εἶπε, συμμερίζονται τὴν εὐτυχία μας. Ἄν σὺ θελήσῃς, θὰ γίνῃς δεσποινὴ των καὶ θὰ ὀρκίζονται σὸ ὄνομά σου, ὅπως ὀρκίζονται σὸ δικό μου...

Οἱ πυρῆς πού εἶχαν ἀνάψει οἱ στρατιώτες ἔχάνοντο ὡς τὸ βάθος τῶν γειτονικῶν λόφων.

Τὸ στρατόπεδο, φωτισμένο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, φαινόταν ἀπέραντο καὶ ἀτελείωτο.

Ὁ ἴδιος ὁ Ὀλοφέρνης κατεβήκε ἀπὸ τὸ θάλαμα αὐτό.

—Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπε, δὲν χρειάζονται παρὰ ἓνα νεῖμα μου μόνο, γιὰ νὰ σαρώσουν κάθε ἐμπόδιο μπροστὰ τους. Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τους, ἀλλ' αὐτοὶ μοῦ δίνουν τὴν δύναμίν του. Γιατὶ νὰ μὴ θέλῃς, Ἰουδήθ, νὰ μοιρασθῇς αὐτὴ τὴ δύναμιν μαζί μου;

Ἄλλ' ἡ Ἰουδήθ δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ Ὀλοφέρνη, οὔτε τὰ μάτια τῆς ἐσταματοῦσαν στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀσσυρίων, πού ἀλάλαζε ἀπὸ χαρὰ.

Τὸ βλέμμα τῆς εἶχε προσπεράσει καὶ τὶς τελευταῖες πυρῆς τοῦ στρατοπέδου καὶ εἶχε ἐλθεῖ νὰ σταματήσῃ σ' ἓνα μακρυνὸ σημεῖο στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου διεκρίνοντο μερικὰ δειλὰ φῶτα.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ ἦταν ἡ Βεθούλη.

Δὲν ἔλαμπαν ἐκεῖ πυρῆς, οὔτε ἀντὶρ χούσαν τραγούδια χαρὰς καὶ εὐφρόσυνες κραυγῆς. Γιατὶ ἡ Βεθούλη ἐπενθούσε καὶ ἐκλαίγε τούς νεκρούς της.

Τὴν ὥρα αὐτὴ πού οἱ Ἀσσύριοι ἐώρταζαν τὴ νίκη καὶ τὸ θρίαμβό τους, οἱ κάτοικοι τῆς Βεθούλης ἐστέναναν γιὰ τὴν ἀτίμωσιν τῆς δεσποίνης των. Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ περιγράψῃ τὸ δράμα τους;

Ὁτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ δὲν ἦταν κατὰ τὸ ἀπρόσδοτο καὶ τὸ αἰφνίδιο.

Ἦταν γνωστὸ ἀπὸ πρὶν, εἶχε προετοιμασθῇ καὶ εἶχε ἀποφασισθῇ, μέσα στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπόγνωσιν.

Ἡ Ἰουδήθ ἐνοιωσε ἐκείνῃ τὴ στιγμῇ ὅλο τῆς τὸ θάρος νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Ἐνα μελανὸ νέφος, πῶς μελανὸ ἀπὸ τὴ νύκτα πού ἀπλωνόταν ὀλόγυρα, ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλήτα.

Ὁ Ὀλοφέρνης δὲν προσπάθησε καθόλου νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μέσα στὴν ψυχὴ του ὑπῆρχε πάντα ὁ δόρβιρος.

Ὁ σπαραγμὸς αὐτὸς τῆς Ἰουδήθ δὲν ἐπιβεβαίωνε μήπως πῶς πολὺ τὸν θρίαμβό του;

Ἄν ἐκείνῃ ὑπέφερε, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι περήφανος γιὰ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴ θλίψιν τῆς.

Μήπως, ἄλλως τε, δὲν ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ ὅτι εἶχε συμβῇ;

Ἡ ἀρχὴ τῆς τῶν προθέσεως δὲν ἦταν νὰ τὴν ταπεινώσῃ καὶ νὰ τὴν ἐξευτελίσῃ. Εἶχε τόσο θαλγῆθ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς, ὥστε εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν κάμῃ νόμιμο σύζυγό του καὶ νὰ τὴν φέρῃ μὲ τιμὲς καὶ δόξες στὸ στρατόπεδό του.

Ἀλλὰ τώρα πῶς τὸ μοῖραϊόν εἶχε συντελεσθῇ. Ἦταν ὁ νικητής.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρπὸς τῆς νίκης του. Κανεὶς οἶκτος δὲν ἔπρεπε νὰ ταράξῃ τὴν ψυχὴ του.

Ἀφῆσε γι' αὐτὸ τὴ συγκίνησιν τῆς Ἰουδήθ νὰ περάσῃ. Καὶ τότε μόνον τὴν ἔπληξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ἐπανεφέρει στὸ βάθος τῆς σκηνῆς.

Τὰ δάκρυα αὐτὰ ὅμως εἶχαν κάμει καλὸ στὴν Ἰουδήθ. Γιατὶ εἶχαν ἐξαφανίσει καὶ τοὺς τελευταίους διαταγμούς της.

Εἶχε ξαναβρῇ τὴν τὴν τῆς καὶ τὸ χαμόγελο ἐφώτισε καὶ πάλι τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε μείνει κατάπληκτος γι' αὐτὴ τὴν αἰφνιδία μεταβολή.

Ὁ Ἀσσύριος ἔφερε τότε κοντὰ του τὴ δεσποινὴ τῆς Βεθούλης, ἔπληξε τὸ πρῶτο τῆς μέσας τὰ χεῖρά του καὶ τὴν ἐκτύπησε ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ μέσα στὰ μάτια.

Ὡ! Πόσον ὀφθαλμὸς ἦσαν ἡ Ἰουδήθ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν καὶ τῶν λαμπάδων πού ἐφώτιζαν τὴ σκηνή.

Ὁ Ἀσσύριος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Τὴν ἐτράβηξε πῶς πολὺ κον-

τὰ του, περιέβαλε τὸ σῶμα τῆς μὲ τὰ στιβαρὰ χεῖριά του καὶ ἐκόλλησε τὰ φλογισμένα χεῖλιά του ἐπάνω στὰ δικά της.

Ἡ Ἰουδήθ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασιν. Ὑπέμεινε αὐτὸν τὸν ἐναγκαλισμὸ καὶ ἐδέχθη τὸ φίλημα τοῦ Ὀλοφέρνη, τὸ πρῶτο πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τοῦ βαρβαρῶν.

Ὁ Ἀσσύριος ἦταν πανευτυχὴς ἐκείνῃ τὴ στιγμῇ. Κρατοῦσε τέλος στὴν ἀγκαλιὰ του τὴ γυναῖκα πού ἐποθοῦσε καὶ πρὸς χάριν τῆς ὁποίας εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ διεξαγάγῃ ἓναν αἰματηρότατο πόλεμο, πού τόσες ἀπώλειες ἐστοίχισαν στὸ στρατό του.

Ἀλλὰ τώρα, ἐσκεπτόταν, καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν εὐτυχία πού εἶχε βρῇ κοντὰ στὴν Ἰουδήθ.

Κεφάλαιον 20ον

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Τὸ τραπέζι τοὺς ἀνέμενε. Ὁτι πολυτιμότερο ὑπῆρχε στὴν Ἰουδαία εἶχε παρατεθῇ ἐπάνω σ' αὐτό.

Ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, θηράματα τῶν ἀγρίων φαράγγων καὶ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἱγθύεις ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ καὶ εὐώδεις καρποὶ ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀσρὼν.

Πεντακόσιοι δούλοι καὶ δούλαι εἶχαν διατεθῇ γιὰ τὴν παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ συμποσίου.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἠθέλησε νὰ περιποιηθῇ μόνος του τὴν Ἰουδήθ. Καὶ γι' αὐτό, μ' ἓνα νεῖμα του, ἀπέπεμψε ὅλους τοὺς ὑπηρέτες καὶ τὶς δοῦλες καὶ διέταξε νὰ μὴ μείνῃ ἀπολύτως κανεὶς μέσα στὴ σκηνή.

Τώρα ἦταν πραγματικὰ μόνοι. Κανεὶς δὲν ἐπρόκειτο πᾶν νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.

Ἡ Ἰουδήθ δὲν ἔδειξε καμμιὰ δυσανεκτικότητα γι' αὐτό. Ἀρχισε, τὸνναντίον, νὰ τρώγῃ μὲ πολλὴ ὄρεξιν τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, πού τῆς προσέφερε ὁ Ὀλοφέρνης.

Σὲ μιὰ στιγμῇ, ὁ Ἀσσύριος ἔπληξε στὸ ἓνα του χεῖρ τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῇ, τὸ ἀνέτρεψε πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔφερε ἓνα κύπελλο, γεμάτο μὲ ἀφρώδη οἶνον, στὰ καταπόρφυρα χεῖλιά της.

Ἡ Ἰουδήθ τὸ ἀδείασε χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἐσήκωσε ἔπειτα τὸν ὀλόγυρο ἀμφορέα καὶ ἐγέμισε τὸ δικό του κύπελλο.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐγέμισε οὔτε μιὰ φορὰ, οὔτε δυό. Τὸ ἐγέμισε πολλές φορὲς κατὰ σειρά καὶ μὲ δίψα τὸ ἀδείασε μέσα στὸ στόμα του.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνή, οἱ αὐληταὶ καὶ οἱ κιθαρωδοὶ ἔπαιζαν λικνιστικὰς μελωδίας, ἐνῷ δοῦλες ἀπὸ τὴ Συρία ἐτραγουδοῦσαν τραγούδια τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ πόνου.

Καὶ ὁ Ὀλοφέρνης, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ πάντα.

Ἀλλὰ, σὲ μιὰ στιγμῇ, ἐπέταξε μακριὰ του τὸ κύπελλο καὶ εἶπε:

—Ἡ εὐτυχία μου μὲ παρασύρει. Δὲν θὰ πῶ ἄλλο...

Ἡ Ἰουδήθ τὸν ἐκτύπησε μ' ἓνα λάγνον βλέμμα. Ἐφερε τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του καὶ, μὲ φωνὴ γλυκιὰ καὶ μελωδική, ἐρώτησε:

—Ἐκουράσθη ὁ ἀγαπητός μου;

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ὀλοφέρνης. Μαζί σου δὲν θὰ ἐκουραζόμουν ποτέ. Ἀλλὰ μὲ ἀρκεῖ ἡ μέθη τῶν ματιῶν σου.

Ἡ Ἰουδήθ ἀνεστένεψε καὶ ἐκατέβασε τὸ κεφάλι. Ἐνα σύννεφο λύτης ἐσκίασε τὰ μάτια της.

—Ἀλλοῖμονον! εἶπε. Ὁ κόσμος ἐργεῖται τόσο γρήγορα στὴ ζωὴ καὶ καταβάλλει καὶ τοὺς πῶς δυνατούς.

—Ὁχι ὅμως! ἐμένα, Ἰουδήθ. Σοῦ

ἐπαναλαμβάνω ὅτι κοντὰ σου δὲν θὰ ἐκουραζόμουν ποτέ!

—Ἐκουράσθηκες ὅμως νὰ πίνῃς...

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τί νὰ τὸ κάμω τὸ κρασί, ὅταν καὶ μόνο τὸ βλέμμα τῶν ματιῶν σου ἀρκεῖ γιὰ νὰ με μεθύσῃ;

—Ἄν τὰ μάτια μου σὲ μεθοῦν τώρα, θὰ ἔρθῃ ὅμως στιγμὴ πού καὶ αὐτὰ θὰ σὲ κουράσουν.

—Ποτέ! ἐφώναξε ὁ Ὀλοφέρνης.

—Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐγίνε μὲ τὸ κρασί.

—Τὸ κρασί δὲν εἶναι τόσο μεθυστικὸ ὅσο ἡ λάμψις τῶν ματιῶν σου... Καὶ ἔπειτα τί σημασία ἔχει τὸ ὅτι τὰ μάτια σου θὰ μὲ φέρουν στὸ τέλος τὸν κόρο;

—Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ κύριός μου νὰ νομίζῃ ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία; ἐρώτησε ἡ Ἰουδήθ, μὲ μιὰ ἐκφρασὶ λύπης στὸ πρόσωπο.

—Θὰ εἶχε, ἀπάντησε ὁ Ὀλοφέρνης, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσωμε ὅλη μας τὴ ζωὴ μαζί. Ἀλλ' ἡ χαρὰ μας δὲν θὰ διαρκέσῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ νύκτα, ἀπὸ τὴν ἀποψινὴ νύκτα!

—Καὶ πῶς θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ διαφορετικά; ἔκαμε ἡ Ἰουδήθ.

—Ἄν ἐσύ τὸ ἤθελες...

—Ἄν δεχόμουν νὰ γίνω σύζυγός σου καὶ νὰ συνδέσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μαζί σου, θὰ ἐρχόταν μιὰ μέρα πού θὰ ἐκουραζόσουν ἀπὸ μένα καὶ θὰ με ἔδαρνε, ὅπως ἐδαρθήκαμε καὶ αὐτὸ τὸ κρασί.

—Θὰ ἐκουραζόμουν ἀπὸ σένα, ὦραία Ἰουδήθ; Αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ποτέ. Βλασφημεῖς αὐτὴ τὴ στιγμῇ, ὡ δέσποινα τῆς Βεθούλης.

Ἡ Ἰουδήθ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπο.

Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐδίσταζε νὰ πῇ κάτι.

Ὁ Ὀλοφέρνης τὸ ἐπρόσεξε καὶ ἦλθε πῶς πολὺ κοντὰ της.

—Μίλησε, ἀγαπημένη μου, εἶπε. Θὰ σὲ ἀκούσω, ὁσοδήποτε σκληρὸ καὶ ἂν εἶναι αὐτὸ πού προκρίνεται νὰ μοῦ πῇς.

Ἡ Ἰουδήθ ἀνεστένεψε.

—Ὡ! Ἄν ἔξερε ὁ ἀγαπητός μου..., ἐψιθύρισε.

—Ποῖο πράγμα, Ἰουδήθ; Μίλησε...

Ἡ Ἰουδήθ ἐφάνηκε σὰν νὰ ξαναβρίσκη τὸ θάρος τῆς καὶ νὰ παίρνῃ τέλος τὴν ἀπόφασίν της.

—Δὲν σὲ ἐξέπληξε, ἐρώτησε, τὸ ὅτι ἀρνήθηκα νὰ γίνω σύζυγός σου...

—Καὶ βέβαια, Ἰουδήθ. Ἡ ἀρνήσίς σου αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν συμφορῶν πού ἐπληξάν τὴ δυστυχισμένη τὴ Βεθούλη.

—Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθηκες ποτέ ποῖους λόγους εἶχα γιὰ νὰ ἀρνήθω;

—Τὸ ὅτι ἀγαποῦσε ἓναν ἄλλον... Ἐνα ἄνθρωπο τοῦ θοῦνοῦ, ἀγροῖκο καὶ ἀμόρφωτο, πού ἡ ἀγάπη του θὰ ἐξηλίδωνε ὁποιαδήποτε νέα καὶ πῶς πολὺ ἐσένα...

Ἡ Ἰουδήθ δὲν ἐταράχθηκε καθόλου ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ἀπατάσαι, στρατηγέ, εἶπε. Γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἀγαπήσω ἓναν ἄνδρα περισσότερο ἀπὸ σένα.

—Ἀλλὰ τότε; Γιατὶ ἀρνήθηκες λοιπὸν τὴν ἀγάπην μου, Ἰουδήθ;

—Δὲν τὸ καταλαβαίνει λοιπὸν ὁ ἀγαπητός μου;

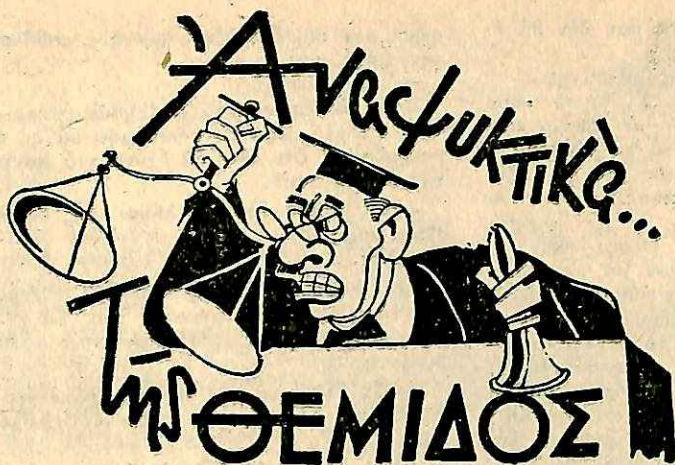
—Μὰ τοὺς Θεούς, ὄχι, Ἰουδήθ!

—Ἐφοβόμουν ὅτι ἐπρόθεσες μόνο τὸ

σῶμα μου καὶ ὅτι δὲν ἐπρόσεξες καθόλου τὴν ψυχὴν μου...

—Ὡ, Ἰουδήθ!

—Καὶ ἐσκέφθηκες τότε, ἐξηκολούθησε ἡ νέα, ὅτι μιὰ μέρα τὸ σῶμα μου θὰ σὲ ἐκούραζε καὶ ὅτι τότε θὰ ἔχανα γιὰ πάντα τὴν ἀγάπην σου!

Ευδύμα ανέκδοτα τών δικηγόρων μας

Χωρίς ψωμί ο Έλληνας μπορεί να ζήσει, χωρίς δικαστήριο ποτέ τις δουλειές του χωριού του δυσκολεύεται να τις κάνει εύκολα. Τότε όμως περνάει ώρες και μέρες ολόκληρες για να πάει στο δικαστήριο της πόλεως. Φάρμακα για την φάρμακωσή του ν' αγοράσει, ταγκουέτα, στο δικηγόρο όμως τα πληρώνει με προθυμία. Όλα αυτά καθώς και οι αστυνομικοί κριτικοί της στατιστικής των δικαστηρίων, πείθουν ότι το μεγαλύτερο δράμα του Έλληνα παίζεται στο δικαστήριο. Αυτή δε η τόσο συχνή επαφή της επιστήμης με την άγνοια αφήνει να φανούν χαρακτηριστικά. Μερικά από τα σημειώματα αυτά είχαμε την όμοιή να τα συνάξωμε από τους πιο γνωστούς δικηγόρους τών Αθηνών και τα προσφέρουμε στους αναγνώστες του «Θησαυρού» με την ιδέα ότι στην εκκωφαντική εποχή που περνάμε τα χαριτωμένα αυτά ανέκδοτα μπορούν να αποτελέσουν ένα είδος... αναψυκτικού.

Μια σειρά από ωραιότατα ανέκδοτα τών Δικαστηρίων είχε την καλωσύνη να μας αφηγηθή ο κ. Νικ. Αβραάμ, ο πρώην υπουργός της Δικαιοσύνης:

ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ένας γιατρός από κάποιο χωριό της Αττικής είχε πυροβοληθεί πρό ετών από μια κοπέλλα του χωριού του διά λόγους τιμής. Η τελευταία δικαζόταν στο Κακούργιοδικείο Αθηνών για απόπειρα φόνου και έλεγε ότι είχε άποπει ραθιά να σκοτώσει το γιατρό για να αποκαταστήσει την τιμή της. Ο γιατρός υπεστήριζε ότι πολιτικοί του αντίπαλοι έβαλαν την κατηγορουμένη να τον σκοτώσει. Ο συνήγορος της πολιτικής άγωγης κ. Αβραάμ του είχε συστήσει πρό της δίκης να παραιτηθή αυτός του επίχειρήματος διότι ήταν άπιστευτο και πιο πολύ επεδόρευε τη θέσι του. Εκείνος όμως επέμενε στην κατάθεσι του. Τότε ο κ. Αβραάμ τον διεκώφη εν πλήρει συνεδρίασει:

— «Η θά πής την αλήθεια ή παραιτούμαι της συνηγορίας...»

Τότε ο γιατρός αναγκάσθηκε να ομολογήσει ότι πράγματι είχε έρωτικές σχέσεις με την κατηγορουμένη, αλλά ότι δεν τον συνέφερε να το ομολογήσει επειδή ήταν γιατρός και θά έχανε την ελευθερία, με την όποιαν έμπαινε στα

σπίτια για τās έπισκέψεις τών αρρώστων γυναικών.

ΔΕΝ ΞΗΛΩΝΩ ΓΑΛΟΝΙΑ

Δικαζόταν, τα παλαιότερα χρόνια, στο Στρατοδικείο ένας υπαξιωματικός με την κατηγορία ότι είχε εξοπατήσει κάποιον τοκιστή και του πήρε 4.000 δραχμές. Στη δίκη οι μάρτυρες κατέθεσαν ότι ο τοκιστής ήταν άπληστος και φιλάργυρος και τα κεφάλαιά του τα είχε φτιάξει με την τογλυφία και την αδικία. Πρόεδρος του Στρατοδικείου ήταν ένας Ρουμελιώτης αξιωματικός από εκείνους που λατρεύουν τη στρατιωτική στολή σαν θεότητα και δικάζουν περισσότερο με την ουσία παρά με τους τύπους. Γι' αυτό, όταν ο έπιτροπος του Στρατοδικείου, που ήταν ο κ. Αβραάμ, άγόρευε και ζητούσε την καταδίκη του υπαξιωματικού, πετάχτηκε επάνω και είπε με τη χαρακτηριστική Ρουμελιώτικη προφορά του:

— Για τέτοια άδικα λεφτά δεν ξηλώνω εγώ γαλόνια...

Και πράγματι άθώωσε τον κατηγορούμενο.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ίδου ένα άγνωστο έπεισόδιο από τη δίκη του αειμνήστου στρατηγού Λεοναρδοπούλου, που έγινε το 1923 στην Έλευσίνα και που χαρακτηρίζει την στρατιωτική ψυχολογία το 0 στρατηγού και την άκαμ-

πτη γενναϊότητά του. Άγόρευε ο έκ των συνηγορών του κ. Εύστρ. Κουλουμπάκης και σε μια στιγματική έξαρσής ελίπε στους στρατοδίκας με έμφασι:

— Ποιοι είσθε σεις, που τολμάτε να δικάσετε τον γενναϊόν αυτόν στρατηγόν;

Ο πρόεδρος του Στρατοδικείου συνταγματάρχης Παπαϊωάννου σηκώθηκε επάνω και του έλπε:

— Περιμένε λίγο και θά λής ποιοι είμαστε.

Ήταν ή ώρα δύο μετά τα μεσάνυχτα. Δεν έπρόφθασε να τελειώσει τη φράσι του ο πρόεδρος και ο Λεοναρδοπούλος σηκώθηκε από το έδωλιον:

— Πώς τολμάς να όμιλεις τοιουτοτρόπως, Συνταγματάρχα! Κάθισε κάτω!

Είχε λησμονήσει πρός στιγμήν την θέσιν του ως κατηγορουμένου ο στρατηγός και έκαμε επάνω στο θυμό του, χρίσιν του έαυτού του...

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ... ΑΠΑΘΗ

Ένας Σέρβος από το Μοναστήριον είχε ασφαλίσει τη ζωή του στην Αμερική για δέκα χιλιάδες δολάρια και κατέστρωσεν ένα σατανικό σχέδιο απάτης για να πάρη την ασφαλεία προτού πεθάνη. Ήλθε στας Αθήνας, έβηκε έναν διαβολεμένο Ρωμηό για να τον διεκωλύνη και έφήρμωσε το σχέδιό του. Πήγε στο Α' Νεκροταφείο, εκεί που τοποθετούνται οι άποροι νεκροί και έκάλεσε έ-

ναν γιατρό για να βεβαιώσει το θάνατο. Ο γιατρός καλή τή πίστει, έξέδωκε το πιστοποιητικό του θανάτου κι' έτσι ο Σέρβος τ' έστειλε στην Αμερική και εισέπραξε το ποσόν της ασφαλείας. Υπάλληλοι της Αμερικανικής πρεσβείας άνεκάλυψαν έπειτα από καιρό την απάτη και άνέφεραν στην Αστυνομία. Έτσι συνελήφθησαν ο Έλληνας συνεργός και ο γιατρός, γιατί ο Σέρβος είχε γίνει άφαντος και είσηγήσαν σε δίκη. Αθωώθηκαν όμως γιατί ο συνήγορός τους υπεστήριξε ότι ή απάτη προπαρεσκευάσθη μόν στην Ελλάδα, αλλά έξετε λείσθη στην Αμερική, άφου εκεί έγινε ή ασφάλισις, εκεί και ή εισπραξις του ποσού. Ούτε ήταν γνωστό άν έν τω μεταξύ ο Σέρβος έίχεν άσκήσει στην Αμερική το δικαίωμα της έμπράκτου μετανόιας.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ
Στην αλησμόνητη δίκη της Υδόνης, μια κυρία που κήρυκε δίπλα της στο έδωλλο και την παρηγορούσε, έθεώρησε καλό, διαρκούσης της συνεδρίασεως, να άνάψη με το τρόπο το τσιγαράκι της. Ο πρόεδρος δεν άργησε να αντίληφθί τις τολύπες του καπνού και συνέστησεν άυστηρά στην κυρία να το σβύση. Τότε ένας από τους συνηγορούς της πολιτικής άγωγής, παρετήρησε:

— Μοντέρνος κόσμος συνοδεύει μοντέρνα κατηγορουμένη...

Ι. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

ΟΙ άδελφοί του Γερο-Παρατατικού

ΑΙ ΚΟΝΤΑΙ ΦΟΥΣΤΑΙ

Το έπαρεξηλώσαντο έφέτος αι γυναί.

Έξήλθον όλοι καθ' όδους με φούστας κοντοτάτας και μένουν αι ποδάρες των θρασυτάτα γυναι,

τοίθ' όπερ ήδη συγκινεί και τας... άρρέονους γάτας.

Τοσοῦτον μάλλον γάρ εγώ, ο γόνος τών γοήτων

βαθώς έλαχτάρισον έτι λόγων ευνόητων.

Ω, πόσον μάς παιδεύουν τα σμήνη τών θηλέων!

Τό λέγω νύν πασιφανώς πώς δεν άντέχω πλέον.

Μά θ' αναλάβω αύθωρεϊ του Πάρι τα καθήκοντα

ήτοι θά κλέψω μερικάς, περίπου... ένενήκοντα

και θά τās φέρω στα βουνά, να πούμε εις τό Βέρμιον.

Ένθα θά στήσω —ό θεοί!— ιδιόκτητον χαράμιον.

Εκτός άν πράξω άλλο τι για νάμαι και έν τάξει

κι' άνακουφίσω πάπαντα νομοίς και έπαρχίας.

ήτοι μηνύσω τās γυνάς επί διαταράξει

ως λέν οι νόμοι, της κοινής άρρέων ησυχίας.

Ω, είναι σκληροκαρδιον και πράγμα δίχως μπέσους,

να συναντάς εις τās όδους και να παρατηρείς

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Δέν της μένει πολλή ζωή άκόμη. Έ καυμένη ή Αντωνία θ' άδειάσει πολύ σύντομα το κρεβάτάκι, που κατέχει σ' ένα φρενολογικό ίδρυμα. Ζαί θα είναι καλύτερο αυτό, παρά να λυώνη και να τυραννιέται μέσα στα σπαρακτικά παραλήρηματα της τρέλλας της.

Είναι μερικά ανθρώπινα πλάσματα, τι όποια χρησιμοποιεί, θαρρείς, ή Μοίρα, για να τους σκαρώνη τραγικά παιχνίδια. Ένα από αυτά τα πλάσματα είναι ή Αντωνία.

Δέν πάει πολλός καιρός, πού, στηριγμένη στο παράθυρο του πατρικού της σπιτιού, εκύτταζε την κίνησι του δρόμου και μια άόριστη μεγαλυχία διεπότιζε σιγά-σιγά τις σκέψεις της. Δέν μπορούσε να βρή έναν σκοπό στη ζωή της. Χίλιοι πόθοι και χίλια όνειρα έστρεβιζόνταν στην ψυχή της, αλλά δεν μπορούσαν να βρουν το δρόμο πρός την πραγματοποίηση. Όλοι οι δρόμοι γι' αυτήν ήσαν κλειστοί, οι όρίζοντες έστένευαν, ο ούρανός έκαιε, έβρισκες θάρους κι' έπιζε τις στέγες.

Και ή μικρή Αντωνία έπληττε. Και δεν της έμενε άλλο, παρά να κυττάξη από το παράθυρο το πηγαιν' έλα τών διαβατών και ν' άκούη τον θόρυβο τών άρριών όχημάτων. Κι' όταν ένόχτωνε, τραδιόταν μέσα. Το παράθυρο έκλεινε...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Έτσι περνούσε ή ζωή της. μονότονη και πλημυτική, χωρίς την χαρά της περιττειας. Το άνοιγμα του παραθύρου ήταν όλος σχεδόν ο κόσμος της. Από εκεί έβλεπε ένα πενιχρό, άσημαντο κομμάτι από το πολύμορφο θέαμα της ζωής. Και έτρεψε την ψυχή της με ρεμβασμούς.

Κάποτε, κάποιος νέος, άπ' τους πολλούς, που περνούσαν στο δρόμο, έσήκωνε το κεφάλι και της έβριχνε μια φευγαλέα ματιά. Το παράθυρο ήταν τότε πρώτου όρόφου. Μά ή Αντωνία έφρόντιζε να πνίγη άμέσως μέσα της κάθε ταραχή, που θά της γεννιόσε το βλέμμα του νεαρού διαβάτη. Έστρεψε τα μάτια της άλλοι. Και σκεφτόταν άλλα πράγματα. Διότι ήξερε ότι ή έρωτική χαρά ήταν γι' αυτήν άπληροευνή.

Αλλά πόσον ήρωισμό μπορεί ν' άπαιτήση κανείς από μια άδύνατη ύπαρξη; Άντεξε ή φτωχή Αντωνία, όσο μπόρεσε. Μά ή άντοχή της έξηντήθη, όταν βρέθηκε ένας νέος, ο όποιος περνούσε συχνά κάτω από το παράθυρό της, για να την βλέπη. Δεν χωρούσε άμφιβολία: Γι' αυτήν περνούσε από εκείνον τον δρόμο.

Την πρώτη φορά, που την είδε στο παράθυρο, την εκύτταξε κάπως έντονα, ζωηρά, επίμονα. Η Αντωνία έννοιωσε την άνάγκη να στρέψη σε αντίθετη διεύθυνσι το κεφάλι της. Μά και πάλι έννοιωσε το βλέμμα του επάνω της. Μέχρις ότου έστρεψε στη γωνία του δρόμου, είχε την έντύπωση ότι κάθε τόσο έγύριζε και την εκύτταζε. Ποτέ δεν έταράχθηκε όσο εκείνη την ήμερα. Τη νύχτα στόν ύπνο της την έπεσέφθησαν πλάξεννα όνειρα.

Μά ή ταραχή της ήταν πιο μεγάλη, ό-

ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ

ταν την άλλη μερα, την ίδια περιου όρα, τον είδε να ξαναπερνά κάτω από το παράθυρο. Της έκαμε μάλιστα με το χέρι του μιάν αδιόρατη κίνησι χαιρετισμού. Και στο πρόσωπό του έλαμπε ένα γλυκό χαμόγελο. Η Αντωνία έννοιωσε τα μάγουλά της να κινεί. Εκείνη τη στιγμή θά είχε σίγουρα χάσει το συνηθισμένο, χλωμό χρώμα της. Θά ήταν κατακόκκινη.

Από τότε δεν έβλεπε τακτικά. Σχεδόν κάθε μερα, την ίδια περίπου ώρα. Η ψυχική της ήρεμία έχάθηκε διά παντός. Θά ήθελε να μην τόν ξανάδλεπε και θά προσπαθούσε να ξανάβρη την ησυχία της. Αλλά όταν έπλησίαζε ή ώρα να περάση τόν έπερίμενε με λαχτάρα. Και θά λυπόταν πολύ άν δεν τον έβλεπε.

ΑΙΘΕΡΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Έπέρασε μια μερα πιο κοντά στο παράθυρο και της έλπε καλημέρα. Η Αντωνία δεν άπήντησε. Το κεφάλι της έβούιζε. Κι' όταν συνήλθε κάπως, τον είδε να γάνεται στην γωνία του δρόμου, μέσα στην όμιχλη της ζάλης της. Η καρδιά της γτυπούσε για πολλή ώρα ύστερα με άσυνήθιστο ρυθμό.

Δέν έξουσε πιά στην πραγματικότητα. Το όνειρο την παέσχυε. Όλα γύρω της τ' έννοιωσε παράξενα, βυθισμένα σ' ένα έξωτικό φώς. Ακόμη και τόν έαυτό της τον έβλεπε σαν μια άλλη Αντωνία. Μιάν Αντωνία όμορφη κι' ευτυχισμένη, που κάθε άπόγευμα έπερίμενε τόν άγαπημένο της σ' ένα ραντεβού σύντομο και αϊθέριο, σαν όλιγόστιχο συννέτο ποιητού.

Μιάν άλλη μερα, περνώντας, ο νέος την ρώτησε:

— Πώς σας λένε;

— Αντωνία, άπήντησε ή κοπέλλα με άδύνατη, τρεμουλιαστή φωνή.

— Κι' έμένα, Πέτρο. Είμαι υπάλληλος σε μια Έταιρία. Και καθόμαι έδώ κοντά.

Δέν έλπε περισσότερα, διότι πλησίαζαν μερικοί διαβάτες. Συνέχισε το δρόμο του. Την άλλη μερα της έβριζε ένα γραμματάκι. Η Αντωνία το έδιάβασε με καρδιοχτύπι. Της έγραφε λίγα, τυφωμένα λόγια, που έπεσαν στην ψυχή της σαν δροσιά τ' ούρανοῦ. Της έζητούσε στο τέλος να του γράψη μια άπάντησι.

Αλλ' εκείνη δεν του έγραψε. Της το έζήτησε και τις έπόμενες ήμέρες με μια γρήγορη φράσι κάτω από το παράθυρο ή μ' ένα παρακλητικό βλέμμα. Αλλά ή νέα του άπαντούσε μ' ένα χαριτωμένο νεύμα τών ματιών «όχι». Και το πρόσωπό της άκτινοβολούσε.

Ο Πέτρος έχασε πιά την όμοιή του και της έδωσε με προσφύλαξη ένα δεύτερο γραμματάκι. Ήταν γεμάτο παράπονα. Της έγραφε πώς ήθελε να την συναντήση κάπου έξω. Αιτία μένετε διαρκώς στο παράθυρο; την ρωτούσε στο γραμματάκι. Πέστε μου πότε και σε ποιο μέρος θέλετε να σας συναντήσω; Καθορίστε έσείς το ραντεβού.

Αλλ' ή Αντωνία και πάλι δεν άπήντησε. Όταν μάλιστα τον είδε την άλλη μερα, μετά το γραμματάκι, είχε στο βλέμμα της μια σκοτεινή θλίψη και σ' όλο το

πρόσωπό της είχε χυθή ένας βαθύς πόνος. Μά ο Πέτρος δεν κατάλαβε τίποτε από όλα αυτά. Και επέμενε να της ζητά ραντεβού έξω.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Έταν άπόγευμα Κυριακής. Η Αντωνία βρισκόταν στη συνηθισμένη της θέσι στο παράθυρο. Έξαφνα δέλεπει τόν Πέτρο να προβάλλη στην άκρη του δρόμου. Προχωρεί με άποφασιστικό βήμα. Φαίνεται πολύ σοβαρός. Δεν χαμογελά όπως άλλοτε. Σηκώνει μονάχα για μια στιγμή το βλέμμα του, βλέπει την νέα στο παράθυρο, και προχωρεί. Πλησιάζει στην έξωπορτα του σπιτιού της Αντωνίας. Και ή νέα τον βλέπει να την άνοίγη και να μπαίνη μέσα. Η καρδιά της πάει να σπάση. Πού πγαίνει ο Πέτρος; Τί σκοπεύει να κάνει;

Τρίζουν τα βήματά του στη σκάλα. Και σε λίγο άκούει τη φωνή του, δίπλα, στο άντρο.

— Χαίρετε, λέει, και σας ζητώ συγγνώμην. Θά ήθελα να μιλήσω στην δεσποινίδα Αντωνία. Μπορώ να την δω;

— Από πού την ζητάτε; τόν ρωτά ή θεία της κόρης.

— Εγώ, ο ίδιος την θέλω, άπαντι ή νέος.

Διστάζει για λίγο, ξεροβήχει και συνεχίζει:

— Ακούστε με, κυρία. Είσαθε ή μητέρα της;

— Όχι. Είμαι θεία της.

— Λοιπόν, σας παρακαλώ να με άκούσετε. Είναι τομμερό αυτό που κάνω και άσυνήθιστο, αλλά δεν μπορούσα να κάμω διαφορετικά. Είναι άρκετός καιρός που ξέρω την δεσποινίδα Αντωνία και δεν τρέπομαι να σας πω, ότι την αγαπώ. Έχω σοβαρούς και τιμώεις σκοπούς: άπέναντί της και θάθελα να μου δώσετε έσείς ή κανένας άλλος την άδεια να την ιδώ και να μιλήσω μαζί της.

— Από πού την ξέρετε την Αντωνία; ρωτά ή θεία.

— Την βλέπω κάθε μερα σχεδόν στο παράθυρο.

— Και τί σκοπό είπατε πώς έχετε; Να την ζητήσετε σε γάμο;

— Μάλιστα, κυρία, άν θέλη και ή ίδια. Γι' αυτό θέλω να την δω και να μιλήσω μαζί της.

Η Αντωνία, που άκουε, μισοσπεσμένη δίπλα, όλον τόν διάλογο, μόλις υπόρεσε να ξεγορίση τα τελευταία αυτά λόγια της θείας της:

— Η δεσποινίς Αντωνία, κύριε, δεν μπορεί να παντρευθί. Από τη μέση και κάτω είναι παράλυτη εκ γενετής.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Έταν ύστερα από λίγη ώρα υπήκε ή θεία στο δωμάτιο της Αντωνίας την βρήκε λιπόθυμη επάνω στο χειροκίνητο καροτσάκι της, με το όποιον ένιενειτο μέσα στο σπίτι και έπήγαγε ως το παράθυρο και από εκεί εκύτταζε επί ώρες την κίνησι του δρόμου. Από την μοιραία εκείνη ώρα έχασε το λογικό της. Και παραδέρνει άκόμη μέσα σε σπαρακτικά παραλήρηματα, μέχρις ότου την λυπηθή ο Θεός και δάλη την μεγάλη, αιώνια τελεία στα βάσανά της.

ΒΕΡΘΕΟΣ

Πώς προκαλείται Η ΑΓΑΠΗ;

Τά 9 στοιχεία της αγάπης.
-Γιατί όλοι οι έρωτες σβύ-
νουν μια μέρα.- 'Η άπο-
γοήτευσις στον έρωτα και
τό ψεύδος του κόρου.

Δεν υπάρχει λέξις, που να την έπανα-
καθίστανε πάλι συχνά από την αγάπη
και όμως καμιά άλλη λέξις δεν έχει τόσο
μυστηριώδη σημασία όσο αυτή.

Τί είναι, σ' αλήθεια, η αγάπη, ή τόσο
γοητευτική και τόσο τρομερή αυτή λέξις,
που βασανίζει την ανθρωπότητα, από τα
πρώτα θήματα της ζωής της;

Ένας φιλόσοφος είπε:

«Αγνοούμε συνήθως περισσότερο εκεί-
νο που βρίσκεται πιο κοντά μας. Μετρού-
με την πορεία των άστρων και όμως ά-
γνοούμε γιατί και πώς αγαπούμε. Ποιός
μεγαλύτερος παραλογισμός υπάρχει άπ'
αυτό;»

Άλλ' άς δούμε την ανάλυσι που μας
δίνει ο ίδιος αυτός φιλόσοφος.

ΦΥΣΙΚΗ ΠΑΡΟΡΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Η αγάπη, λέγει, αποτελείται από έν-
νέα στοιχεία, που είναι κατά σειράν τα
έξής:

1.—'Η φυσική ή σωματική παρόρμησις,
που είναι ένα είδος άμοιβαίας έλξεως
δύο όντων, που ανήκουν σε διαφορετι-
κά φύλα.

2.—Τό αίσθημα της ωραιότητας, που
επιτερεί ως κίνητρο και που είναι άπα-
ραίτητο για να προκληθή η αγάπη. Μπο-
ρεί, ωστόσο, ένας άνθρωπος να πλανηθή
άπ' αυτό. Μία γυναίκα, έξαφνα, που συγ-
κατάρνει την αγάπη ενός άνδρος, μπο-
ρεί να μην έχη όλα τα στοιχεία της καλ-
λονης και μπορεί στα μάτια όλων των άλ-
λων να είναι άσημαντή και κοινή. Στο
ζήτημα όμως αυτό παίζει ρόλο ή ύποκει-
μενική κρίσις. Τα μάτια, τό στόμα, ή έκ-
φρασις του προσώπου, οι κινήσεις άποτε-
λούν στοιχεία όμορφιάς. Ένα και μόνο
άρκει για να θέλξη έναν άνδρα ή μια
γυναίκα και πολύ σπανιότερα όλα μαζί.

3.—'Η συμπάθεια, που είναι ένα πρᾶγ-
μα τελείως άνεξήγητο και μυστηριώδες.
Δύο άνθρωποι συμπαθούνται ή άντιπα-
θούνται άμοιβαίως, χωρίς κανέναν προ-
φανή λόγο. Για τους πρώτους ή αγάπη
είναι δυνατή, για τους δευτέρους ποτέ.
'Η συμπάθεια κινείται άποκλειστικά από
τό ένστικτο. 'Η λογική, και όταν όλα ά-
κόμη συντηγορούν ύπέρ αυτής, δεν μπο-
ρεί να την επιβάλη ποτέ.

4.—'Ο θαυμασμός και ο σεβασμός πρὸς
τό πρόσωπο που αγαπούμε.

5.—'Η άναγής της άναποδόσεως
της αγάπης μας, από τό αγαπώμενο όν.
Χωρίς αυτή την άναπόδοσι, ή αγάπη
μας μαραινεται και σβύνει σιγά-σιγά.
Οι έξαιρέσεις που υπάρχουν είναι πολύ
σπάνιες.

ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

6.—'Η εκτίμησις, που αποτελεί μίαν
άπέραντη προϋπόθεσι της αγάπης. Πραγ-

ματική αγάπη, χωρίς εκτίμησι πρὸς τό
πρόσωπο που αγαπούμε, δεν μπορεί να
υπάρξη, παρά μόνον ως εκδήλωσις έμφυ-
λισμού. Άλλ' ή εκτίμησις αυτή είναι ένα
πράγμα πολύ ύποκειμενικό. Έξαφνα, έ-
νας ποιητής ή ένας διανοούμενος θα εκτι-
μήσῃ πολύ λίγο τό προσόντα της μαγειρι-
κής ή νοικοκυρασίνης μιας νέας. Θα τό
δωρή πολύ πεζά και θα τό προκαλέσουν
την άποτροπή. Τό ίδιο θα συμβή με
μια γυναίκα, με μέτρια διανοητική άντί-
ληψι, που δεν θα μπορέσῃ να εκτιμήσῃ
ποτέ τις πνευματικές άρετές του συζύ-
γου ή του φίλου της. Θα τις δωρή γελοίες
ή άνόητες, γιατί θα τις κρίνῃ με τό δικό
της περιορισμένο μυαλό. Τό ίδιο θα συμ-
βῇ ακόμη με μια διεφθαρμένη γυναίκα.
Θα εκτιμήσῃ περισσότερο έναν κακοποιό,
έναν λαποδύτη, έναν έγυλιματία ακόμη,
παρά έναν φρόνιμο άνθρῶπο.

7.—Τό αίσθημα της καθαριότητας. Φαί-
νεται πως ή καθαριότης είναι ένα πρω-
ταρχικό πρᾶγμα στον έρωτα. 'Η αγάπη
άπαιτεί τη σάρκα, έλεγε ο Λεονάρδος ντα
Βίντσι και, όταν ή σάρκα είναι άκάθαρτη,
ο έραστής θα αλισθανή ντροπή και λύπη
για την αγάπη του.

Υπάρχουν δέκα έξαιρέσεις. Άλλ' οι
έξαιρέσεις αυτές είναι παθολογικές. Πο-
τέ μία γυναίκα, που τό σώμα της ή ο Ι-
δρώτας της έχουν μια δυσάρεστη όσμή,
δεν θα μπορέσῃ να διατηρήσῃ την αγάπη
ένος άνδρος. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως
πρέπει να κάνει κατάχρησι από άρώματα.
Τά άρώματα μεθούν. Είναι θαυμάσια ως
διεγερτικά του έρωτος, αλλά στο τέλος
τόν άποκοιμίζουν.

ΟΧΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ

8.—'Η έλευθερία δράσεως. 'Ο καταναγ-
κασμός δεν ώφείλει στον έρωτα και αυτό
πρέπει να τό έχουν ύπ' όψει τους όλες οι
γυναίκες που, με τους περιορισμούς που
βάλουν στην αγάπη τους, κουράζουν και
άπογοητεύουν στο τέλος τους άνδρες. 'Υ-
πάρχουν όρια στην ύπομνησι και τό πιο
Ιδανικό έραστού. Οι γυναίκες δεν φαί-
νονται να τό καταλαβαίνουν ή για την
ακρίβεια τό καταλαβαίνουν όταν βλέπουν

Α. Ο. Δ. Ο.

Έτυμολογία πιδίκων

α) έξερετε δέκα ότι τό Γιβραλτάρ
είνε ή πατρίδα των μικρών πιδί-
κων. Έπομένως μονάχα εκεί μπορούσε
να συμβή τό περίεργο αυτό έπίσodio.
Κάποιος Τζών Λότζ, Άγγλος υπάλλη-
λος, είχε ένα τέτοιον μικρόν πιδίκον
στην κατοχή του. Καί τό καλοκαίρι
που έκανε ένα ταξίδι άναψυχής, τον έμ-
πιστεύτηκε σε μια φιλική του οικογέ-
νεια. Όταν όμως επέστρεψε, ο πιδίκος
που τον έλεγαν Μίκυ, δεν θέλησε να τον
άκολουθήσῃ, γιατί είχε συνήθισι εν τῷ
μεταξύ με τους νέους κυρίους του. Άλ-
λά και αυτοί δεν ήθελαν να χωριστούν
τον Μίκυ και προσέφεραν εις τον Λότζ
έναν άλλον πιδίκον, τον όποιον άγόρα-
σαν έπίτιδες.

Έξ αιτίας του Μίκυ, οι δύο οικογέ-
νιες κατέληξαν στο δικαστήριο. 'Ο
Λότζ έπέμενε να πάρη πίσω τον πιδί-
κόν του, άφού μάλιστα αυτός που τό
έδιναν εις αντικατάστασίν του ήταν θε-
λυκός και τον έλεγαν Φίφι, όνομα τό
όποιον δεν έχωνε καθόλου. 'Ο δικα-
στής βρισκόταν σε άμηχανία προκειμέ-
νου να έκδόσῃ μίαν άπόφασι, όταν οι
δύο πιδίκοι, που ήταν παρόντες φυσι-
κά, ανέλαβαν να δώσουν μια λύσι.

Μία πηδήμα βρέθηκαν πάνω στην
έδρα του δικαστού και ό,τι βρήκαν έ-
κεί άπάνω, χαρτιά και καλαμάρια, τό
πέτασαν κατά των αντιδίκων. Τό άπο-
τέλεσμα ήνε ότι κανείς από τους δύο
δεν τολμάει να ζητήσῃ τον πιδίκον του
άλλου, γιατί θα ύποχωρεθῇ να πληρώ-
σῃ όλη τη ζημία που έγινε.

ότι ο έραστής των τις εγκατέλειψε για νά
τρέξῃ σ' άλλη γυναίκα. Άλλά τότε πιά
είναι πολύ άργά.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τα διάφορα
έμπόδια. Είναι παράλογο να νομίζωμε
ότι τα έμπόδια δυνάμυνουν τον έρωτα.
Συμβαίνει τό αντίθετο ακριβώς. Ένας
έραστής που θα ήταν ύποχρεωμένος να
σκαρφάωνη κάθε βράδυ έναν τοίχο, για
να βλέπῃ την αγαπημένη του, θα έκουρα-
ζόταν πολύ εύκολα. Άν συνέβαινε να δωρή
στο δρόμο του μίαν άνοιχτή πόρτα, θα
έπροτιμούσε να μῇ σ' αυτήν και ποτέ
πιά δεν θα έπιχειρούσε να σκαρφάωνῃ
και πάλι τον τοίχο.

Μία γυναίκα που θέλει να κρατήσῃ έ-
ναν άνδρα πρέπει να του δίνῃ σε κάθε
στιγμή την αγάπη της. Πρέπει να έξαν-
τλῇ όλη τη φλόγα του και να είναι έτοι-
μη να την έξαντλήσῃ και πάλι, μόλις κά-
μῃ εκ νέου την εμφάνισι της. Διαφορετι-
κά, ένας φλογερὸς έραστής θα ζητήσῃ, άρ-
γὰ ή γρήγορα, άλλου την Ικανοποίησιν
του.

9.—'Η έξιδανικεύσις της συμπαθείας.
Αυτή είναι ή άποκορύφωσις της αγάπης.
Σ' αυτήν ώφείλονται οι μεγάλοι έρωτες,
που διαρκούν κάποτε μια όλόκληρη ζωή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Και τώρα θέλετε να μάθετε πως προέρ-
χεται ή άπογοήτευσις στον έρωτα, που
όλοι οι έρασται την έχουν γνωρίσει;

Γιατί ένα από τα στοιχεία αυτά λεί-
πει. 'Η κρίσις που έλάμαμε σχετικὰ μ'
αυτό άποδεικνύεται πως ήταν σφαλερή.
Έγελασθήκαμε.

Από την στιγμή αυτή δεν υπάρχει πιά
καμιά σωτηρία. Γιατί αυτά τα έννέα
στοιχεία είναι δεμένα σφιχτά μεταξύ
τους. Είναι σαν μια άλυσίδα. Ένας
κρίκος αν φύγῃ, είναι άρκετός για να
προκαλέσῃ την κατάρρευσι όλου του οί-
κοδομήματος, που έχουμε κάμει.

Συνήθως δεν τό παρατηρούμε αυτό. Και
άποδίδομε στον κόρο όλες μας τις άπογοη-
τεύσεις. Τον θεωρούμε μάλιστα ως ένα
πράγμα έντελώς φυσικό. Σκεπτόμαστε, έ-
ξαφνα, ότι είναι άναπόφευκτο όλοι οι έ-
ρωτες να σβύνουν μια μέρα.

Και όμως ο κόρος στην αγάπη είναι
ένα μεγάλο ψέμα. Δεν υπάρχει. Υπάρχει
όμως ή άποκάλυψις που γίνεται, ξαφνι-
κά και κατά τρόπον ένστικτικόδη μέσα μας,
ότι ένα ή περισσότερα από τα στοιχεία
του λείπουν.

ΠΟΤΕ ΣΒΥΝΕΙ...

Νά, λοιπόν, κατά μίαν αντίστροφη σει-
ρά, ποιά είναι τα στοιχεία που βάζουν
τέρμα στον έρωτα.

1.—'Η έλλειψις της σωματικής παρορ-
μήσεως.

2.—'Η έλλειψις της ωραιότητας, που
είχαμε νομίσῃ ότι διακρίναμε.

3.—'Η μεταβολή της συμπαθείας σε άν-
τιπάθεια.

4.—'Η έλλειψις θαυμασμού και σεβα-
σμού.

5.—'Η έλλειψις άναποδόσεως στο αϊ-
σθημά μας.

6.—'Η μεταβολή που έπῆλθε στην εκ-
τίμησιν μας πρὸς τό αγαπώμενο πρόσωπο.

7.—'Η διαπίστωσις ότι ή αγάπη μας
άποβαίνει πρὸς βλάβην της καθαριότητος.

8.—Τά έμπόδια και οι περιορισμοί.

9.—'Η κατάρρευσις του αίσθηματος σε
χυδαίες χειρονομίες ή πράξεις.

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

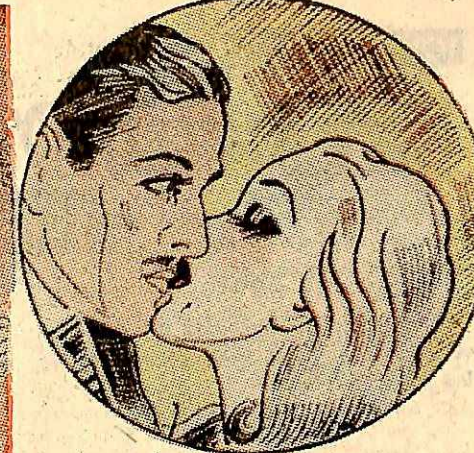
Είχαν την ίδια ΤΥΧΗ

Δραματικό διήγημα υπό ΙΩΣΗΦ ΦΑΡΑΤΖΙ

Με μίαν άδολη χαρά ή Λία άνοιξε τό
τηλεγράφημα. Γιατί ήξερε πιά.. Τόχε
συνήθισι. Κάθε φορά που ο άνδρας της,
ο Τζίνο, έλαμβανε μέρος σε άυτόκινητι-
κούς άγώνες, μόλις έτελειαν ή κούρσα,
έτρεχε στο γειτονικό τηλεγραφείο για να
πληροφορήσῃ την γυναίκουλα του για τη
νίκη του.

Ξαφνικά όμως μια σκέψις της ήθεο στο
νοῦ: «Τόσο γρήγορα έτελείωσαν οι ά-
γώνες;» 'Υστερα τό βλέμμα της έπεσε
σε δυο σειρές λέξεων που έλεγαν: «Παρα-
καλώ, έλθετε άμέσως Μόντε Κάρο. Δυ-
στύχημα. 'Ο πρόεδρος της έλλανόδικου
έπιτροπής».

—'Ο Τζίνο μου σκοτώθηκε!
Δεν ειπε τίποτε άλλο, γιατί μέσ' στο
μυαλό της ζωγραφίστηκε τό μέγεθος της
καταστροφής. Σε λίγο φώναξε:

—Λουίζα! Λουίζα!

Καθώς έμπαινε ή καμιαριέρα της, ή Λία
έξεπασε σ' ένα άκράτητο νευρικό κλάμα.
Λίγες στιγμές αργότερα της άνήγγει-
λαν τον διευθυντή του εργοστασίου άυ-
τοκινήτων, για τό όποιον είχε λάβει μέ-
ρος στους άγώνες ο σύζυγός της.

—Μιλήστε μου ελεύθερα!, έφώναξε ή
Λία μόλις τον είδε. Τί έπαθε ο Τζίνο;
Έχετε ειδήσεις του; Πώς είναι;

—'Ο έπισκέπτης, σφίγγοντάς της τό χέ-
ρι, απήντησε:

—'Ησυχάστε, κυρία μου. Δεν πρόκει-
ται για τίποτε τό σοβαρό. Μόνον είναι
άνάγκη να δῆτε τον σύζυγό σας. Φεύγω
με τό άυτόκίνητό μου για τό Μόντε Κά-
ρο. Θέλετε να σας συνοδεύσω;

Μόνον όταν έπλησίαζαν στο Μόντε
Κάρο, ο συνοδός της της ειπε:

—Νά δείξετε ψυχραιμία. Έτοιμασθήτε
για κάθε δυσάρεστο ένδεχόμενο. 'Ισως
πολύ τραγικό.

Η Λία δεν έπόφτασε να ζητήσῃ πλη-
ροφορίες και έξηγήσεις γιατί τό άυτο-
κίνητο σταματούσε ήδη μπροστά σ' ένα
νοσοκομείο.

Την ώδήγησαν στο γραφείο του διευ-
θυντού του νοσοκομείου και της προσέ-
φεραν ένα κοινάκ. Η Λία όμως δεν μπό-
ρεσε πιά να συγκρατήσῃ την σκέψι που
την έβασάνιζε σ' όλο τό ταξίδι: πως δεν
θα ξανάβλεπε ξανά τον Τζίνο της,
και έπεσε λιποθύμη.

Καθισμένη ώρες όλόκληρες κοντά στον
νεκρό σύζυγό της, σκεπτόταν τα τρία έμ-
νημέρινα χρόνια που πέρασαν άπ' την
ήμέρα του γάμου τους. Αγαπούσε τον
Τζίνο, μ' όλη της την ψυχή. Είχε νοιώ-
σει κοντά του την πραγματική χαρά της
ζωής... Και τώρα βρισκόταν μπροστά σ'
ένα πτώμα, δουλό, άψυχο. Είχε τελειώ-
σει πιά, είχε σβύνει ή χαρά της, ή ζωή
της, ή ευτυχία της.

Μία άδελφή την έπλησίασε δειλά και
της ειπε:

—Συγγνώμη. Λυπούμαι που θα σας
ένοχλήσω... Μία δεσποινίς θέλει να σας
μιλήσῃ... Έπιμένει.

—Ποιά είναι; ρώτησε ή Λία με δουρ-
ωμένα μάτια.

—Δεν μού ειπε τό όνομά της.

—Δεν θα την δωθώ.

—Μά έπιμένει τόσο! Κλαίει. 'Ισως να
είναι καμιά συγγενής σας, μια φίλη,
μπορεί να σας παρηγορήσῃ ίσως..

Η Λία βγήκε έξω από τό νεκροθάλαμο
και είδε μια νέα γυναίκα, μαυροφρο-
νή, που την έγνωρίζε. Η άγνωστη την
έπλησίασε σαν να θέλε να την άγκαλιάσῃ.
Συγκρατήθηκε όμως και μουρμούρισε:

—Θα ήθελα να τον έβλεπα για τελευ-
ταία φορά.

Οι λυγμοί της έκοβαν τη φωνή.

—Φτωχέ μου Τζίνο. Καθμένη Τζίνο
μου!

Η Λία κατάλαβε άμέσως.

—Τζίνο σας; Με ποιό δικαίωμα πα-
ρακαλώ;

Η άλλη πήρε έναν ταπεινό τόνο φω-
νής:

—Συγχωρείστε με. Μη με παίρνετε για
έχθρά. Μη με διώχνετε. Λυπηθήτε με...
Προσπαθήστε να με νοιώσετε. Έπικα-
λούμαι την γυναίκα σας καρδιά... 'Ο
πόνος για τον θάνατο του Τζίνο μας κά-
νει όμοιες.

—'Ομοιες!; έφώναξε ή Λία. Έγώ εί-
μαι ή γυναίκα του.

—Κι' εγώ ή έρομένη του. Τον αγα-
πησα όσο κι' εσείς. Μπορώ να σας κυτά-
ξω στο πρόσωπο χωρίς να κοκινίζω. Η
αγάπη του Τζίνο μας φέρνει στο ίδιο έ-
πίπεδο, γιατί τον αγαπούσαμε κι' οι δυο
μ' όλη μας την ψυχή.

Ο διάλογος έξηκολούθησε ζωηρότερος.
Η Λία ένοιωσε τώρα μια ταπεινώσι κι'
ένα μίσος, που την έκαναν να ύποπτε-
ρή πάρα πολύ. Ένας θυμὸς άκαταμάχητος
την έκαμε να φωνάξῃ:

—Έλθετε τρελή, αγαπητή μου! Δεν θα
σας έπιτρέψω να τον δῆτε!

Κι' έκανε ν' άπομακρυνθῇ. Η άλλη δ-
μως της πήρε τό χέρι και την Ικέτευσε:

—Κυρία, δεν με καταλαβαίνετε; Εί-
μαστε κι' οι δυο γυναίκες. Αὐτό δυστυχι-
σμένες υπάξετε. Μας ένώνει ο ίδιος πό-
νος. 'Ο Τζίνο είχε στην καρδιά μου ίδια
θέσι με εκείνη που είχε και στην δική
σας. Θα ήθελα πολύ να τον έβλεπα. Μόνο
για μια στιγμή. Κάμετέ μου αυτή τη χά-
ρι... Θέλω να τον άποχαιρετήσω για τε-
λευταία φορά. 'Υποφέρω φρενιτά, όσο κι'
εσείς, κυρία... Αφήστε με να τον δω...

Μία σκέψις σφυροκοπούσε τώρα στο
μυαλό της Λίας: «'Ο Τζίνο μ' άπατούσε.
Κι' εγώ τ' άγνοούσα όλα. Κι' όμως ά-
γαπούσε και μίαν άλλη, μ' όλο που φαί-
νόταν έρωτευμένος μαζί μου!»

Υστερα ένα σωρό άλλες τρομερές σκέ-
ψεις έσκότισαν τό νοῦ της κι' ή τελευ-
ταία ήταν: Νά μάθῃ... Έπρεπε να τό
μάθῃ όλα!

Χωρίς να προσφέρῃ λέξι, παραμέρισε,
κι' άφησε ελεύθερο τό κατόφλι της πόρ-
τας.

Η άγνωστη έσηκωσε και της φίλησε τα
χέρια, αλλά ή Λία τό τράβηξε με σκλη-
ρότητα.

Η άλλη προχώρησε μέσα στον νεκροθά-
λαμο και σε λίγες στιγμές άκούστηκαν
τά λόγια μιας προσευχής.

Την ξαναείδε στον σιδηροδρομικό σταθ-
μό. Ταξίδεψαν εκ συμπτώσεως στο ίδιο
διαμέρισμα του τρένου. Μίλησαν για την
αγάπη τους. 'Ηθελε να μάθῃ όλη την ά-
γάπη του συζύγου της για την άγνωστη
ως τώρα Μαρία. Και χωρίστηκαν μόνο
σαν έφτασαν στην πόλι.

Μέσα σε μια πόλι, όπου υπάρχουν σπί-
τια και δρόμοι, είναι πολύ εύκολο να συ-
ναντηθῇ κανείς. Έτσι λοιπόν ή Λία συ-
νήνησε μια μέρα την Μαρία στο δρόμο.
Υστερα από τό ταξίδι της έπιστροφής
δεν ήταν πιά άγνωστη γι' αυτήν. Γιατί
ώρες όλόκληρες είχαν μιλήσει για ένα
μόνον αγαπημένο τους πρόσωπο: τον Τζί-
νο. Την έπλησίασε λοιπόν και έξηκολού-
θησαν μαζί τό δρόμο τους. Ξαναμίλησαν
για τον Τζίνο. Η Λία δεν ήξερε ακόμη
πως έγνωρίζε ή Μαρία τον άντρα της.
Η φίλη της ως τώρα δεν της είχε μιλή-
σει ποτέ γι' αυτό.

Πήγαν στο σπίτι της έρωμένης. Έκει
δρῆκαν μια φωτογραφία του Τζίνο

αφιέρωσι.
«Η Λία την έδιάβασε: «Στην γλυκειά μου Μαρία, εις ανάμνησιν μιᾶς ἀξέχαστης ἡμέρας».

Τότε ἡ Μαρία εἶπε:
—Δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ πὼς γνωριστήκαμε... Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάμνησις ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Βρισκόμουν...

Ἡ Λία ἐνοιῶθε τώρα τὸ αἷμα τῆς καὶ τὴν καὶ τὴν φλέβες τῆς καὶ νὰ μισῇ τὴ γυναῖκα ποὺ τῆς ἐκλεβε τὴν ἀγάπη τῆς. Ἡ Μαρία ὅμως ἐξηκολούθησε:

—Δὲν ἤξερα πὼς ἦταν παντρεμένος. Τὸ ἔμαθα ὅταν πιά δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἀποχωριστῶ, ὅταν τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολὺ. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος κι' ἐγὼ ἐδέχθηκα... ἂν καὶ καταλάβαινα πὼς δὲν ἦταν πιά μόνο δικός μου καὶ πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ἤμουν τὸ πᾶν γι' αὐτόν. «Ἄν σ' ἐγνώριζα ὅμως, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ μᾶς στῇ μέση.

»Ὁ Τζίνιο μου μιλῶσε συχνὰ γιὰ σένα, ἐξηκολούθησε ἡ Μαρία. Σ' ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἐσένα. Ἀλλὰ μὲ μιὰν ἀγάπη διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔτρεφε γιὰ μένα. Πές μου, με καταλαβαίνεις ἀλήθεια; Κι' ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω. Εἶχα δὴ μιὰ φωτογραφία σου... Πὼς ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω!... Ἡθελα νὰ γνωρίσω τὴ γυναῖκα ποὺ μαζί τῆς εἶχα κατὶ τὸ κοινὸ κι' ἤμασταν... φίλες. Σημείωσε ὅμως, Λία, πὼς δὲν στὸν ἔλεψα. «Ἄν σ' ἐγνώριζα πρῖν, δὲν θὰ σοῦ ἔκανα κακό.

Αὐτὴ τὴ τελευταία φράσις ἔκαμε τὴ Λία νὰ κλονιστῇ.

Μέρα με τὴν ἡμέρα ἄρχισε νὰ πείθεται ἡ Λία πὼς ἡ Μαρία δὲν ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ κείνες ποὺ κλέβουν τίς ἀνδρικές καρδιές. Σιγὰ - σιγὰ ἐνοιῶθε πὼς ἡ Μαρία ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς. Κι' αὐτὸς ὁ ψυχικὸς μετασχηματισμὸς τὴν ἔκανε νὰ τὴν συναντᾷ συχνά, νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσαν κι' οἱ δύο. Σιγὰ - σιγὰ ἡ πρώην ἀντιπάθεια ἄρχισε νὰ γίνετα μιὰ συμπαιχνίτικὴ φιλία.

Ὅταν ὅμως ἐνοιῶσε πὼς εἶχε γίνει ἐγκάρδια φίλη τῆς Μαρίας, ἡ Λία θέλησε νὰ μὴν τὴν ξαναῖδῃ πιά. Δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ φίλη τὴν τέως ἐρωμένην τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ὁ δρόμος τῆς, ἡ σύμπτωσης, ὅμως, τὴν ἔφεραν ἐκ νέου μπροστὰ στὴν Μαρία. Περπάτησαν μαζί, τυλιγμένες στὸ ἐνδυμα τοῦ πόνου ὅχι πιά σὰν δύο φίλες, ἀλλὰ σὰν δύο χῆρες.

Καὶ με τὸν καιρὸ κατάλαβε ἡ Λία ὅτι ἡ Μαρία συνεπλήρωνε στὸν Τζίνιο ὅ,τι ἔλειπε ἀπ' αὐτήν: φιλογερόν ἔρωτα, εὐαισθησία, φαντασία. Γι' αὐτὸ, λοιπόν, τοῦ συγχώρησε τὸ σφάλμα τοῦ.

Οἱ μέρες περνοῦσαν. «Ἔγιναν μῆνες. Κι' οἱ μῆνες ἔγιναν χρόνια. Οἱ δύο φίλες δὲν μιλοῦσαν πιά γιὰ τὸν «Τζίνιο τους». Μιλοῦσαν γιὰ τὸν κινηματογράφου, γιὰ τὴν κομμικὴ κίνησι. «Ἦσαν νέες κι' ἡ ζωὴ ἦταν ἀκόμη ἀλόκληρη μπροστὰ τους.

Αὐτὰ τοὺς ἔλεγαν κι' οἱ γνώριμοί τους. «Ἡ Λία κι' ἡ Μαρία ἦσαν νέες, ὡραίες, κομψές κι' ἐλευθères. Πολλοὶ ἐπεξεῖρην νὰ κατακτῇσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τους, ἀλλὰ εἰς μάτην... Εἶχαν ἀκόμα μέσα στὴν ψυχὴ τὸν τὸν ἀγάπην τοῦ Τζίνιο.

Οἱ φίλοι αὐτοῖς ἔλεγαν: «Ἄς περιμένουμε, θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ ὥρα τους». Καὶ ἦθε. Ἡ καρδιά τῆς Λίας ξαναχτύπησε πάλι ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ με τὴν Μαρία. Ὁ ἔρωτας, ὅπως συμβαίνει πάντα, τίς ἔκανε πρὸ ὡραίες. Καμ-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 32)

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκὴ γιὰ Μορᾶν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

34ον

Ἡ Τζέννη, ποὺ δὲν εἶχε πιά τώρα κα-
νένα λόγο νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὑποκλίθηκε χω-
ρὶς ν' ἀποκριθῇ...

Ο ΖΩΖΟ ΣΙΩΠΑ

Ἐνθ' ὁ χωροφύλακας συνοδεύοντας
τὴν Τζέννη ἐπαίρνε τὴν διεύθυνσι τοῦ πε-
ριπτέρου, ὁ Ζωζὸ, δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴν
εὐκαιρία ποὺ τοῦ δινόταν με τὴν ἀπό-
κρισιν τῆς λευθερίας του, σὲ στιγμὴς μά-
λιστα ποὺ δὲν τὴν περιέμενε καθόλου.

Κι' ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐμμονὴν ἰδέαν του,
δὲν ἦταν δυνατόν, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπό-
θεσιν, νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος ἐνοχὸς ἀπὸ τὸν
Ἐδουάρδου Ντεζανίρ με συνένόχου τοῦ τὸν
Ἀρσιμπάλντ, ὁ ἐργάτης σκέφθηκε ὅτι,
με κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ ξαναβρῇ τὰ δύο
αὐτὰ πρόσωπα.

Ἀφῆσε λοιπὸν τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς
ἄλλους νὰ πάρουν τὸν δρόμο ποὺ ὠδη-
γοῦσε στὸ περίπτερον, αὐτὸς δὲ ἐπέστρε-
ψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου, ὅπου εἶχε
δὴ νὰ ἐμφανίζονται οἱ δύο ἄνδρες, τοὺς
ὁποίους κατέδιωκε ὅταν περιπλανιόταν
στὸ πάρκο.

Εἶχε ἤδη πλησιάσει ἀρκετὰ πρὸς τὸν
πύργο, ὅποτε ἐνοιῶσε τὰ πόδια του νὰ
σκοντάφουν σ' ἕνα ἀντικείμενον ποὺ ἀ-
νέμοσε μεταλλικὸ ἦχο.

Ὁ Ζωζὸ ἔσκυψε καὶ τὰ χέρια του ἐ-
πιασαν τὸ ὄπλον ποὺ εἶχε ξαφνίαι ἀπὸ τὰ
τρεμάμενα χέρια τῆς Τζέννης ὅταν ἀντή-
χησαν οἱ δύο πυροβολισμοὶ καὶ ἔπεσε ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

—Νὰ τὸ ὄπλο! νάτο! φώναξε ὁ ἐργά-
της θριαμβευτικὰ σηκώνοντάς το ψηλά.

Ἦταν πράγματι τὸ ὄπλον ποὺ, γιὰ μιὰ
στιγμὴ, εἶχε κρατήσει στὰ χέρια του, με-
σα στὸν πύργο, γιὰ νὰ φοβερίσῃ τὸν Ἀρ-
σιμπάλντ.

—Διόβολε! ἔκαμε ὁ Ζωζὸ στριφογυρί-
ζοντάς τὸ στὰ χέρια του. Δὲν ὑπάρχει
καμιὰ ἀμφιβολία, αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε.

Καὶ λοιπόν, ποῖος ἄλλος ἦταν δυνατὸν
νὰ χρησιμοποίησε τὸ ντουφέκι αὐτό, ἀπὸ
τὸν Ντεζανίρ;

—Κρατὸ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος,
φώναξε βαδίζοντας τώρα βιαστικά. Ὁ
χωροφύλακας, θέλει δὲν θέλει, θὰ με πι-
στέψῃ, ὅταν τοῦ παρουσιάσω τὸ ὄπλον
αὐτό.

Ξαφνικὰ σταμάτησε ἀπίστους. Μιὰ φω-
νὴ ποὺ προερχόταν μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα-
ματα τοῦ θοροντοφώνησε ἀπειλητικά:

—Ἄλτ!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας κοντόνυχος
ἄνθρωπος ὥρμουσε καὶ τὸν συνελάμβανε.

Ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλα-
κῆς ποῦ, ἀπ' ἄλλο δρόμο, ἔφθανε κι' αὐ-
τὸς στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Μόλις θεοαἰσθόμενος ὅτι ὁ ἐργάτης δὲν
μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ πιά, γιὰ τὸν
κρατοῦσε δυνατὰ, ἀποτάθηκε πρὸς κά-
ποιον ποὺ τὸν συνόδευε καὶ ποὺ εἶχε
μείνει κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

—Μπορεῖτε νὰρῆθῃτε, κύριε Ἐδουάρ-
δου, φώναξε, τσάκωσα τὸν ἕνα. Θὰ μπορέ-
τε ἴσως νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε καὶ νὰ μοῦ
πῆτε ποῖος εἶνε.

Ταυτόχρονα ὅμως με τὸν Ντεζανίρ,

πλησίαζε καὶ ἕνα ἄλλο ἄτομον. Ἦταν ὁ
ἐπιπολιτισμὸς ποῦ, ἀφοῦ ἄκουσε τοὺς δύο
πυροβολισμούς, ἄφησε τὴν πόρτα ποὺ φύ-
λαγε καὶ κατέβηκε βιαστικὰ τὴ σκάλα.

Ἀρχισε ἀμέσως ν' ἀναζητᾷ τὸν Ντε-
ζανίρ ποὺ καὶ δὲν ἄρρησε νὰ τὸν συναντή-
σῃ καὶ οἱ δύο συνένοχοι διευθύνονταν
πρὸς τὸν πύργο ὅταν εἶδαν τὸ σῶμα τοῦ
πληγωμένου νὰ κατρακυλᾷ ἀπὸ τὸν τοί-
χο, ποὺ εἶχε ἀνεβῇ πατώντας στὰ σιδε-
ρένια καρφία. Ἀμέσως ὁ Ντεζανίρ ἐκρί-
νε φρόνιμο ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο γρήγορα
μποροῦσε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος,
σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐνοιῶθε πολὺ ἡ-
συχίαν τὴν συνείδησίν του.

Ἀφοῦ περιεπλανήθησαν ἀρκετὰ μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ, ὁ Ἀρσιμπάλντ συμ-
βούλευσε τὸν συνένόχου τοῦ νὰ πᾶν στὴν
χωροφυλακὴ καὶ ν' ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ντεζανίρ στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε. Ὁ
νεαρὸς ὅμως ἐπιπολιτισμὸς, σὰν ἀληθινὸς
γυῖος ἀστυνομικοῦ πα-^τρός, ἔπιασε ὁ-
λοκληρὴ ἱστορία τοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς
χωροφυλακῆς πρὸς τὸν ὁποῖο θὰ τὴν διηγό-
ταν, δὲν θάρρεπε νάχη κανέναν λόγο νὰ
μὴ τὴν πιστέψῃ, κι' ἔτσι ἐπείσε τὸν ἐπι-
στήθιο φίλου τοῦ Γκοντράν νὰ συμφωνή-
σῃ μαζί του.

Ἐπὶ πλέον, βαδίζοντας τώρα πρὸς τὸν
σταθμὸ χωροφυλακῆς ὁ Ἀρσιμπάλντ ἐ-
γνωστοποίησε στὸν Ντεζανίρ καὶ τὴν πα-
ρουσία τοῦ Ζωζὸ μέσα στὸν πύργο καὶ
συγχρόνως τοῦ ἐξήγησε πὼς ἀπληλῆγη
ἀπ' αὐτόν.

Συζητώντας ἔωθαναν στὴν σταθμὸν.

—Ἐγὼ ἤδη εἰδοποιήθῃ, τοὺς εἶπε ὁ ἐ-
νωμοτάρχης, ἀνοίγοντάς τους τὴν πόρτα.

Ἐξῶς τί συνέβη.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ντεζανίρ τὸν κύταζε μ'
ἀνοιχτὸ στόμα.

—Μάλιστα ἐπανελάβε ὁ ἐνωμοτάρχης,
με σπουδαῖο ὄφρος, ἔφερε ἥδη ὅτι ἐκεῖ συ-
βῇ κατὶ τὸ σοβαρὸ στὸν Πύργο... Ἀλλὰ,
προσέθεσε, μοῦ φέροντε μήπως καμιὰ νέα
τληροφορία;

—Ὅχι! τραύλισε ὁ Ντεζανίρ.

—Ἐρχόμασταν μόνο νὰ σᾶς ζητήσωμε,
ἐπενέβη ὁ Ἀρσιμπάλντ. Ἀκούσαμε ντου-
φεκιὰς καὶ ὑποθέσαμε πὼς μπορεῖ νὰ ἦ-
σαν λαθροβόλτες ποὺ κυντοῦσαν στὸ
πάρκο.

—Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό! ἔκαμε ὁ ἐνωμο-
τάρχης. Μοῦ φαίνεται, ὅμως πὼς εἶνε πρὸ
σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐνας χωροφύλακας
μου ἔχει φύγει ἤδη γιὰ τὴν ἑπαυλὶ. Θὰ
τὸν φθάσουμε πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν δρό-
μο ποὺ περνάει δίπλα ἀπὸ τὸ πάρκο καὶ
θὰ μποῦμε στὸ κτήμα ἀπὸ τὸ μονοπάτι ἀ-
νοίγοντας τὸν φράκτη. Ἐλάτε, κ. Ντε-
ζανίρ, ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ πὼς θὰ σᾶς
κάμω νὰ βαδίσετε με γρήγορον βῆμα.

Ὁ Ντεζανίρ καὶ ὁ Ἀρσιμπάλντ ἀκο-
λούθησαν τότε τὸν ἐνωμοτάρχη, στὸν ὁ-
ποῖον ὅμως ἀπέφυγαν νὰ διηγηθῶν γιὰ τὴν
βρίσκειν τὴν ἑπαυλὶ, ἐνθ' ἡμέρα
αὐτὴ εἶχαν δώσει ἀδεια ἀπουσίας σ' ὅ-
λους τοὺς ὑπηρετές.

Δὲν τοῦ εἶπαν οὔτε ὅτι κατεδιώχθηκαν
ἀπὸ κάποιον καὶ ὅτι δὲν κατόρθωσαν νὰ
ξεφύγουν παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἐπι-
πνευσὶν νὰ σβύσουν τὰ φῶτα τῶν φανα-
ριῶν τους.

Καθὼς τοὺς εἶχε πῇ ὁ ἐνωμοτάρχης,
τοὺς ἀνάγκασε νὰ κόψουν δρόμο. Μ' ὅλην

ὁμῶς τὴν ταχύτητα με τὴν ὁποῖαν ἔτρε-
ξαν γιὰ νὰ φθάσουν, δὲν ἔφθασαν παρὰ
μόνον ἀρῶν οἱ γιατροὶ καὶ ὁ Μαρσιάλ
εἶχαν μεταφέρει τὸν πληγωμένον.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ὅμως διέκρινε ἕναν ἄν-
θρωπο ποὺ ἐφευγε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ
τὸν διέταξε νὰ σταματήσῃ.

...

Ἀναγνωρίζοντας τὸν Ἀρσιμπάλντ ὁ
νεαρὸς κλειδαρὴς ποὺ συνελήφθη τόσον
ξαφνικὰ, ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του.
Συγκρατήθηκε ὅμως ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρ-
χη κι' ἔτσι ἀρκέστηκε νὰ τὸν ἀπειλήσῃ
μονάχῃ με τὴν γροθιά του φωνάζοντας:

—Θάρρη καὶ ἡ σειρά σου, κακοῦργε,
περίμενε! Θὰ σὲ διορθώσω, παληάνθρω-
πε! Καὶ θὰ σὲ μάθω ἐγὼ ν' ἀποκοιμίζῃς
τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ μπορῇς νὰ δείχνῃς
τὴν ἀτιμία σου σ' ἕνα φτωχὸ κορίτσι.

Ὁ Ζωζὸ ἄφριξε ἀπὸ θυμὸ. Καὶ στὴ λύσ-
σα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίζῃ τὸν ἐπι-
πολιτισμὸν, με τέτοιον τρόπο καὶ τόσο ἐρεθι-
σμῷ, ὥστε ὁ ἐνωμοτάρχης ἐπίστεψε ὅτι
εἶχε νὰ κάμῃ με κανέναν τρελλό.

Ὁ Ντεζανίρ κρυβόταν ὅσο μπορούσε
περισσότερο, πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρον.

—Θὰ τὸν κανονίσωμε τὸν λοχαγισμὸ
σου, ἂν εἶσαι λαθροβόλτης, φώναξε ὁ ἐνω-
μοτάρχης. Γιὰ νὰ κρατᾷς δὲ νὰ τουφεκί-
στὸ χέρι, ἀσφαλῶς κατὶ τέτοιο συμβαί-
νει.

—Αὐτό! ἔκαμε ὁ Ζωζὸ, μὰ δὲν εἶναι
δικό μου.

—Τότε τῶν κλεψῶν.

—Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος ἐγὼ! εἶπε ὁ
Ζωζὸ με φωνὴ σταθερὴ καὶ ὑψώνοντας
τὸ κεφάλι. Δὲν φοβάμαι τοὺς χωροφύ-
λακες ἐγὼ.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε τώρα σὲ λίγο, ἀ-
ποκριθῇ ὁ ἐνωμοτάρχης σφύγγοντας πε-
ρισσότερο τὸ χέρι τοῦ αἰχμαλώτου του.
Ἐμπρός, τώρα, ὁρῶμο! Θὰ πάμε νὰ δοῦ-
με τὴν κυρία Μπερὲν στὸ περίπτερον, γιὰ τὴν
μπροῦς σ' αὐτὴν πρέπει νὰ σ' ἀνακρίνω.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς ἄλλους:

—Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ με ἀκολουθή-
σετε, κ. Ἐδουάρδε, προσέθεσε.

Ὁ Ντεζανίρ καὶ ὁ ἐπιπολιτισμὸς, ἀφοῦ ἀν-
τήλλαξαν μιὰ ματιὰ ἀκολούθησαν τὸν ἐ-
νωμοτάρχη.

Ἀμύλητος ὁ Ζωζὸ προχωροῦσε με τὸ
κεφάλι σκυμμένο. Τὸ ὄνομα τῆς κ. Μπε-
ρὲν, ποὺ γιὰ δευτέρη φορὰ ἄκουε τὴν βρα-
δύα αὐτῇ, τοῦ ἔκαμε νὰ φέρῃ στὸ μυα-
λό του, παληὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς
του ζωῆς.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ εἶχε ἀκούσει, Παρι-
σινὸς γαβριὸς τότε, νὰ προφῇ στὸ Βι-
σέτρο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε συναντήσει
στὰ ὁδοφράγματα κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ
1848.

Σκεπτόταν δὲ ὅτι, ἂν αὐτὴ ἡ κ. Μπε-
ρὲν, ἦταν ἡ ἴδια ποὺ ἐγνώριζε καὶ ἀνέ-
φερε ὁ μπαρμπα Βισέτρο, ἀσφαλῶς ἀπὸ
τὴν τυχαία αὐτὴ συνάντησιν θὰ συνέβαινε
κατὶ τὸ ἔκτακτον.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τηρήσῃ σιωπὴ,
ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρισκόταν μπροῦς
στὸν μπαρμπα Βισέτρο καὶ τὴν κυρὰ
Μπερὲν αὐτῇ, ποὺ κατοικοῦσε στὸ περί-
πτερον, πρὸς τὸ ὁποῖον διευθύνονταν.

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἡ Διονυσία, ἡ νεαρὴ ὑπηρετριά, ποὺ
ὁ Γκοντράν ν' ἤμουν εἶχε τοποθετήσῃ
στὴν ὑπηρεσία τῆς Φραγκίσκας Μπερὲν,
ἀπὸ συνήθειαν, εἶχε πάει στὴν ἀκρὴ τῆς
σκάλας καὶ παραμόνευε τὸν γυρισμὸ τοῦ
Μαρσιάλ καὶ τῶν δύο γιατρῶν.

Καθὼς ἡ περιέργειά της τὴν ὀρρωχνε,
ἡ νεαρὴ ὑπηρετρία εἶχε προχωρήσει γιὰ νὰ
προῦπαντῇ τὰ πρόσωπα ποὺ διέκρινε
καὶ ποὺ ὁ ἀριθμὸς τους τὴν ἐξέπληξε.

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ποὺ κρατοῦσε
ὁ Μαρσιάλ, εἶδε ὅτι μετέφεραν ἕναν ἄν-

δρα καὶ ὅτι μαζί τους ἦσαν καὶ ὁ χωρο-
φύλακας ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸ περίπτε-
ρον πρὶν λίγη ὥρα.

Ἐτρεξε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα,
κι' ὅταν ἔφθασε στὰ πρώτα σκαλοπάτια,
ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Κυρὰ Φραγκίσκα, κυρὰ Φραγκίσκα,
νὰ τους αὐτοὶ οἱ κύριοι, γυρίζουν.

Ἐπειτα, ὀρμώντας πρὸς τὴν τυφλὴν ποὺ
δοκίμαζε νὰ κάμῃ λίγα βήματα πρὸς τὴν
πόρτα, ἡ Διονυσία πρόσθεσε με τόνον, ποὺ
φανέρωνε τὸν τρέμον ποὺ δοκίμαζε:

—Καὶ ἔχετε, δὲν εἶναι μόνοι τους,
κυρὰ Φραγκίσκα. Εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι
μαζί με τοὺς κυρίους αὐτούς. Ὁ κ. Βα-
λενὺ μάλιστα κι' ὁ ἄλλος γιατρός, φέρε-
ναι σπικωτὸ ἕναν ἄνθρωπον. Πράγμα ποὺ
θὰ πῇ πὼς κάποιος πληγώθηκε με τίς του-
φεκιὰς ποὺ ἀκούσαμε!... Κι' ἔπειτα, κυ-
ρὰ Φραγκίσκα, εἶναι καὶ ὁ χωροφύλακας,
ἐκείνος ποὺ ἦρθε καὶ σᾶς μίλησε προτή-
τερα, μαζί τους.

—Αἱ Θεέ μου!... Τί συνέβη λοιπόν;
φώναξε ἡ δυστυχισμένη τυφλὴ συμπλέ-
κοντας τὰ χέρια τῆς. Εἶναι ἀκόμη μα-
κριὰ, Διονυσία;

—Ὅχι, κυρὰ Φραγκίσκα, νὰ τους,
μαίνομαι στὴν αὐλὴ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδὸν ὁ Μαρσιάλ, ποὺ
διέκρινε τὴν Διονυσία καὶ τὴν μητέρα
τοῦ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ἀποσπασθή-
κε ἀπὸ τὸν μικρὸ ὄμιλον καὶ ἔτρεξε κοντὰ
τους. Ἀρπάξε τὴν μητέρα τοῦ στὴν ἀγ-
καλιά του καὶ τὴν πήγε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
περιπτέρου.

—Ἐλα, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε, πρέπει
νὰ μᾶς ἀφήσῃς τὸ σαλόνι γιὰ τοὺς για-
τροὺς καὶ γιὰ μένα, καὶ ν' ἀποσυρθῇς
στὸ δωμάτιόν σου με τὴν Διονυσία.

—Ἄλλὰ γιατί, γιατί, παιδί μου;

Ὁ Μαρσιάλ ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ τὴν
δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπὸ τὴν σκηνὴν ποὺ
θὰ συνέβαινε. Ἡ τυφλὴ δὲν θάβλεπε θέ-
βαια τὸν πληγωμένον, ἔλεγε μέσα του,
ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην θ' ἄκουε ὅτι θάλε-
γαν. Κι' αὐτὸ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ὁ νεα-
ρὸς δικαστικὸς.

—Ἐλα, μητέρα μου, ἐπανελάβε, σύρον-
τας σιγὰ τὴν τυφλὴν, ποὺ δὲν κατάλαβε ὅτι
ἦθελαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν.

Εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν φέρῃ στὸ δω-
μάτιόν της καὶ νὰ τὴν καθίσῃ σὲ μιὰ πο-
λυθρόνα, ὅταν ἡ Διονυσία εἰσώρμησε ἀ-
πότομα φωνάζοντας:

—Αἱ κυρὰ Φραγκίσκα, καλὰ σᾶς ἔλε-
γα. Κάποιος εἶναι πληγωμένος, εἶναι μά-
λιστα γεμάτος αἷματα. Εἶναι ἕνας φτω-
χὸς λιγὰν ἡλικιωμένος!... Εἶναι κίτρι-
νος - κίτρινος σὰν νάχη τελειώσει.

Μάταια ὁ Μαρσιάλ ἔκαμε νεύμα στὴ
καὶ τῆς εἶπε λιανερτικὰ:

—Σ' ἐξορκίζω, μητέρα, μείνε ἔδω ὡς
δύο ἔλθω νὰ σὲ βρῶ πάλι. Κι' αἰσιοδο-
κῶτε θόρυβος κι' ἂν φθάσῃ σ' αὐτὰ σου,
ὑποσέσου μου νὰ μὴν ἀνησυχῇς.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, παιδί μου, ἀπο-
κρίθηκε ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα στρέφοντας τὸ
πρόσωπόν της πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐρ-
χόταν ἡ φωνή.

Ὅταν ὅμως ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ ξανα-
κλείνεται, ἡ Φραγκίσκα ἔπεσε στὰ γόνα-
τα. Κι' ἀνυψώνοντας πρὸς τὸν ὑψανὸν τὰ
σβυσμένα μάτια τῆς:

—Προστάτευσέ τον, Θεέ μου! ἰκέτευσε.
Φύλα

που έφερε στο στήθος ο κόμης ντε Μοράν.

Κατά την διάρκεια της δδυνηρης έγγει- ρήσεως του ο τραυματίας είχε αναλάβει προς στιγμήν την αίσθησής του και άσθενείς γογγυσμοί είχαν ξεφύγει από τδ συννεπασμένο στόμα του.

Αυτό όμως ύπηρεζε μία έφημερη μόνον έπιστροφή των αισθήσεων και ξαναλιπο- θύμισε πάλι.

Ο Μαρσιάλ πλησίασε τούς γιατρούς που τού είχαν τραβώντας τον κατά μέ- ρος:

—Τά τραύματα, αυτά καθ' αυτά, δεν είναι, πιστεύουμε, θανατηφόρα. Μόνον αν ή λιποθυμία επιμένει, θα μπορούσε να φο- ρηθή κανείς συμφορησί έγκεφαλικά ή πνευμονική.

—Και τί νομίζετε ότι πρέπει να γίνει, κύριοι; ρώτησε με ανησυχία ο νεαρός άνακριτής.

—Θά καταπολεμήσωμε με κάθε τρόπο την κατάσταση αυτή της νάρκης, άπότη- σε ο Βαλεντ με πεποίθησι.

—Αλλά, πρόσθεσε ο συνάδελφός του, ο κ. Μαρσιάλ μπορεί ν' ανακίνη τη νέα, που βρίσκεται κοντά στον πληγωμένο... Στην κατάσταση λιποθυμίας που βρίσκε- ται αυτός δεν μπορεί ούτε να ιδή ούτε ν' άκούση και πολύ λιγώτερο να κατα- λάβη ό,τι θα λεχθή κοντά του.

•

Η Τζέννη είχε μείνει άκίνητη και κα- ταφοβισμένη άφ' ότου βρεθηκε στο δω- ατίο αυτό. Είχε διαρκώς τα μάτια χα- μηλωμένα νοιώθοντας ένδόμυχη συντρι- βή, αλλά τα λόγια του γιατρού φαίνεται ότι την έδωσαν από την κατάσταση αυτή της νάρκης.

Βλέποντας τόν Μαρσιάλ να διευθύνε- ται προς αυτήν, δοκίμασε νέα ψυχική τα- ραχή. Υπερνωώντας την όμως γρήγορα ύψωσε θωρετά τα μάτια της επάνω του.

Για μία στιγμή, παγερά σιωπή έπεκρά- τησε ανάμεσα στις δυο νεαρές υπάργεις:

—Όταν τη στιγμή εκείνη οι σκέψεις τους ν' άνέτρεχαν σε παλές έντυχιμένες μέρες.

Πόσο όμως άπειξε ή δύστυχη νέα από τού να ύποπτευθ ή ότι πραγματικά συνέβαινε στην καρδιά του Μαρσιάλ. Πό- σο άπειξε από τού να ύποπτευθ ή ότι εκεί- νος, που έτοιμαζόταν να την ανακίνη, την κατηγορούσε ένδόμυχα ως άπιστήσα- σαν στους όρκους της, και ύπέφερε σκλη- ρά στη σκέψη, ότι δεν είχε έλθει στην έπαυλη παρά μόνον για να βρεθ ή στη συ- νέντευξη, που δέχθηκε αυτή!

Και παρεξηγώντας, ως προς την άφορ- μή, την ταραχή που διέκρινε επάνω στο άλλοιομένο πρόσωπο της νέας, ο Μαρσιάλ ποθούσε να φύγη μακριά από την άπιστη εκείνη που κάποτε την είχε έρωτευθ ή τρελλά.

—Όστόσο ή τιμή τού έπέδωλλε να φανή άκαμπτος για την έπίοξη αυτή, που, καθώς σκεπτόταν ο νέος, δεν είχε άπι- σθοχωρήσει μπρός στην άτιμη κωμωδία, την ήμερα άκριβώς που έπρόκειτο να πα- ραδοθ ή.

Η άνάμνησις της μεταξδ αυτού και της Τζέννης συζητήσεως στο μέγαρο ντ' Ο- μόν έδωσε τδ τελευταίο χτύπημα στους διαταγμούς του. Και κυττάζοντας με ψυ- χρο βλέμμα εκείνην που θεωρούσε ως έ- νοχη άπιστίας:

—Βλέπετε, δεσποινίς, είτε με σοβαρή φωνή, που σας ώδήγησε μιά άσυνέπεια! Έχετε μπρός στα μάτια σας ιδ θέαμα που άσφαλώς θα κάμη την συνείδησί σας να έξαναίσταται...

—Μαρσιάλ, δοκίμασε να π ή ή δύστυ- χη που τα παγερά αυτά λόγια την έ- πλητταν κατάρτιθα... Μαρσιάλ, μη με συν- τριβείτε!... Αφήστε με στον πόνο μου.

Μην αύξάνετε με την περιφρόνησί σας, με τις μομφές σας, που νοιώθω ότι έχετε στα χείλη, την άπελπισία, που γεμίζει την ψυχή μου!... Μαρσιάλ, σας έξορκίζω, έν όνόματι τού έρωτος, που μάς ήνωσε...

—Α! μην επικαλήσθε την άνάμνησι τού έρωτος αυτού, δεσποινίς! Έκαμε ο Μαρσιάλ με ύπόκωφη φωνή... Δεν είναι κατάλληλη ή στιγμή να μου θυμίσετε ότι ύπηρεξα για πολλν καιρό τδ παιγνίδι...

Η Τζέννη έφερε ζωηρά τα χέρια στον λαιμό της σαν να έπρόκειτο να πνιγ ή...

Περιέφερε γύρω της πεπληγμένα βλέμ- ματα, βλέμματα τρελλής και μετά, ξεφεύ- γοντας από τα χέρια τού Μαρσιάλ, που ζητούσε να την κρατήσει, ώριμσε προς τδ ντιβάνι, που ήταν ξαπλωμένος ο πληγω- μένος. Κι' άνοιγοντας δίοδο για να φθά- ση κοντά του:

—Μπάμπα Βισέτρε!... Μπάμπα Βι- σέτρε! φώναξε στριφονυρίζοντας τα μπρά- τσα της. Σ' έσας, μόνον σ' έσας, βέλω να πω την αλήθεια... Άκούστε με, σας ίκε- τεύω! Αν πρόκειται να πεθάνετε δεν μπο- ρώ να πιστέω πως θ' άρνηθ ήτε να με συγχωρήσετε, όχι... δεν πρέπει να ύπο- κύψω πριν με συγχωρήσετε, όχι... δεν θ' άρνηθ ήτε...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Είχε άρπάξει ένα από τα χέρια τού πληγωμένου και τδ έσφιγγε με πυρετό. Άκούμπησε τα χείλη της σ' αυτό και τώ- ρεξε με δάκρυα.

Ο Μαρσιάλ έκαμε να θέση τέρμα στη σκηνή αυτή, αλλά ο Βαλεντ τόν έμπόδισε να πλησιάση την νέα.

—Αφήστε την, Μαρσιάλ, τού είπε χα- μηλόφωνα. Αφήστε την να έξυκολοθ ή- ση, ίσως να κατορθώσει να προκαλέση άν- τίδρασι, που έλπίσαμε και έπεριμέναμε μά- ταια, παρ' όλα τα δραστήρια φάρμακα, που έχω κι' ο συνάδελφός μου έχερησιμοποίη- σαμε...

Και πρόσθεσε με έκφρασι λύπης:

—Η φύσις μπορεί να θριαμβέσει εκεί όπου ή έπίστημη μέχρι της στιγμής έχει άποτύχει...

Κι' ο Βαλεντ τράβηξε τόν Μαρσιάλ, αφήνοντας έτοι μόνη τη νέα κοντά στον πληγωμένο.

Σαφνικά ή μορφή τού τραυματίου φάνη- κε σαν να έμψυχνόταν. Τα βλέφαρά του κινήθηκαν αδιόρατα. Μετά άνοιχτη- καν άπότομα άφώνοντας να φαν ή ο βολ- δος των ματιών.

Οι κόρες φωτίστηκαν σε λίγο και τδ βλέμμα τού πληγωμένου, άπου έπλανή- θηκε δεξιά και άριστερά για λίγα δευτε- ρόλεπτα, προσπλώθηκε επάνω στο βλέμμα της Τζέννης.

Έπεκράτησε στιγμή δδυνηρης άθμονί- ας μεταξδ των παρευρισκομένων που ό- λοι περιμεναν να δοήν τί θα συνέβαινε.

Η Τζέννη είχε σκηώσει τδ κεφάλι και τδ βλέμμα της συνήντησε τδ βλέμμα τού πληγωμένου. Και ή δύστυχη έφησε σπα- ρακτική κραυγή, που έπέφερε άμεσο κι' άνέλπιστο άποτέλεσμα.

Στη θέα της γονατισμένης μπροστά του Τζέννης, που κρατούσε τρυφερά τδ χέρι του, ο ντε Μοράν, άφου διάτασε για μία στιγμή, με έκφρασι άπείρου τρυφερότη- τος είπε ψιθυριστά:

—Κόρη μου!... Παιδί μου!...

Έκαμε προσπάθεια για ν' ανασηκώση τδ μπράτσο του. Και φέρνοντας τδ χέρι του τότε στα μαλλιά και τότε στο πρόσωπο της νέας, σαν για να θεβαιωθεί ότι δεν ήταν παίγνιο όφθαλμαπάτης, επανέλαβε στον ίδιο τόνο:

—Κόρη μου!... Λευκή μου!... Είσαι έσύ... είσαι πραγματικά έσύ.

(Άκολουθεί)

Ο ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

Ένα τρυφερό διήγημα υπό ΖΑΝ ΦΟΥΡΝΙΕ

Χτισμένη λίγα μέτρα μακριά άπ' την άκρογιαλιά, πίσω από άπόκηρμινους βρά- χους γεμάτους κακτοειδή, ή βίλλα τού Ζώρζ στο Ζουάν-λε-Πεν ήταν ό,τι ά- κριβώς χρειαζόταν σ' ένα έρημίτη.

Γιατί ο Ζώρζ είχε άποφασίσει όπωσδή- ποτε ν' άσκητήση. Ένα όμορφο, λοιπόν, πριονό, ξεκαρτάχθηκε στη μικρή άπο- βάθρα που θρισκόταν λίγο πάρα κάτω άπ' τη βίλλα του.

—Άποκαιρήσαμε τόν κόσμο για πάν- τα, Μπενουά, είπε στον πιστό του ύπη- ρήτη που είχε πάρει μαζί του. Έπειτα άπ' αυτό που μούκαμε ή άρραβωνιαστι- κιά μου, δεν θέλω να ξανακούσω για γυ- ναίκα. Άκούς;

—Μάλιστα, κύριε. Η είσοδος της βίλλας ήταν από τδ πύ- σω μέρος. Ο Ζώρζ έδωσε τδ κλειδί στον Μπενουά:

—Άνοιξε την πόρτα και βάλε μέσα τις βαλίτσες. Έγώ έν τώ μεταξύ θα δέ- σω την άτμάκατο.

Και προχώρησε προς την αποβάθρα, ένφ ο ύπηρέτης του άπομακρυνόταν για να έκτελέση τή διαταγή.

Μόλις ο Ζώρζ γύρισε, βρήκε τόν Μπε- νουά στο χαλλ της είσόδου να κρατά τις βαλίτσες, σαστισμένος με τδ στόμα ά- νοιχτό.

Ο ήλιος έμπαινε πλούσια από ένα ά- νοιχτό παράθυρο. Τα πουλιά κελαϊδού- σαν. Στην πλαζ άκούγόταν ο παφλασμός των κυμάτων.

—Τί ήσυχία, είπε ο Ζώρζ. Πόση γαλή- νη! Και μόνι, χωρίς γυναίκες!

Ο Μπενουά ξεροκατάπτε.

—Μά... ξέρετε, κύριε..., ύπάρχει μιá!

Ο Ζώρζ τινάχθηκε σαν να τόν έδάγ- κωσε φίλι.

—Τρελλάθηκες!...

Μιά λεπτή σιλουέττα έφάνηκε την ίδια στιγμή στην πόρτα τού σαλονιού. Ήταν μιá νέα, ντυμένη με τδ κοστούμι τού ή- λιόλουτρου, ύψηλή, ξανθή, λυγρή, που προχωρούσε προς τόν Ζώρζ, με μιάν ιδιαίτερη χάρι —μιá εμφάνισις αίθερια, σαν όπιαστα.

Ο Ζώρζ έμεινε άποσβολωμένος.

—Τί γυρεύετε εδώ; ρώτησε περίεργη ή άγνωστη.

Έμεσολάβησε κάποια σιωπή.

—Μπενουά, έμυρμούρισε ο Ζώρζ, εί- ναι φοβερό!

—Μάλιστα, κύριε.

—Πώς έτολήσατε να μπήτε στη βίλλα μου; είπε θυμωμένη τώρα ή νέα.

Ο Ζώρζ προσπάθησε ν' ανακήση την ψυχραιμία του. Η παρουσία τού Μπε- νουά τόν ένωχούσε λίγο.

—Στη βίλλα σας; Περίεργο!

—Γιατί περίεργο;

—Γιατί αυτή ή βίλλα είναι δική μου άπότησε άπότομα ο Ζώρζ. Την έχω χτί- σει και την έχω πληρώσει τοίς μετρητοίς. Δεν έχει άλλωστε καμιά ύποθήκη.

Η νέα έφάνηκε κατάπληκτη.

—Μά αυτό είναι άδύνατον... Την ένοι- κισα για ένα ήμηνα. Και έπλήρωσα προ- καταβολικώς μάλιστα!

—Δεν είναι κι' άσχημο αυτό. Πολλ έ- ξυπνο, όμολογώ, έκαμε ο Ζώρζ.

—Έπεσα θύμα μήπως κανενός άπατεώ- νος;

—Πολύ τδ φοβούμαι, είπε ο Ζώρζ. Την

επάθατε. Κάποιος σας έτύλιξε. Μπορώ να μάθω από πότε;

—Από όκτω ήμερών. Πέρασα ήδη όκτω μέρες ύπέροχες... Τί θα κάμω τώρα; Εί- χα άκριβώς τόσα χρήματα, όσα μου χρεια- ζονταν για να πληρώσω τδ νοίκι και να ζήσω ένα ήμηνα. Δεν μπορώ να πάω άλ- λού...

Η φωνή της έτρεμε κι' ήταν έτοιμη να κλάψη. Ο Ζώρζ φαινόταν πολύ στενο- χωρημένος. Έπειτα εκείνη προσπάθησε να χαμογελάση.

—Λυπούμαι πολύ. Φυσικά, έχω άδικο. Θα έτοιμάσω τις βαλίτσες μου και θα φύγω.

Ο Ζώρζ έσκήωσε τδ κεφάλι του.

—Άδύνατον, αυτό δεν θα γίνει!, είπε ξερά. Θα μέινετε εδώ και...

—Μά δεν τώξερα πώς ήταν δική σας ή βίλλα...

—Η βίλλα μου; Τδ άπομονωτήριο ένός έρημίτου και προ παντός μισογύνου! Ά- σφαλώς δεν θα καταλαβαίνετε τί θέλει να π ή αυτό...

—Ω, ναι, άπήτησε εκείνη. Μισογύνος νομίζω ότι είναι ένας άνθρωπος που δεν τρώει τα χόρτα ή που δεν ύποφέρει τόν κατόν ή...

Ο Ζώρζ έκαμε πώς έθύμωσε.

—Σας παρακαλώ, μην κοροϊδεύετε. Αυ- τή ή λέξις είναι θλιβερή. Οι τέσσερις αυ- τές συλλαβές εκδηλώνουν μιá τραγωδία. Ένας μισογύνος είναι ένας άνθρωπος πονεμένος, που τού έχει συντρίψει την καρδιά κάποια γυναίκα. Ένας έρημίτης, που συχάθηκε τόν κόσμο. Ένας...

Η νέα τόν κυτούσε από πάνω ως κάτω κατάπληκτη.

—Είμαι άπελπισμένη, έκαμε. Αυτά που μου είπατε άποτελούν έναν λόγο πάρα πάνω για να έτοιμάσω γρηγορώτερα τις άποσκευές μου.

—Δεν είμαι της γνώμης αυτής, άπήν- τησε σοβαρά ο Ζώρζ. Τδ ζήτημα αυτό είναι άρκετά σοβαρό και δεν πρέπει να τδ χειρισθούμε τόσο επιπόλαια. Πηγαί- νετε, σας παρακαλώ, μέσα στο σαλόνι και κλειστε την πόρτα. Ο Μπενουά και έχω θα σκεφθούμε έν τώ μεταξύ και θα άπο- φασίσουμε. Θα σας ανακοινώσωμε κατόπιν την άπόφασί μας.

Η νέα ύπήκουσε.

—Μπενουά, είπε ο Ζώρζ, αυτό είναι τρομερό. Έρχόμαστε εδώ για ν' άποφύ- γουμε τις γυναίκες και πέφτουμε μπροστά τδ μιá κοπέλλα...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί κοπέλλα!

Έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού προς την διευθυνσι τού σαλονιού.

—Δεν θέλω να ύποχωρήσω, Μπενουά, θα είμαι άνένδοτος. Η άπόφασίς μου εί- ναι άμετάκλητη. Δεν θα τη διώξω, βέ- δαια...

Ο Μπενουά τινάχθηκε ξαφνιασμένος.

—Πώς είπατε; Όστε θα μέινη;

—Θά μέινη. Αν νομίζω πως μπορεί να φύγη όπως θέλει από τη βίλλα μου, ά- πατάται. Έξ άλλου έχει πληρώσει...

—Όχι όμως σ' έσας, κύριε.

—Ναι, αλλά δεν έχει άρκετά χρήματα για να πληρώση άλλοι. Δεν μπορούμε να την διώξουμε. Άλλο είναι μισογύνος κι' άλλο να κάμη κανείς προστυχίες. Όταν ντροπή για μάς, αν την έδρισκαν πεθα- μένη άπ' την πείνα και τδ κρύο στην πλαζ.

Άδύνατον, Μπενουά, άδύνατον!

—Άδύνατον, κύριε!...

—Τδ ζήτημα, λοιπόν, έκανονίσθηκε. Ξανάπε ο Ζώρζ. Έμεις θα κοιμώμαστε μέσ' στην άτμάκατο. Τδ μέρος θα είναι πολύ κατάλληλο για να κάμουμε τις έλε- εινώτερες σκέψεις για τις γυναίκες. Πάρε τώρα τις βαλίτσες, κι' έχω πάω να της αναγγείλω την άπόφασί μας.

—Πολύ καλά, άπήτησε ο Μπενουά ή- ποκλινόμενος.

Ο Ζώρζ μπήκε στο σαλόνι. Η νέα στε- κόταν μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο. Ήταν πραγματικά γοητευτική.

Μόλις είδε τόν Ζώρζ, προχώρησε προς αυτόν.

—Μου επιτρέπετε, λοιπόν, να μέινω;

—Πρέπει να σας πω, δεσποινίς, ότι δεν μπορώ ν' άντιμετωπίσω έτσι απλά την άναχώρησί σας. Θα ήταν άπάνθρωπο να σας αφήσω να φύγετε.

—Με λένε Ντιάνα.

—Ο Μπενουά κι' έχω θα στήσωμε τη σκηνή μας στην «Άρραβωνιαστικιά» μου.

—Πώς; έκαμε άνατηδώντας ή νέα.

—Πρόκειται για την άτμάκατό μου. Θα την ξεβαφτίσω όμως τώρα, και θα την ονομάσω: «Μέγαιρα».

Η Ντιάνα χαμογέλασε εύχαριστημένη.

Ο Ζώρζ έσοφώσε τα φρύδια του.

—Δεν ξέρω πώς να σας εύχαριστήσω, έμυρμούρισε ή νέα.

—Σταθήτε, είπε ο Ζώρζ. Ύπάρχει και κάποιος όρος που θα σας θέσω.

—Κάποιος όρος;

—Έκτός από την περίπτωσι άνωτέρας βίας, δεν θα ύπάρχη καμιά επικοινωνία μεταξδ βίλλας και άτμάκατο. Θέλω να μπορέσω ν' άποσπασθώ στις λυπηρές σκέ- ψεις μου, στις μελέτες μου, χωρίς περι- σπασμούς.

—Δέχομαι, είπε ή Ντιάνα. Αν έχετε άνάγκη από τίποτε, θα στέλνετε τόν ύ- πηρέτη σας.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Τδ έόμενο πρωί, ή μέρα ήταν έπίσης ύπέροχη όπως ή προηγούμενη. Ο Ζώρζ μόλις είχε κάμει τδ μπάνιο του κι' άρχι- σε να ντύνεται, όταν μιá κρουστάλλινη φωνή άκούστηκε από την πλαζ.

—Ω, ή «Μέγαιρα»!

Ο Ζώρζ δγνηκε άπ' την καμπίνα του.

•

Η νέα ήταν άκόμη πιο όμορφη από την προηγούμενη μέρα. Προκλητικά γοητευ- τική.

Ο έρημίτης την εκύτταξε σοβαρά.

—Άκυρώνετε τδ συμβόλαιον, δεσποι- νίς!

—Πρόκειται περι περιπτώσεως άνωτέ- ρας βίας. Δεν μπορώ ν' άνοιξω τδ ψυ- γείο. Κι' έχω μέσα όλα μου τα τρόφιμα. Πεθαίνω της πείνας.

—Άδύνατον, άπήτησε ο Ζώρζ, και έ- κούνησε τδ κεφάλι του άρνητικά.

—Στείλτε μου, τουλάχιστον, τόν καμα- ρέση σας. Πεινώ, σας λέω!

—Μά και ο Μπενουά πρέπει να συνη- θισή στη ζωή της μονόσεως.

Ο Ζώρζ, ωστόσο, άρχισε να σκέπτε- ται ότι ή περίπτωσης αυτή ήταν πράγμα- τι έξαιρετική. Πώς θα άφηνε τδ καύμένο τδ κορίτσι νηστικό;

«Δεν πρέπει να είμαι ύπερβολικός», έ- σκέφθηκε. Πήδησε στην αποβάθρα και την άκολούθησε στη βίλλα. Η πόρτα τού ψυ- γείου ήταν σφηνωμένη. Έβαλε όλα του τα δυνάτα για να την άνοιξη.

—Θά την εκλείσατε με δύναμι χθές τδ βράδυ.

—Άσφαλώς, δεν τδ θυμούμαι όμως. Εύχαριστώ πολύ.

Τδ άπόγευμα ο Ζώρζ πήγε με τόν Μπε- νουά έναν μακρινό περίπατο και γύρισε την ώρα τού δείπνου. Η Ντιάνα ήταν ξαπλωμένη στην άμμουδιά, μπροστά άπ' τδ σπίτι. Τους εκύτταζε ένφ μετέφεραν τα παιέτια τους στην άτμάκατο. Λίγα λεπτά άργότερα, ο Ζώρζ έτρεξε κοντά της.

—Σας ήρτά συγγνώμη...

—Φαντάζομαι πώς πρόκειται περι... ά- νωτέρας βίας...

—Άκριβώς, άπήτησε ο Ζώρζ.

—Τί συμβα

θιζόταν. Την πήρε στην αγκαλιά του. Μά μερικές γρήγορες κινήσεις την έβγαλε στην ξηρά και την ώδηγησε στο σαλόνι της βίλλας.

Εκείνη άνοιξε τα μάτια της.
—Μου σώσατε τη ζωή, ψιθύρισε.
Την ακούμπησε σ' ένα ντιβάνι και έφώναξε τον Μπενουά για να της κρατήσει συντροφιά.

Κατά τη δύση του ήλιου, ο αέρας έπνευσε. Η βραδυά ήταν γλυκειά και ήρεμη. Αφού συνήλθε από την ταραχή και τον τρόμο της, η Ντιάνα βγήκε έξω και ένα βλέμμα αγκάλιασε τον ορίζοντα και τη θάλασσα.

Μια σιλουέτα επήλθε απ' την ατμόσφαιρα και την έληψέ της.

—Δεσποινίς Ντιάνα, είπε ο Ζώρζ, μου τρωμένα.

Εκείνη δεν κουνήθηκε διόλου.
—Περίπτωσης ανωτέρας βίας παρουσιάζεται. Ιπρέντε νάρητε να με βοηθήσετε χωρίς αργοπορία.

—Μερί τίνος πρόκειται;

—Σας αγαπώ και θέλω να σας παντρευτώ.

Εκείνη κνιτούσε πάντα τη θάλασσα που ήταν σαν γυαλί και χωρίς να γυρίσει το βλέμμα της απήντησε:

—Τό ξερω.

Την έπιασε στην αγκαλιά του, έσκυψε κι' εκτύπησε τα μεγάλα και γλυκά μάτια της.

—Ζώρζ...

—Ντιάνα;

—Μπήκατε απ' το παράθυρο και σφηνώσατε την πόρτα του ψυγείου, για να υποχρεωθεί να σας καλέσω να την ανοίξετε. Δεν είν' έτσι;

—Ναί, είπε ο Ζώρζ και την έσφιξε δυνατώτερα στην αγκαλιά του.

Τώρα ήταν η σειρά του νέου;

—Ντιάνα!

—Ζώρζ;

—Πήγατε στην ατμόσφαιρα την ώρα που έλειπα με τον Μπενουά και πήρατε την κατασρόλα για ναρθω να σας ζητήσω. Δεν είν' έτσι;

—Ναί, Ζώρζ.

—Ο νέος την κτύπησε σοβαρά.

—Όσο για την κράμπα...

—Η Ντιάνα έκαμε πως σοβαρεύεται.

—Α, η κράμπα είναι κάτι οδυνηρό, Ζώρζ. Έρχεται τη στιγμή που δεν την περιμένουμε. Δεν μπορεί κανείς να κουνήσει. Και είναι πολύ επικίνδυνη. Ω, σαν σκέπτομαι ότι έχουν πνιγεί τόσοι άνθρωποι απ' αυτό το λόγο! Έφθασε ακριβώς στην ώρα.

—Θα μου επιτρέψετε ν' αμφιβάλλω. Τα χείλη της ήταν τώρα πολύ κοντά στα δικά του.

—Δεν λέω ποτέ μου ψέματα, Ζώρζ. Θα το ιδίς όταν θάμασε παντρεμένοι. Δεν λέω ποτέ μου ψέματα, παρ' όταν είναι απαραίτητο για να κερδίσω την ευτυχία.

Τα χείλη τους ενώθηκαν...

ZAN ΦΟΥΡΝΙΕ

40 ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Ο... ΑΛΛΟΣ

Ο διευθυντής μιας φρενολογικής κλινικής εξηγεί τις παθήσεις των οικοτρόφων του σ' έναν του φίλο επισκέπτη:

—Αυτός εδώ είνε ένας φοικάρδας που έχασε το μυαλό του γιατί τον εγκατέλειψε η μηνητή του για να παντρευτεί έναν άλλον.

—Φαίνεται αρκετά ήρεμος ώστόσο. Κι' εκείνος εκεί που δείχνει ότι είνε θεοπάλαδος;

—Εκείνος εκεί... είνε ο άλλος!

ΤΖΕΙΜΣ ΚΑΦΚΝΕΥ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

Γεννήθηκα την 18ην 'Ιουλίου του 1900 στην πιο αντιπαθητική συνοικία της Νέας Υόρκης, μια συνοικία που και το δνομά της ακόμη προκαλεί έναν μορφασμό αηδίας. Είμαι γέννημα και θρέμμα του Γκέττο, της έθραϊκής συνοικίας της Νέας Υόρκης και τα παιδικά μου χρόνια τα πέρασα με την ιδέα ότι όλος ο κόσμος δεν κατοικείται παρά από γέροντες ραββίνους με μακρά άσπρα γένεια και γυαλιά που στέκονται με θαυμαστήν Ισορροπία στην άκρη της μύτης τους, από εφώσμες γυναίκες με διαπεραστική φωνή που δέρνουν τα μικρότερα παιδιά τους και τα μεγαλύτερα εργάσιμους τους και από κοπέλλες με κατάλευκη επιδερμίδα που περνούν όλη τους την ημέρα κυττάζοντας στον δρόμο μέσα από το μισόκλειστο παράθυρο. Ω, τα μαύρα εκείνα μάτια και την λευκή επιδερμίδα, πόσο τα έζηλευα, γιατί εγώ δεν είχα τίποτε απ' αυτά. Ήμουν κοκκινομάλλης, στην πιο άσχημη απόχρωση που μπορεί να φαντασθεί κανείς, είχα επιδερμίδα άσπρη και τριχωτή, γεμάτη φακίδες, χωρίς να έχω την λευκότητα και τα ωραία χρώματα των κοκκινομάλλων και από μικρός έδειχνα ότι δεν θα γινόμουν ποτέ ψηλός.

Ωστόσο, άσχημος όπως ήμουν, μπήκα από μικρός στον σκληρόν αγώνα της ζωής. Ο πατέρας μου πέθανε πριν ακόμη γίνω δέκα ετών και άφησε τη μητέρα μου πάμπωχη και με τρία αγόρια, από τα οποία εγώ ήμουν ο δεύτερος. Από ένδεκα ετών άρχισα λοιπόν να συνεισφέρω σπiti μου και όταν έγινα δεκατεσσάρων, μπήκα σ'α σ'α σ'α στην δουλειά. Στην αρχή έγινα έφημε-ριδοπώλης. Αργότερα με πήραν σ' ένα έμπορικό για να δουν τα πακέττα. Άλλα ούτε και η εργασία αυτή μου φαινόταν επικερδής και πάντοτε έφρόντιζα να εύρω μίαν άλλη. Γι' αυτό, όταν ένας φίλος μου μου επέτρεπε να τραγουδήσω σ' ένα συνοικιακό θέατρο έπιθεωρήσεων, όπου θα πληρωνόμουν ένα δολλάριο την βραδυά έδεχθηκα κατενθουσιασμένος.

Μη νομίζετε ότι κάνετε λάθος. Πράγματι, έπρόκειτο να τραγουδήσω από σκηνής ντυμένος γυναίκα. Μικροκαμμένος καθώς ήμουν, μπορούσα κάλλιστα να εμφανισθώ ως γυναίκα, μυστάκι δεν είχε φυτρώσει ακόμη και τα κόκκινα μαλλιά μου θα τα έκάλυπτε μια περούκα.

Ετσι πρωτογνώρισα την ζωή του θεάτρου, που έγινε κατόπιν δική μου

ζωή και σας οφείλω ότι η πρώτη εντύπωση δεν ήταν καθόλου απογοητευτική. Η δουλειά ήταν διασκεδαστική, η πληρωμή τακτική και η παρέα ευχάριστη. Η ώραία αυτή ζωή όμως έπληρε ένα απότομο τέλος. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου δεν ένεκρινε με κανέναν τρόπο το επάγγελμα που είχα διαλέξει. Με πήρε από το θέατρο και με έβαλε σ' ένα χρηματιστικό γραφείο, όπου δεν είχα άλλη δουλειά παρά να τρέχω κάθε στιγμή στο Χρηματιστήριο, να πληροφορούμαι τις διάφορες τιμές και να τις μεταβιβάζω στον αφεντικό μου.

Η δουλειά αυτή όμως δεν μου άρεσε, γιατί το θέατρο μου είχε κατακτήσει την καρδιά. Πολλές φορές, τρέχοντας στο Χρηματιστήριο για να μάθω την τιμή διαφόρων χρεωγράφων, σταματούσα εμπρός στις έντυπωσιακές ρεκλάμες των θεάτρων και ξεχνιόμουν κυττάζοντας τις ώρες ολόκληρες. Έν τώ μεταξύ όμως οι αξίες στο Χρηματιστήριο έπεφταν ή ανέβαιναν και οι πελάτες του κυρίου μου ριψοκινδύνευαν τις περιουσίες τους. Για τις αφορημάδες μου αυτές έφαγα αρκετές κατσάδες από τον προϊστάμενό μου, έως ότου στο τέλος τον εγκατέλειψα χωρίς να μάθω τίποτε ο αδελφός μου. Παρουσιάσθηκα τότε σ' ένα θέατρο στο Μπρόντγουεϊ και εκεί άρχισα πάλι να τραγουδά αλλά τη φορά αυτήν ντυμένος ανδρικά.

Κάποτε είχα την άτυχη έμπνευση να με βάλουν να πω μερικές λέξεις. Έ, από τότε έθεωρησα ότι είχα προβιδασθή στον ρόλο του ήθοποιου και δεν καταδεχόμουν πια να είμαι κοινός χορευτής. Και όταν σ'ε μια νέα κωμωδία ο διευθυντής δεν ήξερε σε ποιόν να αναθέσει τον κύριο ρόλο, παρουσιάσθηκα και του έδωλα ότι ήμουν πρόθυμος να τον παίξω εγώ.

Ο διευθυντής έγέλασε και μου είπε ότι ήμουν ακόμη πολύ νέος και ότι ο ρόλος αυτός θα μου έπεφτε πολύ βαρύς. Έγώ προσεβλήθηκα και του έδωλα ότι ή θα έπαιζα τον ρόλο αυτόν ή θα εγκατέλειπα τον θίασό του. Έπειδή εκείνος δεν φαινόταν να συγκινήται τόσο πολύ από την απειλή μου, τον έχαιρέτησα και έφυγα από το θέατρό του.

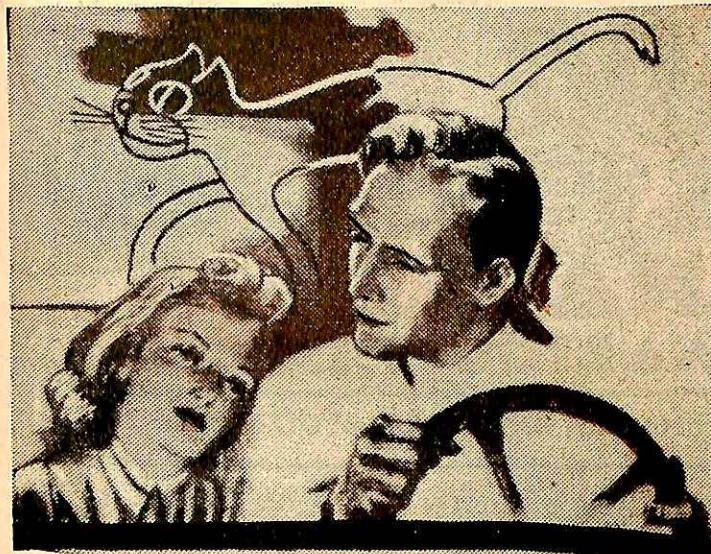
Και τότε άρχισεν η περίοδος της γκίνιας που γνωρίζουν όλοι οι άνθρωποι, ιδίως δε εκείνοι που έδημιούργησαν μόνοι τους τη ζωή τους.

Επαιζα σ'ε μια επιθεώρηση της Νέας Υόρκης όταν πρωτογνώρισα την γυναίκα μου. Την έπρόσεξα άμέσως γιατί δεν ήταν γελαστή και έλευθερη στους τρόπους της όπως τα άλλα κορίτσια.

Λίγους μήνες αργότερα παντρευθήκαμε. Αυτά συνέβησαν το 1921 και η Μπίλλ Βέρνον θα με σκοτώσει εάν μάθω ότι φανέρωσα πόσα χρόνια είμαστε παντρεμένοι. «Νά λες το πολύ επτά χρόνια!» μου λέει πάντα, «ποτέ περισσότερα!». Έγώ όμως δεν βρίσκω για ποιόν λόγο πρέπει να κρύβω ότι επί 18 χρόνια είμαι ο εύτυχης σύζυγός της και ότι εξακολουθούμε να αγαπιώμαστε όπως την ημέρα που άρραβωνιασθήκαμε.

Πέντε ολόκληρα χρόνια επάλαιψα ακόμη για να αποκτήσω μια θέσι στην σκηνή. Δεν ήμουν αρκετά ώριμος για να μου αναθέσουν ρόλους νεαρών ήρώων. Έξαφνα όμως μου παρουσιάσθηκε η μεγάλη ευκαιρία: Νά παίξω τον ρόλο ενός μεθυσμένου εργάτη στην κωμωδία του Μάξ Άντερσον «Κυττάζοντας απ' έξω». Ήταν ένας ρόλος κομμένος σ'αί χνάρια μου. Θυμήθηκα τους μεθυσμένους της λαϊκής γειτονιάς και τους έζωντάνεψα. Το 1927 έπαιξα για πρώτη φορά τον ρόλο του πρωταγωνιστού σ'ε μια κωμωδία και το 1929 έπαιξα με μίαν ήθοποιό που και αυτή είνε σήμερα διάσημη, την Τζόαν Μπλόντελ. Από την ημέρα εκείνη όλα έπληγαν κατ'ευσχήν. Γιατί η Γουόρνερ αγόρασε την κωμωδία για να την γυρίσει σε ταινία και καί'αί'αί' αυτήν αγόρασε και έμάς.

TZIM. KAFKNEV.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Ένα παράξενο... έγκυκλοπαιδικό διήγημα υπό ΑΡΝΤΑ ΤΙΟΛΙ

Μια απότομη, μισή στροφή, ένα ανατριχιαστικό τρέξιμο των φρένων και το αυτοκίνητο σταματάει απότομα, κλείνοντας τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο, ενώ εγώ κινδυνεύω να πεταχτώ έξω.

Κυττάζω έρωτηματικά τον συνοδό μου: τί άστειά είναι αυτά, ενώ τρέχουμε με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα, ο δρόμος είναι έλευθερος και δεν υπάρχει τίποτε, μα άπολύτως τίποτε που να δικαιολογή αυτή την άποετρα κατά της ζωής μας; Ο συνοδός μου μου δείχνει σιωπηλά κάτι που δρισκεται στο ρείθερο του δρόμου και δεν φαίνεται καλά απ'τούς φανούς του αυτοκινήτου.

—Ενας γάτος, μου λέει. Ένας μαύρος γάτος που ήθελε να μ'ας κόψει το δρόμο. Βέβαιος κίνδυνος! Εύτυχώς τον άπεφυγα.

—Μπράβο!, του απήντησα. Θυμωμένη. Όποτε λοιπόν για να σωθούμε από έναν κίνδυνο φανταστικό παρ' όλλογο να τσάκιστούμε σ' έναν στύλο! Μα αυτό είναι το άκρον άωτον της δεισιδαιμονίας!

Εκείνος έχαιμογέλασε, άδεια φορώντας για την ελωανεία που είχαν τα λόγια μου.

—Και το θεωρείτε μικρό αυτό; απήντησε. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι η δεισιδαιμονία δεν είναι παρ'α μια μορφή θρησκείας;

—Γιά μένα δεν είναι παρ'α μια έπιστροφή στην πρωτόγονη και άγρια κατάσταση της άνωθωπότητος. Άν δεν ήταν έθιμο να καταδικάζουμε τους νέγρους της Νιγηρίας που σκοτώνουν τα παιδιά τους όταν δεν φωνάζουν άμέσως μόλις γεννηθούν ή όταν πρωτολις γυρνούν ή άπάνω δόντια για τι νομίζουν ότι αυτό φέρνει γρουσουζιά στην οικογένεια; Η άνωθωπότης, άγαπητέ μου,

έχει προοδεύσει αρκετά από την έποχή που δρισκόνταν ολόκληρη σ' αυτήν την κατάσταση και δεν μ'ας επιτρέπεται πια να είμαστε προληπτικοί και να χόουμε δεισιδαιμονίες.

—Και γιατί όχι, παρακαλώ; έτέμεινε αυτός με τό ελωανικό του χαμόγελο. Η πρόδοος και ο πολιτισμός μπορούν να μ'ας απαλλάξουν από τους μεγάλους κινδύνους που είναι ολόφανεροι, όχι όμως και από τους κρυφούς, εκείνους που δεν φαίνονται αλλά μ'ας άπειλούν σ'ε κάθε στιγμή!

—Καλέ, αυτό που λέτε είναι έξωφρενικό, καταλαβαίνετε; Δεν είναι σκέψης σοβαρού ανθρώπου αυτό.

Έν τώ μεταξύ έκατεβήκαμε από το αυτοκίνητο και προχωρήσαμε στο μονοπάτι ενός χωραφιού που ήταν κατάστεικτο από πυγολαμπίδες.

—Όστε, λοιπόν, κατά τη γνώμη σας, έπιμένει, ο 'Ιούλιος Καίσαρ που άναζητούσε στον ούρανο το ώροσκόπιο των νικιών του, ο Ναπολέων και ο Καθούρ δεν ήσαν σοβαροί άνθρωποι; Και όλες οι προσοπικότητες της Φιλολογίας και της Τέχνης που είχαν διάφορες μικρές μανίες, δεν ήσαν έξυπνες;

Λέγοντας αυτά, έκάθησε κάτω, στο ξερό χορτάρι, συνεχίζοντας:

—Ελάτε να καθήσετε κοντά μου. Και φανήτε πιο λογική. Παραδεχθήτε ότι το μυστικό της ευτυχίας βρίσκεται κάποτε κρυμμένο σ'ε κάτι τέτοια άσημანτα γεγονότα. Άλλωστε δεν διακρίνετε μια ποιήσι σ'αυτή την πίστι;

Δεν τολμώ να του άπαντήσω. Κάτι το βαθιά άνωθωπνιο φτερουγίζει γύρω μου. Κάθωμαι σιωπηλά κοντά του, ενώ αυτός συνεχίζει:

—Κάθε άνωθωπος έχει τις

προλήψεις του, κάθε λαός τις δεισιδαιμονίες. Έτσι, από τις ελπίδες, τις άναμνές και τις άμφιβολίες, που γίνονται θεοποιότητες, φόβοι και προβλέψεις, γεννάται το βαθύτερο άίσθημα της ζωής. Ο Βούδδας λόγω χάριν έστειλε στη γή το σάσι για την άπόλαυσι των κιντήρων και ο ίδιος ο Βούδδας όδηγει τα κίτρινα φύλλα του τσαγιού να σχηματίσουν την τάδε ή την δείνα εικόνα, άπ' την όποιαν μπορούν οι κίτρινοι και προλέγουν το μέλλον. Η καρδιά της μικρής γιαπωνέζας ή της κινέζας τρέμει πάντα μπροστά σ' αυτό το μυστήριο. Τί θα πη ο Βούδδας στη σοφία του; Τα φυλλαράκια έσχημάτισαν έναν κύκλο συνεχής σαν δαχτυλίδι. Αυτό άσφαλώς σημαίνει γάμιο από συμφέρον. Η γυναικούλα με τα άμυγδαλωτά μάτια στενάζει, γιατί θα προτιμούσε να μην ήταν συνεχής ο κύκλος. Ίσως τότε τα μην έσήμαινε γάμιο, αλλά έρωτα, πολλών έρωτα, που να φωτίση όλη τη ζωή της. Ο άνδρας όμως έχει πλατύτερες σκέψεις, όνειροπολεί ταξίδια. Και άν τα φύλλα του τσαγιού σχηματίζουν μίαν εύθεια γραμμή με διακοπές, τότε σημαίνει ότι ή ζωή του θα είναι γεμάτη περιπέτειες. Και όλοι εύχονται να σχηματίση ο Βούδδας με τα φυλλαράκια αυτά ήμικύκλιο ή καμπύλη, γιατί αυτό σημαίνει δυστυχία! Και οι προφητείες αυτές δεν λαθεύουν ποτέ, όπως πιστεύουν οι κινέζοι!...

Η ώρα, το μέρος και το σκοτάδι που είναι διάστικτο από αναρίθμητες πυγολαμπίδες, μου φέρνουν μια μικρή στενοχώρια. Ο συνοδός μου φαίνεται τώρα σαν άντιπρόσωπος της Μοίρας.

Χαιρόμαστε και ύποφέρουμε προκαταβολικώς, αυτό είναι όλο! συνεχίζει. Έτσι ζούμε τη ζωή μας δυο φορές: πρώτα με την φαντασία και ύστερα στην πραγματικότητα. Ο ρυθμός γίνεται έντονώτερος, ή άναμνηση πιο γρήγορη, ή άναμνηση μοιραία. Και αυτό είναι ώραιό, πολύ ώραιό! Μη χαμογέλατε. Ίσως αυτά δεν πρέπει να λέγονται στην έποχή μας, άφου ζούμε τόσο πολύ στο παρόν. Και όμως όλοι άισθανόμαστε την άνάγκη να διασφαλίσουμε το παρόν και να γνωρίσουμε προκαταβολικώς το μέλλον.

Άκόμη και στο Χόλλυγουντ, όπου συμβαίνουν όλα τα παράξενα, αλλά έπικρατεί πάντα ο θετικισμός, οι παντός είδους

μάντεις είναι άπαραίτητοι σαν το ψωμί. Δεν υπάρχει μέγας ή μικρός άσθηρ στο σιενάμα του Χόλλυγουντ που να μην έχη μια προλήψη την όποιαν εφαρμόζει και κατά την έξάσκησι του επαγγέλματός του ή στην ιδιωτική του ζωή. Ξέρετε γιατί ή Κάθριν Χέμπουργκ δεν μ'ας παρουσιάζεται ποτέ ολόκληρη στις περιπαθείς σκηνές, αλλά με τα πόδια κρυμμένα; Γιατί έχει μίαν από τις περιεργότερες προλήψεις. Πιστεύει ότι μονάχα όταν παίζει με τα πόδια γυμνά, έχει έξασφαλισμένη την έπιτυχία. Η Καίυ Φράνσις πιστεύει στον άριθμό 13. Πράγματι, ή Καίυ γεννήθηκε στις 13 του μηνός, την 13ην ώρα, παντρεύτηκε την πρώτη φορά σ'α 13 'Οκτωβρίου και πήρε διαζύγιο στις 13 του μεθεπομένου Σεπτεμβρίου. Έσμηίωσε τις μεγαλύτερες θεατρικές και κινηματογραφικές έπιτυχίες στις 13 του μηνός, και ξέρετε εκ πείρας ότι οι καλύτερες σκηνές κάθε έργου είναι εκείνες τις όποιες έπαναλαμβάνει 13 φορές».

Εγώ στέκομαι και τον άκούω με άνοιχτο το στόμα, άπορώντας πως κατώρθωσε να μάθω τόσα πράγματα, ενώ αυτός εξακολουθεί:

—Η Νόρμα Σήφερ διατηρεί με θρησκευτική ειλάθεια όλες τις φουρκέτες των μαλλιών της. Άλλοίμονον άν χάση έστω και μίαν! Η Μπέττυ Νταϊβς όρκίζεται πως ή βροχή της φέρνει τύχη. Η Μπίλλυ Ντ'όβ άρνήθηκε να τέλεση τον γάμο της στις πέντε και μισή, γιατί αυτήν την ώρα οι δείκτες του ρολογιού βλέπουν προς τα κάτω και δέχτηκε ν' άρχισή ή ιεροτελεστία μόνον στις έξη παρά τρία λεπτά, γιατί οι δείκτες, γυρισμένοι προς τα έπάνω, μπορούσαν να της έξασφαλίσουν (Το τέλος στη σελίδα 49)

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ—Οι δύο αδελφοί Ραούλ και Άνδρεας ντε Γκοντράν έρχονται στο Παρίσι για να καταταχθούν στους σωματοφύλακας του Βασιλέως, πέφτουν σε μια ενέδρα, από την οποία μόνο ο πρώτος κατορθώνει να διαφύγῃ. Τραυματισμένος σώζεται μέσα στο δωμάτιο μιας μικρής ραπτικής δνόμας Σεσίλ Ρομπέρ που ήταν περιφρη για την ομορφιά και την ηθική της. Λίγο καιρό κατόπιν άνθρωποι του βασιλέως την απαγάγουν διά της βίας και την φέρουν στις Βερσαλλίες. Την σώζει όμως από τα χέρια του ακόλουθου μονάρχου ένας νεαρός ακόλουθος, δνόματι Νοέλ, ο οποίος την φέρνει στο δωμάτιό του και προσπαθεί να την φυγαδεύσῃ)

Επειτα έβαλε και πάλι τη σανίδα στη θέση της, με τρόπο που και το πιδ έμπειρο μάτι δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει ότι είχε μετακινηθῇ.

—Τώρα μπορούμε να φύγωμῃ εἰπε. —Αλλά δεν ήταν πεπωμένο φαίνεται να γοούν εκείνο το θράδυ ο Νοέλ και ἡ Σεσίλ από το ἀνάκτορο.

Καθώς έφθασαν στην ἄκρη του διαδρόμου, ένας μεγάλος θόρυβος ακούστηκε από κάτω.

—Ένα πλήθος ἀκολουθών, φρουρών, ἄξιωματικών της υπηρεσίας και αὐλικῶν έτρεχαν διαστικά ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Συγχρόνως ακούστηκε ἡ φωνή του βασιλέως, που ήταν γεμάτη ὀργή:

—Νὰ κλειστούν ὅλες οἱ πύλες και νὰ μὴν ἐπιτραπῇ σὲ κανένα νὰ διῇ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο! διέταξε.

—Διάβολε! ἔκαμε ο Νοέλ. Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτελείωσε ἀπόψε τὸ δειλινὸ του πιδ ἐνωρίς ἀπὸ ὅ,τι συνήθως.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν τρομαγμένη Σεσίλ, ἐπρόσθεσε:

—Ἀντελήφθησαν τὴν ἐξαφάνισί σας. Ἀλλά μὴν φοβῆσθε, δὲν θὰ σὰς ξαναβροῦν.

Καί ἔφερε και πάλι τὴ νέα στὸ δωμάτιό του. Ἀνεσῆκωσε τότε τὴ σανίδα τοῦ δαπέδου και τῆς εἶπε:

—Νὰ μὴ κρύπτη, ὅπου κανεῖς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ. Μένετε ἐκεῖ, μὴν κινηθῇτε καθόλου και βασισθῇτε σὲ μὲνα.

Ἐφῆρμοσε κατόπιν τὴ σανίδα στὴ θέση της και ἔβγη ἀπὸ τὸ δωμάτιο ψιθυρίζοντας:

—Ἀς πάμε νὰ ἰδοῦμε τώρα τί σκέπτονται ὁ βασιλεὺς και ὁ κύριος Λεμπέλ, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐξαφανίζονται οἱ νέες μέσα ἀπὸ τὴς Βερσαλλίες.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΟΝΣΑΚ

Στὸ διάστημα αὐτό, παρὰ τὴς φωνῆς 22

και τὴς διαμαρτυρίας του, είχαν ὀδηγήσει τὸν Φρονσάκ στὸ Σατελέ.

Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν ὀργή του διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐναντίον τοῦ πράκτορος του και τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, πού τὸν ἐθεωροῦσε πᾶς ἐπικίνδυνον, ἀφοῦ εἶχε θελήσει νὰ τὸν ἀγνοήσῃ και νὰ προσφέρῃ στὸν βασιλέα τὴς υπηρεσίας του, χωρὶς τὴ δική του μεσολάβησι.

Γι' αὐτὸ εἶχε βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ κατηγορήσῃ τὸν Φρονσάκ ὡς ὑπεύθυνον γιὰ τὰ ὅσα είχαν συμβῇ μέσα στὸ λιλὰ δωμάτιο και νὰ προκαλέσῃ ἐτσι τὴν ὀργή του βασιλέως ἐναντίον του.

Ὅταν ὁ Φρονσάκ μετεφέρθη στὸ Σατελέ, ἐξήγησε ἀμέσως νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἰδῇ τὸν προϊστάμενό του.

—Αλλά ὁ κύριος ντε Σαρτὶν ἤρνηθη.

Τὸν ἔβρισαν λοιπὸν μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο κελλί και τὸν εἰδοποίησαν ὅτι θὰ ἐνεφανίζετο σὲ λίγο ἐνώπιον τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου πού ἐξεδίκαιε τὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τοῦ θρόνου. Πρᾶμα πού ἐσῆμαινε ὅτι θὰ τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, μέχρις ὅτου ἀποφασίσουν φυσικὰ γιὰ τὴν τύχη του.

Ἐπέρασαν ἐτσι μερικὲς ὥρες.

Ἐπειτα τὸν ὠδήγησαν στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

Ὁ Φρονσάκ λίγῃ εὐλειψε νὰ λιποθυμήσῃ, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ δῆμιό και τοὺς βοηθοὺς του, πού θὰ τὸν παρελάμβαναν σὲ λίγο στὰ χέρια του.

Στὸ βάθος, ντυμένους μὲ ἕναν μεγάλον κόκκινον μανδύα, ήταν καθισμένοι ὁ δικαστὴς πού ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

—Κατηγοροῦμενε, εἶπε ὁ τελευταῖος, κατηγορεῖσθε ὅτι ἐπιδολενθήκατε τῇ ζωῇ τοῦ βασιλέως, ὅτι θελήσατε νὰ τὸν ἐμπαίξετε και ὅτι ἀρπάσατε μὴ νέα μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι της.

—Δὲν ἔκαμα οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ δεύτερο, ἀπάντησε ὁ Φρονσάκ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς νέας, ἐνήργησα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν βασιλέα.

—Κατηγορεῖσθε ἀκόμη ὅτι θελήσατε νὰ σώσετε αὐτὴ τὴ νέα μέσα ἀπὸ τὴς Βερσαλλίες.

—Ἐγώ; ἔκαμε ἐκπληκτος ὁ Φρονσάκ. —Ἀκούστε με! ἐυνέχισε ὁ δικαστὴς. Οἱ ἀρνήσεις σας δὲν χρησιμεύουν σὲ τίποτε. Ὁμολογήσατε τὸ ἐγκλήμα σας. Ἡ τιμωρία σας θὰ εἶναι μικρότερη τότε.

—Αλλά δὲν ἔκαμα κανένα ἐγκλημα, ἀπάντησε ὁ Φρονσάκ.

—Ἐπιμένετε λοιπὸν στὴν ἄρνησί σας: —Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἔκαμα κάτι πού δὲν τὸ ἔκαμα.

—Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό, ἀπάντησε ὁ δικαστὴς.

Καί συγχρόνως ἔκαμε ἕνα νεύμα στὸ δῆμιό και τοὺς βοηθοὺς του, πού ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ παραλάβουν τὸν Φρονσάκ.

Τὸν ὠδήγησαν τότε στὸ βάθος τοῦ θαλάμου και ἄρχισαν νὰ τοῦ βγάξουν τὰ ἐνδύματά του, γιὰ νὰ γυμνώσουν τὸ σῶμα του.

—Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε; ἐρώτησε ὁ δῆμιος.

—Ἀπὸ τὴς τανάλιες, ἀπάντησε ὁ δικαστὴς.

—Ένας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ δῆμιου ἔφερε τότε μὴ τανάλια κοκκινισμένη στῇ φρενί και ήταν ἑτοιμος νὰ σφίξῃ μὲ αὐτὴ τὸν βραχίονα τοῦ Φρονσάκ, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε βιαστικά και μὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ κατώφλι.

—Σταματήσατε!

Ήταν ὁ Λεμπέλ, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο νεαροὺς ἀκολουθούς.

—Τί θέλετε; ἐρώτησε ἐκπληκτος και ὀργισμένος ὁ δικαστὴς, πού δὲν εἶχε καί ποτε τὴς Βερσαλλίες και δὲν ἐγνώριζε τὸν Λεμπέλ.

—Διαταγὴ τοῦ βασιλέως! ἀπάντησε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος.

—Καί τί ἐπιθυμῇ ὁ βασιλεὺς;

—Νὰ ἐλευθερώσετε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ και νὰ μοῦ τὸν παραδώσετε!

Συγχρόνως ἔδειξε ἕνα μεγάλο χαρτὶ ἀπὸ περγαμνὴ στὸν ἐκπληκτὸ δικαστή.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε γράψῃ ἐπάνω σ' αὐτὸ μὲ τὸ χέρι του:

«Νὰ σταματήσῃ κάθε ἐνέργεια ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος Φρονσάκ και νὰ ὀδηγηθῇ ἀμέσως μπουρστά μου.

Λουδοβίκος»

Ὁ δικαστὴς, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὴν διαταγὴ αὐτὴ τοῦ βασιλέως, διέταξε τοὺς δῆμιους νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερον τὸν Φρονσάκ.

Ὁ Λεμπέλ εἶχεν ἔλθει κοντὰ του.

—Ὁ βασιλεὺς σὰς χρειάζεται! τοῦ εἶπε σιγὰ. Ἀτήγαγαν τὴ μικρὴ μέσα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης νομίζει λοιπὸν ὅτι μόνον σὲς μπορεῖτε νὰ τὴν βρῆτε.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ δύο ἄνδρες ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Σατελέ.

Ἀλλά πού ὠφείλετο τάχα ἡ αἰφνιδια αὐτὴ μεταστροφή τοῦ βασιλέως;

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ:

Ὁ βασιλεὺς, ὅπν τὴν ἐπίδρασι μερικῶν ποτηρίων ἐκλεπτικῆς σαμπάνιας, ἐτελείωσε πολλὰ γρήγορα τὸ δειλινὸ του ἐκείνο τὸ βράδυ και θελήσε νὰ πάῃ και πάλι στὸ λιλὰ δωμάτιο.

Ἐφθασε λοιπὸν ἐκεῖ, προηγούμενος ἀπὸ τὸν Λεμπέλ, πού ἐκρατοῦσε ἕνα κηροπήγιο μὲ ἀναμμένα κεριὰ στὰ χέρια.

Ἀλλ' ὅταν ὁ βασιλεὺς μῆλκε μέσα στὸ λιλὰ δωμάτιο, τὸ εὐρὴν τελείως κενόν.

Τὸ τεῖμα τοῦ παραθύρου ήταν σπασμένο και τὰ συντρίμματά του ἐκείντο καταγῆς.

Ήταν φανερό ὅτι κάποιος εἶχε κλέψῃ τὴ μικρή.

Ὁ Λεμπέλ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς μπουρτούα και στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας:

Ἄλλ' ὅτε και ἐκεῖ ὤπρρχε κανεῖς.

Τότε ἄρχισε νὰ ἐκβάλλῃ μεγάλες κραυγές και μέσα σὲ μερικὰ λεπτὰ ὀλόκληρο τὸ ἀνάκτορο εἶχε ἀναστατωθῇ.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε κατόπιν νὰ κλειστούν ὅλες οἱ πύλες τοῦ ἀνακτόρου και ἡ διαταγὴ αὐτὴ ήταν ἐκείνη πού ἀκούσε ὁ Νοέλ, τῇ στιγμῇ πού ήταν ἑτοιμος νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὴ Σεσίλ.

Ἀρχισαν ἀμέσως νὰ ἐρευνοῦν σὲ ὅλο τὸ ἀνάκτορο, ἀλλ' οἱ ἐρευνες αὐτὲς δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε ἀποσυρθῇ πρὸς τὸ δωμάτιο αὐτό μέσα στὰ ἰδιαιτέρα διαμερίσματά του. Ὁ Λεμπέλ τὸν συνώδευε.

Ξαφνικά εἶπε:

—Ὁ Σαρτὶν εἶναι ἕνας ἡλίθιος! Καί ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐκλεψε τὴ μικρὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πρᾶκτωρ του πού τὴν ἔφερε στὴς Βερσαλλίες. Γιατὶ αὐτὸς εἶχε συλληφθῇ τὴν ὥρα ἐκείνη.

Ὁ δράστης πρᾶπει συνεπῶς νὰ εἶναι ἄλλος. Καί, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ δράστης τῆς ἀπαγωγῆς, δὲν πρᾶπει νὰ εἶναι ἐπίσης οὔτε και ἐκεῖνος πού θελήσε νὰ μὲ ἐμπαίξῃ, ὅταν βρισκόμουν στὸ λιλὰ δωμάτιο.

—Ἡ Μεγαλειότης σας ἔχει δίκιο, ἀπάντησε ὁ Λεμπέλ.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησε:

—Λεμπέλ, ἔχω μὴ ἰδέα. Ἐκείνο πού ὁ Σαρτὶν δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ, ἴσως τὸ κατορθώσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πού φαίνεται ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἱκανός. Κατὰ τὴ γνώμῃ μου, εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ ξαναβρῇ αὐτὴ τὴ νέα.

—Τὸ πιστεύω και ἐγώ, εἶπε ὁ Λεμπέλ.

—Δὲν μένει τότε παρὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσωμε και νὰ τοῦ ἀναθέσωμε αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Λεμπέλ, μὴν χάνῃς οὔτε λεπτό. Πάρε ἕνα ἄμαξι και τρέξε ἀμέσως στὸ Παρίσι και μοῦ φέρῃς ἐδῶ αὐτόν τὸν ἄνθρωπο.

Λέγοντας αὐτά, ὁ Λουδοβίκος, ἔγραψε ἐπάνω σὲ μὴ περγαμνὴ τὴν διαταγὴ πού ἔξορε.

Ὁ Λεμπέλ ἔφυγε ἀμέσως.

Ἐπανῆλθε ἔπειτα ἀπὸ μὴ ὥρα περίπου, φέρνοντας μαζί του και τὸν Φρονσάκ.

—Ἡ μικρὴ ἐξηφανίσθη! εἶπε ὁ βασιλεὺς, μόλις τὸν εἶδε.

—Θὰ τὴν ξαναβροῦμε, Μεγαλειότητε, ἀπάντησε ὁ Φρονσάκ. Προηγούμενος ὅμως θὰ πάρω τὸ θάρος νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὲς ἐρωτήσεις.

—Μίλησε, θὰ σοῦ ἀπαντήσω.

—Πρῶτα - πρῶτα, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί συνέβη στῇ Μεγαλειότητά σας, ὅταν ἦσθε μαζί μὲ τὴ νέα.

—Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη τὰ πάντα.

—Καί ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; ἐρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

—Σχεδὸν ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλοτε ἀπὸ τὰ ταβάνι, ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἀλκόβα, ἄλλοτε ἀπὸ τὸ δάπεδο...

Ὁ Φρονσάκ ἐσκέφθη ἐπὶ μερικὲς στιγμές.

—Μόνον ἕνας ἐγγαστρίμυθος, εἶπε, μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τώρα κάτι ἄλλο. Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε ἡ μικρὴ;

—Ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὰ τεῖμα ήταν σπασμένα.

—Μεγαλειότητε, εἶπε ὁ Φρονσάκ, κάθε φορὰ πού πρᾶκειται νὰ κάμω μὴ ἔρευνα σ' ἕνα σπῆτι ἀρχίζω πάντα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, προτοῦ νὰ μῶ μέσα σ' αὐτό, γιὰ τὴ νομίζω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος. Θὰ ἐπιθυμοῦσα λοιπὸν, προτοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ λιλὰ δωμάτιο, νὰ μποροῦσα νὰ κατεβῶ στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσω ἀπ' ἔξω.

—Εἶναι πολλὸ εὐκόλο, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, πού δὲν ἐπληττε ὅπως ἄλλοτε. Θὰ σὲ συνοδεύσω κ' ἐγώ.

Καί οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐκατέβηκαν τότε στὴν αὐλὴ ὅπου ἔβλεπαν τὰ παράθυρα τοῦ ἀνακτόρου.

Ἐνα πλήθος αὐλικῶν τοὺς είχαν συνοδεύσει στὴν κἀθοδο αὐτὴ.

—Μεγαλειότητε, εἶπε ὁ ἀστυνομικός, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ἐπιτυχία, παρὰ μόνον ὑπὸ ἕναν ὄρον. Καί ὁ ὄρος αὐτὸς εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού θὰ ὑποδείξῃ θὰ συλληφθῇ, ἔως ὅτου ἀποδείξῃ ἐντελῶς τὴν ἐνοχὴ του.

—Ἔστω, εἶπε ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ Φρονσάκ ἄρχισε τότε νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τοῦ ἀνακτόρου πρὸς τὸ μέρος αὐτό.

—Μεγαλειότητε, εἶπε σὲ λίγο, ἡ νέα ἐπέταξε σὰν πούλι ἀπὸ τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴς σκάλες τοῦ ἀνακτόρου. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ παράθυρο πού βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω;

—Εἶναι τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ἐνὸς ἀκολουθου, εἶπε ὁ Λεμπέλ. Αὐτοῦ ἐκεῖ...

Καί ἔδειξε τὸν Νοέλ, πού εἶχε ἔλθει, ὅπως και οἱ ἄλλοι ἀκόλουθοι, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἔρευνα.

Ὁ Φρονσάκ δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο.

Ἐκαμε ἀμέσως μὴ ἀπότομη στροφή καί, πρὸς μεγάλη ἐκπληξὴ ὅλων, ἔπιασε τὸν Νοέλ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ δράστης, Μεγαλειότητε, εἶπε.

—Πῶς; ἔκαμε ὁ βασιλεὺς. Ένας ἀπὸ τοὺς ἀκολουθούς μου;

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέει ψέματα! διαμαρτύρετο ὁ Νοέλ, προσπαθώντας ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ δυνατό σφίξιμο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχὴ στὴς διαμαρτυρίες του. Ἐκαμε ἀμέσως νεύμα σὲ δύο φρουροὺς νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἀλλ' ὡς ξαναγυρίσαμε γιὰ μερικὲς στιγμὲς στὴ μικρὴ σοφίτα ὅπου ἔμενε ἡ Σεσίλ Ρομπέρ.

Ὅπως εἶδαμε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ Φρονσάκ, εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ δέσῃ μὲ ἕνα σχοινὶ τὸν φοιτητὴ Φιρμαίν, τὸν συγκάτοικο τῆς Σεσίλ, και νὰ κτυπήσῃ μ' ἕνα μαχαίρι τὸν δυστυχισμένον τὸν Ραούλ, πού δὲν εἶχε ἀκόμη θεραπευθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ πρῶτο τραῦμα του.

Ἀλλά, στῇ βία του, ὁ ἀστυνομικός δὲν εἶχε δέσει ὅσο ἔπρεπε σφιχτὰ τὴν Φιρμαίν, πού, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, κατόρθωσε νὰ χαλαρώσῃ τὸ σφίξιμο και νὰ ἀπελευθερωθῇ τέλος ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Ἡ πρώτη του κίνησις ήταν τότε νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸ Ραούλ, πού τὸ σῖμα ἔτρεξε ἄφθονο ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πλῆγῃ του.

ἘΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με ἀφάνταστη δράσι, πρωτότυπη πλοκή, ἀλλεπάλληλες περιπέτειες, γεμάτο ἀγωνία, μυστήριον, συγκίνησι, καταπληκτικὰ κατορθώματα:

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Προσεχῶς στὸν «ΘΗΣΑΥΡΟ»

—Ὁν μετέφερε ἀμέσως στὸ κρεβάτι τῆς Σεσίλ και ἐπέδεσε μὲ προσοχὴ τὸ τραῦμα του.

Εὐτυχῶς τὸ κτύπημα δὲν ήταν πολλὸ δυνατό, ἀλλ' ἡ συγκίνησις εἶχε φέρῃ ἕνα δυνατό πυρετὸ στὸ Ραούλ και αὐτὸ ἔκανε τὴν κατάστασί του ἀκριετὰ σοβαρὴ.

Ἐπέρασαν ἐτσι δύο ἡμέρες.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Φιρμαίν κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ πληροφορηθῇ πού εἶχε ὀδηγηθῇ ἡ Σεσίλ.

Ἀλλ' ὅλες αὐτὲς οἱ προσπάθειές του ἀπέμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τὰ ἴχνη τῆς νέας είχαν χαθῇ ἐντελῶς.

Ὅλο τὸν ἄλλον καιρὸ τοῦ ὁ Φιρμαίν, τὸν περνοῦσε στὸ προσκέφαλο τοῦ Ραούλ.

Ἡ κατάστασις τοῦ νέου εἶχε εὐτυχῶς καλύτερεῦσε ὀρεκτά, ἀλλ' ὁ πυρετὸς πῆρμενε πάντα ἀκριετὰ ὑψηλός.

Τέλος, τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας καθὼς ἐστέκετο στὴν βία βᾶσι πλᾶι στὸν Ραούλ, εἶδε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ σιγὰ.

Ένας ἄνθρωπος εἶχε προβάλλῃ στὸ ἀνοιγμα.

Τὰ ἐνδύματα του ήταν γεμάτα σκόνη και τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε τὴν ἀγωνία.

—Ὁ πατέρας τῆς Σεσίλ! ἐφῶναξε ὁ Φιρμαίν, τινάζοντας ὀρθος.

Ήταν πραγματικὰ ὁ Ἰάκωβος Ρομπέρ. Εἶχε ταξιδεύσει ὅλη τὴν ἡμέρα και ὅλη τὴν προηγούμενη νύχτα γιὰ νὰ ἐρθῇ στὸ Παρίσι νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπημένην του κόρη.

Ὁ Ἰάκωβος Ρομπέρ ἐφάνηκε τόσο ἀλλαγμένος στὸν Φιρμαίν, πού, γιὰ μὴ στιγμή, ἀναρωτήθηκε μήπως ἐγνώριζε ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς συμφορᾶς πού τὸν εἶχε πλήξῃ.

Ἀλλά δὲν συνδεῖναι αὐτό.

Ὁ πατέρας τῆς Σεσίλ, μόλις ἐπέρασε τὸ κατώφλι, ἐρώτησε ἀμέσως:

—Πού εἶναι ἡ κόρη μου;

Ὁ Φιρμαίν ἐσκέφθη τότε ὅτι δὲν θὰ ἔβλαπτε σὲ τίποτε ἂν τοῦ ἔλεγε ἕνα ἀθῶον ψέμα.

—Ξερετε, εἶπε, ὅτι ἡ κόρη σας ἐργάζεται γιὰ ἕνα κατάστημα τῆς οδοῦ Ἀγίου Λιονουσίου. Ἐπῆγε λοιπὸν γιὰ νὰ παραδώ

ένομιζαν ότι είχε χάσει τις αισθήσεις του λόγω του πυρετού.

Ξαφνικά, όμως, τον άκουσαν να φωνάζει κυττάζοντας τον Ρομπέρ:

—Ναι, τα θυμούνται όλα τώρα. Σεις με εσώσατε από τα χέρια του Τατάρου και της αδελφής του.

Και άμέσως έπειτα μιλά ερώτησης ανέθηκε στα χείλη του.

—Δεν ξέρετε, ερώτησε, τί απέγινε ο Άνδρέας, ο αδελφός μου; Τον είχα αφήσει στο πανδοχείο του «Γαλάζιου Φιδιού»...

—Ήταν ένα παιδί δεκατεσσάρων ως δεκαπέντε χρόνων; ερώτησε ο Ρομπέρ.

—Ναι, τον είχα επιμετευθεί στον ξενόδοχο, που ήταν παλός υπηρέτης του σπιτιού μας.

—Ο ξενόδοχος ήταν ένας εγκληματίας, είπε ο Ρομπέρ. Ήταν συνένοχος του Τατάρου. Ο αδελφός σας ώδηγήθηκε το ίδιο βράδυ με σας στον καταραμένο εκείνο πύργο και ο Τάταρος έπηρε το λουτρό του μέσα στο αίμα του.

Ο Ρομπέρ άφησε μια δυνατή κραυγή, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια.

—Αλλά άμέσως έπειτα μιλά μεγάλη ήρεμια απλώθηκε στο πρόσωπό του.

—Πρέπει να εκδικηθώ τον αδελφό μου, είπε. Είμαι βέβαιος ότι ο βασιλεύς θα αποδώσει δικαιοσύνη και θα τιμωρήσει τους ενόχους.

—Μην υπολογίζετε στη δικαιοσύνη του βασιλέως! Έκαμε ο Φιρμάλιν.

—Επέρασαν αρκετά λεπτά σιωπής.

—Γιατί η κόρη μου άρχει να γυρίσει; ερώτησε τέλος ο Ιάκωβος Ρομπέρ. Πού είναι η Σεσίλ;

—Θέλετε πραγματικά να μάθετε πού είναι η κόρη σας; έλεπαν ο Φιρμάλιν. Θά σάς πω όλη την αλήθεια...

Και άρχισε να του άφηγείται τον τρόπο με τον όποιον η Σεσίλ είχε άπαχθί από τους ανθρώπους του βασιλέως.

Όταν έτελείωσε την άφήγησή του, ο Ιάκωβος Ρομπέρ ήταν ένας άνθρωπος, για τον όποιον δεν υπήρχε τίποτε άλλο πια στον κόσμο από την εκδίκησή του.

—Εσήκωσε το χέρι του ψηλά, φωνάζοντας:

—Ορκίζομαι στο Θεό ότι θα εκδικηθώ εκείνους που μου έκαμαν αυτή την προσβολή, όσο ψηλά και αν βρίσκονται!

—Αλλά δεν επρόφθανε να τελειώσει τα λόγια αυτά.

Μια άνοιατη φωνή άκούσθηκε από το κατώφλι της πόρτας.

Ήταν η Σεσίλ.

—Πατέρα μου! Πατέρα μου! εφώνασε ή νέα και ήλθε κλαίγοντας να ριφθί στην άγκαλιά του Ρομπέρ.

Κ ε φ α λ α ι ο ν 1 0 ο ν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Ο Χειμώνας είχε άπλωθί τώρα στο Παρίσι και τις Βερσαλλίες και έκανε το βασιλέα να πλήτη όλο ένα και περισσότερο. Ούτε οι χορεί, ούτε το θέατρο που έπαίξτε στα διαμερίσματα της μαρκεσίας Πομπαδόρ, δεν μπορούσαν πια να τον διασκεδάσουν. Οι αύλειοι του είχαν εξαντλήσει όλο το πνεύμα και όλη την ευφροσύνη των χωρίς να επιτύχουν τίποτε.

Και όμως, ένα βράδυ —το βράδυ όπου ξαναρχίζει ή ιστορία μας— συνέβη ιστόν βασιλέα ένα πράγμα αρκετά παράξενο.

Είχε άνοιξει τυχαία ένα από τα συρτάκια του γραφείου του, που ήταν γεμάτο από διάφορα έγγραφα και έπιστολές. Άνάμεσα σ' αυτά, υπήρχε ένα μικρό κυτρινισμένο χαρτάκι, επάνω στο όποιον ή-

ταν γραμμένες οι λέξεις:

«Υπόθεσις Ντυμά

Πρέπει να μάθω την αλήθειαν, όταν ο Αντιβασιλεύς πεθάνη».

Ο βασιλεύς το πήρε στο χέρι του και ένα χαμόγελο έξωγραφίσθηκε άμέσως στα χείλη του.

—Κύριοι, είπε στους αύλικούς που τον περιεστοιχίζαν, έγιναν νεώτερος κατά τριάντα ένα χρόνια μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Βλέπετε αυτό εδώ το χαρτάκι; Έγώ έχω γράψει αυτή τη σημείωση. Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε! Το όνομα αυτό του Ντυμά μου θυμίζει μια από τις περισσότερες μυστηριώδεις υποθέσεις που άπησχόλησαν το Παρίσι κατά την εποχή της Αντιβασιλείας και που κανείς δεν έμαθε το τέλος της.

Έσταμάτησε μερικά λεπτά και έπειτα εξηκούθησε:

—Ήμουν τότε δέκα πέντε έτών και ή υπόθεσις c, είχε πολύ διεγείρει τη φαντασία μου. Έπιστημώς, ήμουνά έγω βασιλεύς, αλλά την έξουσία την άσκούσε έν όνόματί μου ο θεός μου, ο Αντιβασιλεύς. Όταν του μίλησα γι' αυτήν την υπόθεση, άνεσθήκαμε τους όμους και μου είπε ότι δεν ήξερε περισσότερα από μένα. Αυτό όμως δεν με έμποδισε να δώσω στον έαυτό μου τον όρκο ότι, μόλις άναλάμβανα στα χέρια μου την έξουσία, θα εφρόντιζα να την διαλευκάνω και να μάθω την αλήθεια. Και όμως ο Αντιβασιλεύς έχει πεθάνει από τόσα χρόνια τώρα χωρίς να το κατορθώσω.

Ξανάκλεισε τότε το συρτάρι και ήλθε να ξαπλώθι και πάλι στην πολυθρόνα του.

—Κύριοι, είπε, σταυρώνοντας τα πόδια του, θα έξωφλήσω άπόψε ένα χρέος που σάς όφειλο. Από καιρό προσπαθείτε να με διασκεδάσετε με τις ιστορίες που μου διηγείσθε. Άπόψε θα σάς διηγηθώ έγώ. Άκούστε λοιπόν την ιστορία μου...

Και ο βασιλεύς άρχισε να άφηγείται:

—Υπάρχει στο Παρίσι ένας πολύ μικρός δρόμος, που λέγεται όδός των Άκακιών. Σ' αυτό το δρόμο βρισκόταν ένα παλιό σπίτι, μαυρισμένο από την πολυκαιρία, στο όποιον έμπαινες, περνώντας κάτω από μια πολύ πυκνή δενδροστοιχία, που έσκοτεινίαζε την είσοδό του και την ήμερα άκόμη.

Στο σπίτι αυτό έμενε ένας γέρος, που ήταν άλλστε συμβολαιογράφος, ο γυιός του, ή κόρη του και μια υπηρέτρια. Ο γυιός ήταν γέρος και ή κόρη γράβ έπίσης και άσχημη. Καταλαβαίνετε άπ' αυτό πόσο γέρος έπρεπε να είναι ο συμβολαιογράφος. Έλεγαν πως ήταν επάνω από εκατό χρόνων. Είχαν περάσει πενήντα χρόνια από την εποχή που πούλησε το συμβολαιογραφείο του σ' ένα συνάδελφό του και άλλα σαράντα κατά τα όποια οι γείτονες δεν τον είχαν δη να βγαίνει ποτέ έξω από το σπίτι του. Μόνον καμιά φορά, το βράδυ, τον έβλεπαν να προβάλλη σε ένα από τα καγκελλόφρακτα παράθυρα του σπιτιού του. Έρχόταν εκεί για να πάρη τον άέρα του ή ρωτούσε τα άστρα, όπως οι άστρολόγοι; Όλοι έπίστευαν το δεύτερο. Και υπήρχαν πολλοί που έλεγαν ότι ο γέρος Ντυμά —αυτό ήταν το όνομά του— διατηρούσε μια μυστηριώδη επικοινωνία με τα όντα της κολάσεως.

—Η πεποίθησις αυτή έστηριζόταν επάνω σε μερικά παράδοξα γεγονότα.

Ο γυιός του συμβολαιογράφου, που παρέλειπα να σάς πω ότι ήταν πολύ πλούσιος, θέλησε μια μέρα να παντρευθί. Ήταν γέρος, όπως σάς είπα, λιγάκι καμπύρης και έσεργε το ένα του πόδι. Με

το παρουσιαστικό αυτό βέβαια δεν μπορούσε να είναι δύσκολος στην έκλογή του. Ο πατέρας του του έδωσε ένα σάκκο, γεμάτο με χρυσάφι και άρχισε να άναζητή μια νύφη. Εύρηκε τέλος μια χήρα, αρκετά ύποφερτή, αλλά ή όποια δεν είχε ούτε πενήταρα. Ο γάμος έγινε στην έκκλησία του Άγίου Γερμανού. Ο πατέρας Ντυμά δεν παρέστη σ' αυτή, γιατί όπως είπαν, τον έμποδίζαν οι ρευματισμοί του.

—Η χήρα εκάθεται στην όδδ του Σωτήρος και είχε συμφωνηθί ότι, μόλις έτελείωνε το γαμήλιο γεύμα, ο σύζυγος θα έπηγαινε να μείνει μαζί της.

—Όπως βλέπετε, κύριοι, δεν υπάρχει ως εδώ τίποτε το έξαιρετικό. Αλλά, μόλις το πλήθος, που είχε συνοδεύσει τους νεονύμφους στο σπίτι του συμβολαιογράφου, άρχισε να διαλύεται, άκουσαν την χήρα να εκβάλλη σπαρακτικές κραυγές και την είδαν να βγαίνει τρομαγμένη έξω, λέγοντας ότι είχε δη τον διάβολο. Είς μάτην ο σύζυγος έπροσπάθησε να την συγκρατήση. Έργυε άλλόφρων και έτρεξε να κλεισθί στο σπίτι της, από το όποιον δεν θέλησε με κανένα τρόπο να βγί. Την άλλη μέρα, οι γείτονες βλέποντες ότι δεν είχε καθόλου εμφανισθί, απέφασαν να μπειν δια της βίας μέσα στο σπίτι και τότε την εύρηκαν κρεμασμένη από ένα δοκάρι της όροφής.

Δύο χρόνια άργότερα, ή ίδια τρέλλα επέρασε από το μυαλό της κόρης. Θέλησε και αυτή να παντρευθί, παρά την τραγική τύχη του αδελφού της, που, από την εποχή του παθήματός του, δεν τολμούσε πια να εμφανισθί πουνενά. Είχε περασμένα τα πενήντα και το πρόσωπό της ήταν γεμάτο από ρυτίδες. Αλλά, τα χρυσά σκουδα του γέρου Ντυμά, έφεραν και πάλι το άποτέλεσμά τους. Εύρηκε κάποιον εύγενή άποτυχημένο στη ζωή του, που δέχθηκε να την πάρη. Κάθε βράδυ, επί όκτώ ήμέρες, ο ύποψηφιος γαμβρός έπήγαινε στο σπίτι του συμβολαιογράφου, χωρίς να παρατηρήση τίποτε το έξαιρετικό σ' αυτό. Αλλά το βράδυ της ενάτης ήμέρας, παραμονή του γάμου, ένας θύρβος άκούσθηκε στην πόρτα, λίγη ώρα μετά την άφιξί του. Ήταν ένα ύποψυγιο, που έκτυπούσε με τα πέταλα των ποδιών του τις πλάκες της εισόδου.

Στο άκουσμα αυτού του θορύβου, ο συμβολαιογράφος έγινε κατακίτρινος, ο γυιός του άρχισε να τρέμη και ή κόρη του έκρυψε το πρόσωπο με τα δύο της χέρια.

—Είναι ο άνθρωπος με το μούλαρι, είπε ο συμβολαιογράφος. Πηγαίνετε ν' άνοίξετε.

—Εγώ δεν πηγαίνω, έκαμε ο γυιός. —Ούτε κι' εγώ, συνεπλήρωσε ή κόρη. —Ο συμβολαιογράφος δεν κινήθηκε ούτε αυτός από τη θέσι του. Αλλά τώρα επανειλημμένα και βίαια κυττήματα άκουγόνταν στην πόρτα.

—Ο ύποψηφιος γαμβρός ένόμισε τότε ότι ήταν ύποχρεώσις του να πάη αυτός ν' άνοίξη. Και πράγματι αυτό έκαμε. Ή νύκτα ήταν όλόμυρη και δεν υπήρχε ούτε το ελάχιστο φώς στην όδδ των Άκακιών. Παρ' όλο το σκοτάδι, ο γαμβρός διέκρινε έναν άνθρωπο ψηλού άναστήματος, που έκρατούσε από το καπνιστή ένα ύποψυγιο, που του εφάνηκε ότι ήταν γιγαντιαίων διαστάσεων.

—Ο κύριος Ντυμά είναι εδώ; ερώτησε ο άγνωστος με βραχνή φωνή.

—Ναι, άπήνησε ο ύποψηφιος γαμβρός.

—Ο άνθρωπος έδεσε τότε το ζώο του στο μάνταλο της πόρτας και έμπήκε μέσα. Ήταν τυλιγμένος μ' έναν μεγάλο μαν-

δύα και το καπέλλο του ήταν κατεδασμένο ως τα μάτια. Μπαίνοντας όμως μέσα, άνοιξε το μανδύα του και έβγαλε το καπέλλο του.

—Το πρόσωπο του άγνωστου αυτού ήταν άποτρόπαιο και φωτιές έβγαλιναν από τα μάτια του. Μια άνοικτη πληγή άπλωνόταν επάνω σ' όλο του το μέτωπο, από το ένα αυτί ως το άλλο, και ή μήτη του ήταν μισοφαγωμένη, σαν να έπασχε από καρκίνο.

—Ο γαμβρός έτρώμαξε τόσο στο αντίκρυσμα αυτό του ανθρώπου, που τα πόδια του έλύγισαν με μιάς και σε μια στιγμή έσοριασθηκε λιπόθυμος στην άκρη του διαδρόμου.

—Τί έγινε τότε; Πόση ώρα διήρκεσε αυτή ή λιποθυμία; Δεν το έμαθε ποτέ.

—Όταν συνήλθε, έσηκώθηκε επάνω και διευθύνθηκε προς το σαλόνι, όπου είχε αφήσει το συμβολαιογράφο και τα παιδιά του.

—Αλλά ο γέρος δεν βρισκόταν πια εκεί. Ο γυιός ήταν εξαπλωμένος κάτω και δεν έδινε κανένα σημείον ζωής. Η κόρη ήταν γονατισμένη σε μια γωνία και προσήυχτο.

Ο γαμβρός έφοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε έτρεξε στην πόρτα και έβγηκε έξω. Αλλά όταν βρέθηκε στον καθαρό άέρα, ή περιέργεια υπερίσχυσε από το φόβο του και έπλησίασε στο ύποψυγιο του άγνωστου. Ήταν πραγματικά ένα γιγαντώσιμο ζώον. Αλλά τότε επρόσεξε κάτι που επάγγωνε το αίμα μέσα στις φλέβες του. Μια μεγάλη πληγή ήταν άνοιγμένη στα πλευρά του ζώου και έκανε να φαίνονται πολύ καθαρά τα σπλάχνα του. Σταγόνες αίματος έτρεχαν από αυτή την πληγή. Ο γαμβρός ώπισθοχώρησε στην άρχή. Αλλά, παίρνοντας σιγά-σιγά θάρρος, έπλησίασε και πάλι και έβαλε την άκρη του χεριού του επάνω στην παράξενη αυτή πληγή. Αλλά άμέσως άφησε μια τρομερή κραυγή και έτράβηξε με όρμη το χέρι του. Ήταν γινωμένο κατακόκκινο και φαινόταν σαν να είχε καί. Το αίμα που έτρεχε από την πληγή του ζώου ήταν από λυωμένο μολύβι. Ο πόνος που έννοιωσε ο ύποψηφιος γαμβρός ήταν τόσο μεγάλος, ώστε έλιποθύμησε για δεύτερη φορά και έπεσε στη μέση του δρόμου.

Από τη δεύτερη αυτή λιποθυμία του συνήλθε, άκούγοντας την πόρτα που έκλεινε με όρμη επάνω από το κεφάλι του και τον θόρυβο των βηματων του ζώου που άπομακρυνόταν, φέρνοντας στη ράχη του τον άνθρωπο με το μεγάλο μανδύα και το κατεδασμένο ως τα μάτια καπέλλο.

—Διάβολε! έκαμε ο γαμβρός, που ήταν Γασκόνος την καταγωγή και πολύ πείσιμον. Πρέπει να βρω τη λύσι αυτού του αινίγματος.

—Και, λέγοντας αυτά, έτράβηξε το ξίφος του και άρχισε να τρέχη προς από το ζώον. Το ύποψυγιο έπήγαινε σιγά και ο γαμβρός έτρεχε. Ωστόσο, δεν κατάρωθωσε να το φθάση.

—Επέρασαν έτσι από την όδδν Άγίου Άνδρέα, διέσχισαν τη Μικρή Γέφυρα και έφθασαν στο Σατελέ.

—Εκεί ο ίππεύς έσταμάτησε και γυρίζοντας επάνω στη σέλλα του ζώου, έξεδέσσε εναντίον του Γασκόνου ένα βλέμμα τόσο φλογερό, που τον έκαμε να κλονισθί και πάλι. Έπειτα ένσυνέχισε ήσυχα το δρόμο του.

—Ο Γασκόνος, άφου συνήλθε από την κατάπληξί του, άρχισε και πάλι να τρέχη.

(Άκολουθεί)

Ο Σάο - Πίγκ έπρόδωσε...

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ένα ύπόγειο δωμάτιο, όλο ντυμένο στο άσπάλι... Έπειτα ο Ιάπων ύπολογαγός Σάο Πίγκ, ακολουθούμενος από τον σύντροφό του, επέρασε στο διπλανό διαμέρισμα, που ήταν γεμάτο μηχανήματα...

Τα χέρια του ύπολογαγού Σάο Πίγκ έτρεμαν έλαφρά. Γιατί ο σύντροφός του ήταν ένας Κινέζος κατάσκοπος που σιτάς, παίρνοντας μιάν άμοιβή από 20 χιλιάδες δολάρια, δέχτηκε να τον όδηγήση εκεί, στα εργαστήρια του «Γραφείου έπιστημονικών έρευνών» όπου υπήρχαν τα σπουδαιότερα μυστικά του Ιαπωνικού Έπιτελείου.

Ο ύπολογαγός είχε έναν χρόνο σχέσεις με τον Κινέζο εκείνον κατάσκοπο. Έναν χρόνο τώρα του επρομήθευε σπουδαία στρατιωτικά μυστικά, παίρνοντας γι' άνταμοιβή μεγάλα χρηματικά ποσά.

—Σύντομα, σάς παρακαλώ...

—Μην άγνησυχίτε, τελειώνω άμέσως.

Λέγοντας αυτά, ο Κινέζος έπλησίασε σ' έναν τοίχο... Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας μεταλλικός τριγμός, ένα φύσημα, ένας γδούπος!... Ο Κινέζος έστράφηκε άπότομα και άνατρίχιασε. Ο ύπολογαγός Σάο Πίγκ είχε εξαφανισθί και ή πόρτα έκλεισε πίσω του.

Ο κατάσκοπος βρισκόταν τώρα όλομόνος εκεί μέσα. Έστρεψε γύρω το βλέμμα, στενοχωρημένος. Στο μέρος όπου στεκόταν λίγο πριν ο ύπολογαγός είδε έναν φάκελλο. Τον πήρε στα χέρια του και είδε γραμμένα τα έξης με μεγάλα γράμματα: «Διά τον κύριον Χουόγγ Λού». Ο Χουόγγ Λού ήταν αυτός. Έσχιζε τον φάκελλο, έβγαλε από μέσα ένα γραμμένο χαρτί κι έδιάβασε:

«Άγαπητέ φίλε: Σας πληροφορώ ότι δεν επρόδωσα ποτέ την πατρίδα μου, αλλά επρόδωσα εσάς, προσποιούμενος ότι έγω άνάγκη από χρήματα και ότι σάς έδινά τις πληροφορίες που μου ζητούσατε. Οι πληροφορίες αυτές ήσαν όλες άνακριβείς.

Τώρα σάς έφερα στο άπόρρητο αυ-

το χαλύβδινο φρούριο με έναν μονάχο σκοπό. Το Ιαπωνικό γραφείο Έπιστημονικών Έρευνών έτελείωσε την κατασκευή των τριών νέων διαμερισμάτων άραιώσεως του άτμοσφαιρικού άέρος. Πρόκειται τώρα να τα δοκιμάσμε και να ίδούμε αν είναι επικήνδυνα για τους ανθρώπους. Έδιαλέξαμε λοιπόν εσάς για το πείραμα αυτό. Θα ριφονιδυνέσσετε τη ζωή σας, φυσικά. Υπάρχει όμως και ή πιθανότης να σωθήτε και αν δεν πεθάνετε κατά την διάρκεια του πειράματος, θα σάς χαρίσωμε τη ζωή. Γι' αυτό σάς δίνω το λόγο της τιμής μου.

Σας συμφέρει, λοιπόν, να ύποβληθήτε έκούσιως στο πείραμα. Μόλις άκούσετε ένα κουδούνι, στρώξτε την θωρακισμένη πόρτα, στο δάθος, και θ' άνοίξη άμέσως. Περάστε στο διπλανό δωμάτιο και μείνετε εκεί ως πού να περάσουν δέκα λεπτά άκριβώς από τη στιγμή που θα μπήτε. Μη φοβηθήτε καθόλου αν νοιώσετε λίγο βαρειά την άναπνοή σας. Όταν περάσουν τα δέκα λεπτά, προχωρήστε στον σκοτεινό διάδρομο που θα βρεθί μπροστά σας και όταν φθάσετε στο δάθος, προσπαθήστε ν' άνοίξετε την καταπακτή που θα βρητε επάνω άπ' το κεφάλι σας. Αν το κατορθώσετε, θα σωθήτε.

Ο Χουόγγ Λού έστάθηκε λιγάκι σαν άπολιθωμένος...

Έξαφνα, άκούστηκε ο παρατεταμένος χτύπος ένδός κουδουνιού. Ο Κινέζος τινάχθηκε, έμεινε λίγο άναποφάσιτος, αλλά μετά, έτρεξε στην άτσάλινη πόρτα, την έσπρωξε κι έμπήκε στο διπλανό θωρακισμένο διαμέρισμα...

Πέρασαν δέκα λεπτά της ώρας, που του φάνηκαν άτέλειωτα, σαν αιώνας. Ο άέρας είχε γίνει τόσο άραιός που έκανε δύσκολη την άναπνοή του.

Κινέζος ώρμησε στον σκοτεινό διάδρομο και βρήκε ψηλαφητά την καταπακτή που ανέφερε το γράμμα... Έκανε να την άνοίξη, αλλά ο δύναμις του δεν έκράτησαν και σωριάσθηκε στο άτσάλινο πάτωμα.

Στο εργαστήριο, που βρισκόταν στο επάνω πάτωμα, δύο μηχανικοί και ο ύπολογαγός Σάο Πίγκ, παρακολουθούσαν άμύλητοι την τραγική έκελνη σκηνή, από ένα είδος περισκοπίου. Όταν ο Κινέζος έπεσε, ένας από τους μηχανικούς έστράφηκε και είπε στους άλλους:

—Είναι όπως είχα σκεφθί. Το πρώτο διαμέρισμα λειτουργεί περίφρμη, αλλά το μηχανήμα του διαδρόμου έχει κάποιο ελάττωμα, άφου ο άνθρωπος δεν μπόρεσε ν' άνοίξη την καταπακτή. Μ' αυτό το πείραμα έκατάλαβα τι χρειάζεται άκόμη. Μόνο που το έκανα θυσιάζοντας τη ζωή ένδός έγħροϋ μας.

P. ΚΑΛΙΝΤΑ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΑΣ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Από τὰ περίφημα «Χρονικά του 'Αξούμ», πού θεωρούνται ὡς συμπλήρωμα τῆς Βίβλου, μαθαίνομε πολλά γιά τήν Αἰθιοπία, ἀπό τήν ὁποίαν ξεκίνησε ἡ βασιλεία τοῦ Σαβᾶ, ὅταν ἐπῆγε νά ἐπισκεφθῇ τόν Σολομώντα.

Ἡ χώρα αὐτή, ἀπό 3692 χρόνια, ἀπό κτίσεως κόσμου, δηλαδή ὡς τὸ 1808 πρὸ Χριστοῦ, ἦταν ἐντελῶς ἀκατοίκητη. Ἀπὸ τότε καί ἐπὶ δύο αἰῶνες, ἔγινε τόπος ἐποικισμοῦ. Ἀλλὰ μιά πλήμμυρα (ἴσως ὁ περιφη-

μος κατακλυσμός τοῦ Νῶε) κατέστρεψε τὰ πάντα καί ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὰ νερά μόνο μερικά ψηλά βουνά, ὅπου κατέφυγαν ἀγρία θηρία.

Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια, ὡς νά ἐμφανισθοῦν νέοι ἄνθρωποι στὸ μέρος ἐκεῖνο, καί ὅταν ἐπῆγαν ἔμειναν στὰ ψηλότερα μέρη, μέσα σὲ σπηλιές. Πέρασε ἀκόμη καιρὸς, ὡς πού ἡ μεγάλη θεομηνία ξεχάστηκε τελείως, οἱ ἄνθρωποι ἀρχισαν νά ἐργάζονται μετ' ἄλλων.

στοσύνη γιά τὸ μέλλον καί ἀνέτειλεν ἔτσι ἕνας πολιτισμός, τοῦ ὁποίου ἔχουν χάθῃ τὰ ἴχνη. Ξέρουμε μονάχα ὅτι τὸ ὄροπέδιο τοῦ Τιγκρέ ἦταν τὸ κέντρο τῆς χώρας καί τοῦ πολιτισμοῦ τῆς.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Αἰθιοπίας ἀποτελεῖτο τότε ἀπὸ φυλές, ἡ κάθε μιά ἀπ' αὐτὲς εἶχε ἕναν ἀρχηγό, δικούς τῆς νόμους καί γλῶσσα. Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἦσαν συχνοὶ καί οἱ αἰχμαλώτοι πολέμου γινόνταν δούλοι.

Ὡστόσο οἱ κάτοικοι ἀρχισαν νά ἐρχονται εἰς ἐπαφὴν καί μετ' ἄλλων κόσμων. Ἐμποροὶ ἀπὸ τὴν Ἀραβία, τὴν Ἀσσυρία, τὴν Φοινίκη, τὴν Περσία καί τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη, ἐπῆγαν ὡς ἐκεῖ γιά νά πωλήσουν τὰ προϊόντα τους καί ν' ἀγοράσουν ἄλλα τοῦ τόπου. Μετ' ὅμως ἀρχισαν νά διαδίδεται ὁ πολιτισμὸς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πολυτέλεια καί γιά κάθε τί ὠραῖο καί στὸ τέλος κατάρθωσε νά ἐπικρατήσῃ μονάχα μιά φυλή.

Ἡ φυλὴ αὕτη ἔμεινε σὲ μιά περιφέρεια πού λεγόταν Σέμπα, ἡ Σαμπά, ἡ Ἀσάμπ, κατὰ τὶς διαφορὰς διαλέκτους, καί ἐσημείωνε Νότος. Ἀρχηγὸς δὲ τῆς φυλῆς αὐτῆς ἦταν μιά γυναίκα. Δὲν ξέρουμε γιὰ τὴν κυβέρνησι τῆς χώρας ἐρισκόταν στὰ χέρια μίας βασιλίσσας, οὐτὲ τὰ δνόματα τῶν γυναικῶν αὐτῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ μίαν, τὴν περίφημην βασιλίσσαν τοῦ Σαβᾶ ἢ τῆς Σέβας, ὅπως τὴν ἀναφέρουν οἱ Γραφεῖς.

Ἡ σπουδαία αὕτη γυναίκα ἀνέβηκε στὸ θρόνον στὰ 1026 πρὸ Χριστοῦ. Τὴν ἔλεγαν Μπελκίς Ἀραβικά καί Μακέδα στὴ γλῶσσα τῆς Αἰθιοπικῆς, καί, ὅπως μαρτυροῦν τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς τῆς, ἦταν μιά ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βασιλίσσας τῆς Αἰθιοπίας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ βασιλεῖς ἐθεωροῦντο ὑπεράνθρωποι καί στοὺς Ἀραβες ποτὲ ὁ βασιλεὺς δὲν παρουσιαζόταν στὸ λαὸ του, γιὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νά τὸν σκοτώσουν, ἀφοῦ ἔχαναν ἔτσι τὴν ὑπεράνθρωπὴ δύναμίν του.

Ἀλλὰ ὁ Σολομὼν εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνον δὲν θέλησε νά ἐμπνεύσῃ τὸν τρόμο στοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ ἐκυβέρνησε μετ' ὁνείσι καί μεγαλοψυχία. Ἐτοί ἔγινε τόσο δημοφιλεῖς, πού ἡ φήμη του ἐφθασε στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ὡς τὸν σφώτερον καί τὸν πιὸ δίκαιον βασιλέα καί ὅλοι σ' αὐτὸν ἐπῆγαν γιά νά ζητήσουν δικαιοσύνη καί συμβουλές. Οἱ ταξιδιώτες πού ἐπῆγαν στὰ Ἱεροσόλυμα μετέφεραν στὴν πατρίδα τους τὴ φήμην του, ὕμνοῦσαν τὰ πλούτη του, τὴν ὁμορφιά καί τὴν πολυτέλεια τῆς φημισμένης ἐκείνης πολιτείας.

Ἡ φήμη αὕτη ἐφθασε καί στὸ βασίλειο τοῦ Σαβᾶ, ἡ βασιλίσσα τοῦ ὁποίου κεντήθηκε ἀπὸ τὴν περιέργειαν καί θέλησε νά ἐπισκεφθῇ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ καί τὸν βασιλέα του. Γυναίκα περιέργεια, ὡς βλέπετε, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν μπόρεσε ν' ἀπαλλαγῇ οὐτὲ καί μιά βασιλίσσα.

Γιά τὸν Σολομῶντα, οἱ ἔμποροι καί οἱ ταξιδιώτες ἱστοροῦσαν πράγματα θαυμαστά. Θρύλοι καί πραγματικότητες εἶχαν συνφανθῇ καί παρουσίαζαν αὐτὸν τὸν μονάρχην σὰν ἀνώτερον ὑπάρχη, σχεδὸν ὑπεράνθρωπον. Ἐξ ἄλλου καί ἡ βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ ἦταν μιά προσωπικότης. Εἶχε δώσει νέους νόμους στὴ χώρα τῆς, ἐμόρφωσε καί ἐξευγένισε τὸν κόσμον τῆς, ἐλευθέρωσε τὴν χώρα ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς γειτονικῆς Αἰγύπτου, τὴν ἐστόλισε μετ' ἁγνῶν μνημείων. Οἱ ὑπῆκοοί τῆς ἐγκατέλειπον τὸ θάρος καὶ νύστιμο γιά τὶς ἀρμονικὲς

αἰγυπτιακὰ καί ἑλληνικὰς ἀμφιέσεις. Καί τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σαβᾶ ἦταν γεμάτο ἀνάγλυφα, ζωγραφικὰ, πλούσια περσικὰ χαλινὰ καί δέρματα ἀπὸ σπάνια ζῶα, μετ' ἡ πολυτέλεια ἐφάμιλλη ἐκείνης τῶν πιὸ πολιτισμένων χωρῶν.

Αὐτὸς ὅμως πού ἐβασιλευε στὰ Ἱεροσόλυμα, τοῦ ὁποίου ἦσαν θρυλικὰ οἱ ἀποφάσεις, οἱ μῦθοι καί οἱ παραβολὰς, ἡ σοφία καί ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς, καθὼς καί ἡ ποιητικὴ ἐμπνευσις, δὲν ἦταν σωστὸς ἡμίθεος γιά τοὺς λαοὺς τῆς χώρας ἐκείνης;

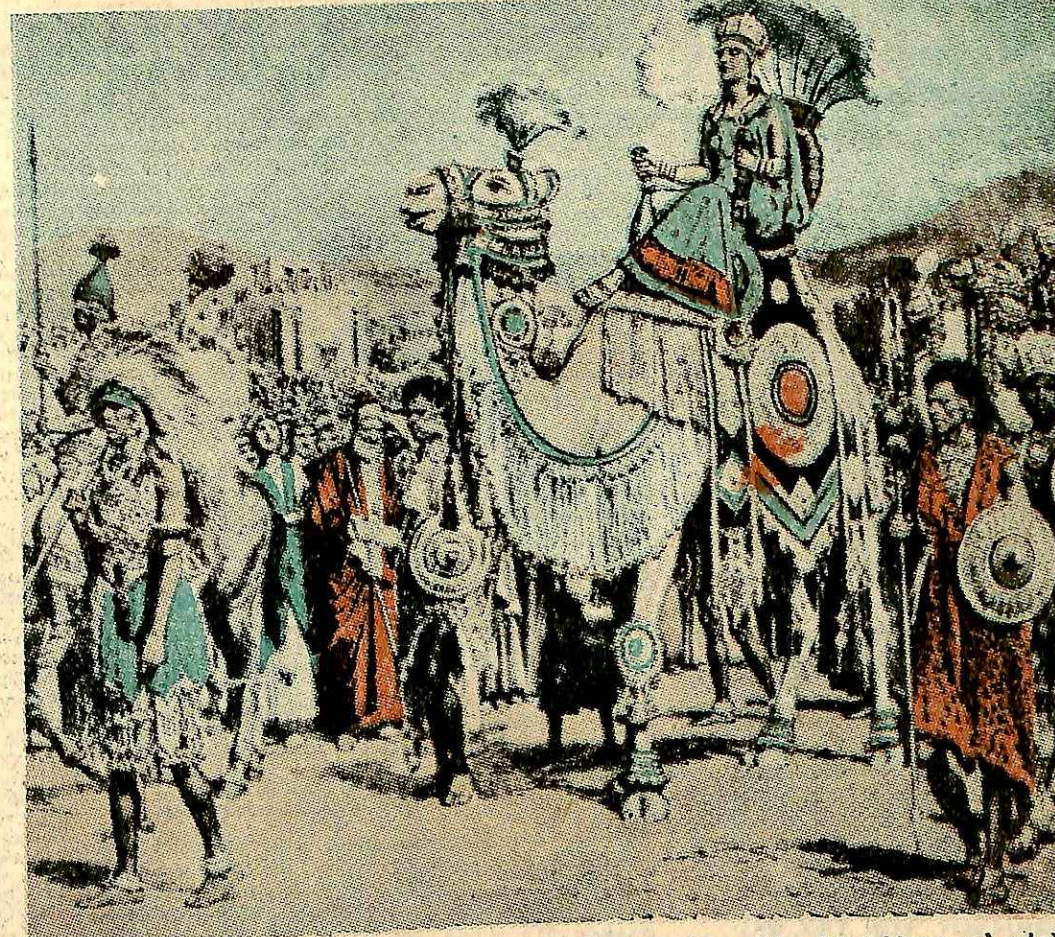
Σιγὰ-σιγὰ, στὴ φαντασίᾳ τῆς βασιλείας τοῦ Σαβᾶ, ὁ Σολομὼν ἐπῆρε τὴ μορφή ἐνὸς ὄντος ὑπερφυσικοῦ, ὥστε ἡ Μακέδα ἀρχισε νά θασσάνετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νά πάῃ στὰ Ἱεροσόλυμα γιά νά τὸν γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά.

Ἀλλὰ ἕνα τέτοιο ταξίδι παρουσίαζε ἐμπόδια σχεδὸν ἀνυπερέβλητα καί ἔπρεπε νά ὁργανωθῇ σὰν πραγματικὴ ἐκστρατεία.

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ ταξίδι ἀποφασίστηκε. Τὸ καραβάνι θὰ ἐπροχωροῦσε κατὰ μῆκος τῆς Ἐρυθρῆς Θαλάσσης, ἔα περνοῦσε ἀπὸ τὸν ἰσθμὸ τοῦ Σουέζ καί ἀπὸ τὴν ἔρημο. Καί ἐπειδὴ ἡ βασιλίσσα ἤθελε νά προσφέρῃ πλούσια δῶρα στὸν Σολομῶντα, χρειάστηκε καί μιά καλὰ ὠπλισμένη συνοδεία γιά νά προστατεύσῃ αὐτὴν καί τοὺς θησαυροὺς τῆς.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἡ βασιλίσσα ἤθελε νά παρουσιάσῃ μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητας καί πολυτέλειαν στὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ. Γι' αὐτὸ πῆρε μαζί τῆς μεγάλη ἀκολουθία καί ὅλα ἐκεῖνα πού τῆς ἦταν ἀπαραίτητα γιά νά δείξῃ τὴν ὁμορφιά καί τὴ δύναμίν τῆς. Οἱ προετοιμασίαι κράτησαν ἀρκετοὺς μῆνες καί ὅταν ὅλα ἦσαν ἐτοιμα ὠρίστηκε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Γιά τοὺς κατοίκους τοῦ Σαβᾶ, τὸ ξεκίνημα ἐκεῖνο τοῦ μεγάλου καραβανιοῦ ἦταν γεγονός ἱστορίας, πού ἔπρεπε ὅλοι νὰ τὰ παρακολουθήσουν. Οἱ δούλοι, λοιπὸν καί οἱ πλατεῖες ἐγγέμισαν κόσμον πού ἤθελε νά ἴδῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς βασιλίσσας γιά τὴν μυθικὴν χώρα τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος. Ἐπὶ πολλὰ ὥρες τὸ ἀτέλειωτο καραβάνι, πού τ' ἀκολουθοῦσαν ἀπειρα ὑποζύγια καί σκλάβοι, παρήλασε μπροστὰ στὸν ἑκθαμβὸ λαὸ πού ἔχασκε μετ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρο-

στὰ τὰ τόσα πλούτη καί μεγαλοπρέπεια. Τέλος, ὅσοι ἦσαν σκαρφαλωμένοι στὰ τείχη εἶδαν τὴ συνοδείαν νά χάνεται μακριὰ, ὡς πού στὸν ὁρίζοντα δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα μικρὸ σὺν νεφὸ σκόνης, πού διαλύθηκε τέλος κι' αὐτό.

Δὲν ξέρουμε πῶς ἔγινε τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι στὶς λεπτομέρειες του καί ἂν εἶχε δραματικὲς περιπέτειες. Προτοῦ ὅμως φθάσῃ τὸ καραβάνι, στὸν προορισμὸ του ἡ εἰδήσις ἐφθασε στὴν Ἱερουσαλὴμ κι' ἐπροκάλεσε μεγάλην αἵσθησιν. Καί ὅταν ἡ βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ μετ' ἅπασαν συνοδείαν ἐφθάνεν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Πόλιν, ὁ Σολομὼν ἔστειλε τὸ λαμπρότατο ἱππικὸ του νά τὴν συνοδεύσῃ ὡς τιμητικὴ φρουρά.

Ἐν τῷ μεταξύ στὰ Ἱεροσόλυμα ἐμεγάλωνε ἡ περιέργεια τοῦ λαοῦ γιά τὴν ἀφίξι μίας βασιλίσσας ἀπὸ τόσο μακρινῆς χώρας, καί οἱ πιὸ φανταστικὰς ἀφηγήσεις πετοῦσαν ἀπὸ τὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἔδιναν θέμα γιά συζητήσεις πάνω στὴν ὁμορφιά, στὰ πλούτη, στὴ συνοδείαν καί τὰ θάρσρα ἔθιμα ἐκεῖνων πού ἐπρόκειτο νά μπουνε θριαμβευτικὰ τὴν πρωτεύουσιν.

Στὰ Ἱεροσόλυμα ἐξέπε-

φταν συχνὰ βασιλίσσες καί πριγκίπισσες ἀπὸ κοντινὰς ἢ μακρινὰς χώρας, καί σχεδὸν ὅλες κατέληγαν στὸν γυναικῶνα τοῦ Σολομῶντος, πού ἔλεγε ἀπειρεσίαι γυναικὲς στὸ χαρέμι του. Αὕτη ὅμως δὲν ἐρχόταν νά τὸν προσκυνήσῃ σὰν τις ἄλλες, ἀλλὰ σὰν ἐπίσημη ἐπισκέπτρια. Τὸ πρᾶγμα, λοιπὸν παρουσίαζε ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον. Καί τέλος, ἦρθε ἡ στιγμή πού ὅλος ὁ πληθυσμὸς ἔτρεξε στὰ τείχη γιά νά ἴδῃ τὴν θρυλικὴν βασιλίσσαν.

Ἀκόμη καί ὁ Σολομὼν ἦταν συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Γιὰ τὴν πληροφορηθῇ τὰ πάντα. Ἐγνώριζε γιά τὸ βασίλειο τοῦ Σαβᾶ, γιά τὴν ἰσχύ καί τὸν πολιτισμὸ του κατὰ τὸν ὅσον καί τὴν ὁμορφίαν τῆς βασιλίσσας Μακέδας. Γι' αὐτὸ ἡ περιέργειά του ἦταν μεγάλη καί δικαιολογημένη. Ἦξερε ἀκόμη πῶς ἡ βασιλίσσα θὰ ἔκανε ἐπίδειξιν ὅλου τοῦ πλούτου τῆς, καί δὲν ἤθελε νά φαῖν κατώτερος. Διέταξε λοιπὸν νά τῆς γίνη θριαμβευτικὴ ὑποδοχή. Καί ἦταν πραγματικὰ τέτοια.

Ἄν ὅμως ἡ βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ ἐθάμβωσε τὸν μονάρχην καί τοὺς ὑπηκόους του μετ' ὅλον τὸν πλοῦτον καί τὴν μεγαλοπρέπειαν πού εἶδε μπαινόντας στὴν Ἱερὴ

πόλιν, θαμβώθηκε κι' αὕτη ἀπὸ τὸν πλοῦτον καί τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς πόλεως καί ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς ὑποδοχῆς πού τῆς ἔκαμαν. Τέλος, ὅταν εἶδε τὸν Σολομῶντα, ἔμεινε κατὰ-πληκτῇ.

«Τί νέος πού εἶνε!» σκέφτηκε.

«Τί ὁμορφί!» ἔκανε μέσῃ τοῦ ὁ Σολομὼν μετ' ἁπασμῶν.

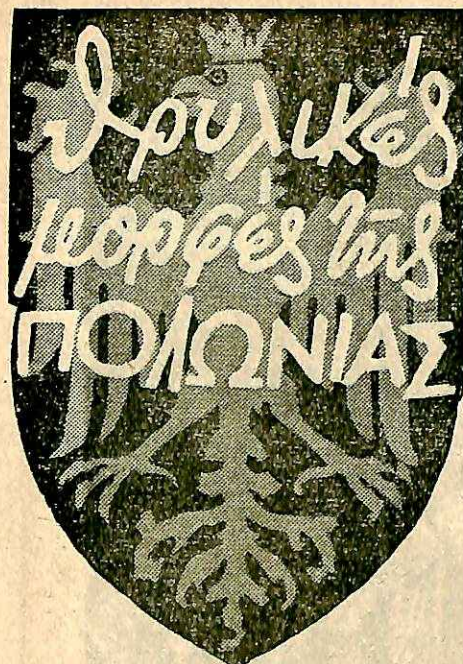
Γιά τὴν Μακέδα, τὸ δνειρο πού ἀρχισε στὴν πατρίδα τῆς ἐξακολουθοῦσε, γιὰ τὴν πάντα ἐκεῖ πέρα, ἀπὸ τὸν βασιλέα ὡς τὰ περίφημα ἀνάκτορα, ἀπὸ τὴν πολυτέλεια πού τὴν περιέστοιχε ὡς τὰ πολυτίμα ὑλικά μετ' ὅποια ἦσαν κτισμένα τὰ κτίρια, ἦταν πολὺ ἀνώτερα ἀπ' ὅπως τὰ εἶχε φανταστῇ. Καί ὁ Σολομὼν ἐθαύμαζε τὴν ὁμορφίαν καί τὴ συνέσει αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού ἦταν ἀνώτερα καὶ θε περιγραφῆς.

Οἱ Γραφεῖς δὲν ἀφιερῶνουν παρὰ λίγες γραμμὲς στὴ συνάντησιν αὐτῆς τοῦ Σολομῶντος μετ' ἡ βασιλίσσας τοῦ Σαβᾶ. Ἀλλὰ οἱ λίγες ἐκεῖνες γραμμὲς μᾶς δίνουν νά καταλάβωμε ὅτι ὁ θαυμάσιος ἦταν ἄμοιρος καί ὅτι ἐδημιούργησε τὸν ἑρῶτα.

Ἦταν μιά ἀγάπη ἔντονη, θαθεῖα, μετ' ὁλογερὰς δειξὲς μπαινόντας στὴν Ἱερὴ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

ΙΩΑΝΝΗΣ Β'

ο καρδινάλιος ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Η τρελλή αγάπη δυο αδελφών βασιλέων για την άσημη άσπη ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ

—ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΒΑΣΙΛΗΑΣ!

Όταν ο ήρωϊκός βασιλιάς της Πολωνίας Σιγισμόνδος πέθανε και η κυβέρνησή του είδωποποίησε τον υιόν του Ιωάννη Β' ότι αυτός έμελλε να τον διαδεχθή στον θρόνον, ο υποψήφιος βασιλόπουλος απήντησε:

—Δεν θέλω να γίνω βασιλιάς. Θά γίνω ιερέας... Παρατίθεται υπέρ του αδελφού μου Βλαδίσλαου Δ'.

Έτσι, αντί του Ιωάννη Β' ανέβηκε εις τον θρόνον της Πολωνίας ο ετεροθαλής αδελφός του.

Οι κακές γλώσσες ψιθύρισαν τότε ότι ο Ιωάννης αποποιήθηκε τον θρόνον όχι γιατί είχε την πρόθεσι ν' ακολουθήσῃ τὸ ιερατικό στάδιο ἀλλὰ γιατί ἀγαπούσε μιὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ, τὴν ὁποία δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ κάμῃ βασιλίςσα...

Κανείς ὡστόσο δὲν ἤξερε ν' ἀναφέρῃ ποία ἦταν ἡ ἀσημη αὐτῇ γυναίκα τοῦ λαοῦ...

Τὶς κακόβουλες αὐτὲς φήμες, ὡστόσο, τὶς διέψευσε ἡ ἀπότομη ἀναχώρησι τοῦ Ιωάννη, μετὰ τὴν ἀνάρρησι τοῦ αδελφοῦ του στὸν θρόνον, στὴν Γαλλίαν.

—Πηγαίνω νὰ σπουδάσω θεολογία, εἶπε στὸν Βλαδίσλαο Δ' ὁ Ιωάννης. Μόνο στὴν θρησκείαν μπορεῖ νὰ βρῇ παρηγορίαν ἡ πληγωμένη ψυχὴ μου. Ἐγὼ τὸν νοῦ σου στὴν Μαρία-Λουίζαν. Σοῦ τὴν ἐμπιστεύομαι.

Καὶ ὁ Ιωάννης ἔφυγε ἀπ' τὴν Πολωνίαν μὲ τὴν ψυχὴ περιλυτῇ.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ Ιωάννης κατέφυγε σὲ μιὰ ἱερατικὴ σχολὴ τῶν Παρισίων ὅπου ἐχρίσθη Ἱεροσύτης ἐνῶ συγχρόνως σπουδάζει θεολογία. Ὅταν δὲ ἀπεφοίτησε, προχειρίσθηκε σὲ καρδινάλιο, ἀφοῦ πῆγε στὴ Ρώμην καὶ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα.

Ένα βράδυ, καθὼς ὁ καρδινάλιος Ιωάν-

νης διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

Εἶχε διαβάσει τὴν ἐξὸς καταπληκτικὴ γι' αὐτὸν εἰδησι:

«Ἐτελέσθησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαου Δ' μετὰ τῆς εὐγενούς δεσποινίδος κομήσσης Μαρίας-Λουίζας».

—Ὁ ἀδελφός μου... ἡ Μαρία-Λουίζα! Παντρεύτηκαν! κραύασε. Ὄστε τὴν ἀγαπούσε κι' αὐτός. Ὄστε καταχράστηκε τῆς ἐμπιστοσύνης μου...

Καὶ καθὼς σκουτίζει τὸν ἰδρώτα ποῦ εἶχε περιόψει τὸ πρόσωπό του, πρόσθεσε:

—Ἀλλὰ... πότε ἔγινε ἡ φτωχὴ μου Μαρία-Λουίζα κόμισσα;...

Χωρὶς χρονοτριβὴ κάθησε κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸν Βλαδίσλαο Δ' ζητώντας τὴν ἐξηγήσεις. Καὶ περίμενε μ' ἀγωνία τὴν ἀπάντησί του.

Ἀλλὰ ἀπάντησις δὲν ἔφτασε καμμία. Ξανάγραψε. Ξανάπεριμενε.

—Ὁ ἔνοχος δὲν ἀπαντᾷ! συμπεράνε τέλος.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῇ.

—ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΑΓΡΙΟ ΘΗΡΙΟ

Ένας καρδινάλιος ὅμως δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἕνα ταπεινὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖο καταδικάζεται ἡ θρησκεία καὶ θεωρεῖ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἁμαρτήματα.

Ἡ καθαίρεσίς του θὰ ἦταν λοιπὸν γεγονός ἂν τολμούσε τὴν παραμικρὴ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ αδελφοῦ του. Καὶ ἴσως καὶ ὁ ἀφορισμός.

Θὰ γίνω λαϊκὸς πάλι, σκέφθηκε τότε ὁ καρδινάλιος. Θὰ ἀποβάλω τὰ ράσα.

Καὶ χωρὶς δευτέρα σκέψιν, πῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

Υστερὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες δρισκόταν στὴν Ρώμην καὶ παρουσιαζόταν μπουστὰ στὸν Πάπα.

—Δὲν εἶμαι ἄξιος Ἱησοῦτης, εἶπε μὲ κλάματα στὸν μέγα ποντίφηκα. Τὰ ράσα μου καίουν τὸ σῶμα καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ προκαλεῖ φρικαίσεις τῶ μου στὴν ψυχὴ μου. Εἶμαι ἕνας ἀνάξιος ἱερωμένος.

Ὁ Πάπας πείσθηκε στὰ λόγια του καὶ τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν ὄρκο ποῦ ἔδωσε ὡς Ἱησοῦτης καὶ καρδινάλιος.

Τὴν ἐπομένον ὁ Ιωάννης ἔσπευδε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν βασιλεύσαντα ἀδελφὸ του:

«Δὲν εἶμαι πιά καρδινάλιος. Δὲν εἶμαι τίποτε. Εἶμαι ἕνα ἀγριο θηρίο ποῦ ἔρχεται σὲ λίγο στὴν Πολωνίαν γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ ἐκεῖνον ποῦ τοῦ σφετερίστηκε τὴν γυναίκα ποῦ ἀγάπησε...»

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΦΤΑΝΕΙ...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ —δρισκώμαστε στὰ 1649— γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν Ρώμην στὴν Βαρσοβίαν χρειαζόταν νὰ κάμῃ ἕνα πολὺμυνο ταξίδιν, γιομάτο περιπέτειες καὶ κινδύνους.

Ὁ Ιωάννης, διψῶντας ἐκδίκησιν γιὰ τὴν προσβολὴν ποῦ τοῦ εἶχε κάμει ὁ ἀδελφός του, ἀνέλαβε καὶ κινδύνους.

Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Βαρσοβίαν...

Χρειαζόταν πολλοὺς μῆνες γιὰ νὰ φτάσῃ. Καὶ καθὼς στερούσαντο χρήματα κατήντησε νὰ φάσῃ ρακενδύτους καὶ νηστικούς, ἄθλιος τὴν ὁπλ. στὴν πατρίδα του...

Στὴν κατάστασιν ὅμως αὐτὴ δὲν τόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ στὸν ἀδελφὸν του.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ με διώξῃ! σκέφθηκε.

Ἐγραψε τότε ἕνα γράμμα στὴν Μαρία-Λουίζαν, τὴν φτωχὴν νῆα ποῦ εἶχε ἀγαπήσει τόσο στὰ νεῖατά του.

«Αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, τῆς ἔλεγε στὸ γράμμα του, δὲν θὰ μπορούσας ποτὲ νὰ φαντασθῇς ὅτι προήλθε ἀπὸ σένα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γόνις ἀδελφός μου σὲ παρέσυρε, σὲ σαγήνεψε, σὲ ἀνάγκασε νὰ δεχθῇς τὰ χάδια ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σ' ἀγαπᾷ ὅσο σ' ἀγαπᾷ ἐγώ... Εἰδοποίησε τὸν Βλαδίσλαο Δ' ὅτι δρισκομαὶ ἐδῶ ἑτοίμος νὰ ἐκδικηθῶ. Τώρα ποῦ γίνομαι πάλι λαϊκός, ἀνέκτησα ὅλα τὰ δικαιώματά μου ἐπάνω στὸν θρόνον. Καὶ θὰ τὰ ἀπαιτήσω ἂν δὲν δεχθῇς νὰ σὲ χωρίσῃ καὶ νὰ παντρευθῇς μαζί μου...».

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ Ιωάννη ὑπῆρξε ἕνα βαρὺ πλήγμα γιὰ τὸν Βλαδίσλαο Δ', ὁ ὁποῖος εἶχε νομίσῃ ὅτι ὅλα ὅσα τοῦχε γράψει ὁ

ἀδελφός του δὲν ἦσαν παρὰ ἀπειλές.

Ὁ Ιωάννης, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ θερμὸ πάθος του γιὰ τὴν μικρὴ Μαρία-Λουίζαν, —τὴν ὁποία γιὰ νὰ πάρῃ γυναίκα του καὶ νὰ καταστήσῃ βασίλισσα, εἶχε χρῆσι κόμησας, ἐξαγοράζοντας τὸν τίτλον αὐτὸ πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ μιὰ ἄλλην ἀληθινὴν κόμησσαν — ὁ Βλαδίσλαος ἀποφάσισε νὰ μὴ δώσῃ καμμίαν σημασίαν στὴν παρουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐνέργειά του.

Ἀλλὰ ὁ Ιωάννης δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀπελπιζόνταν εὐκόλα. Ἐτσι, ὅταν ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες δὲν πῆρε καμμίαν ἀπάντησιν στὸ γράμμα του, μεταμφεστήθηκε σὲ αὐλικὸ καὶ ἕνα βράδυ, κατῶρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματα τῆς Μαρίας-Λουίζας.

Γνώριζε πολὺ καλὰ τοὺς μυστικούς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων ὅπου εἶχε ἀνατραφῇ καὶ ζήσει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ἐτσι, ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα, καθὼς ἡ βασίλισσα εἶχε ἀποσυρθῇ γιὰ νὰ πλαγιάσῃ, ἀκούσε ξαφνικὰ ν' ἀνοίγῃ ἡ μυστικὴ πορτοῦλα τοῦ δωματίου του, ἀπ' ὅπου συνήθιζε νὰρχεται πάντα κοντὰ τῆς ὁ σύζυγός της:

—Βλαδίσλαε! ψιθύρισε ἡ Μαρία-Λουίζα. Τέτοια ὥρα ἐρεῖς ἐδῶ;

—Εἶμαι ὁ Ιωάννης! ἀπήντησε ἥρεμα ὁ υποψήφιος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Τσιμουδιά ὅμως, γιατί χαθήκατε...

—Ἰωάννη, ἀγαπημένε! φώναξε πνιχτὰ ἡ μικρὴ βασίλισσα. Ἐσὺ, ἐδῶ; Τόλμησε ἕνα τέτοιο πράγμα χωρὶς νὰ σκεφθῇς τὴ ζωὴ σου. Θεέ μου, τί εὐτυχία ποῦ δρισκεσαι κοντὰ μου. Ἀλλὰ καὶ ποία δυστυχία ἂν μὰς ἀντιληφθῇ κανεὶς...

Ὁ Ιωάννης χωρὶς πολλοὺς δισταγμούς τὴν πλησίασε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἔσφιξε μὲ τρελλὸ πάθος καὶ ἔνωσε τὰ χεῖλη του μὲ τὰ δικά της, σ' ἕνα παράφορο ἐναγκαλισμό.

Ἡ Μαρία-Λουίζα ὅμως ἀποσπᾶσθηκε ἀπὸτομα ἀπ' τὴν περιπτύξιν του.

—Ἰωάννη! ψιθύρισε μὲ περιπάθεια. Πόσο ὀργισσες νάρθηξ.

—Δὲν ἤξερα τίποτε, δικαιολογήθηκε ὁ πρῶν καρδινάλιος. Ἐμαθα τοὺς γάμους σας ἀπὸ τὴν «Βρετανικὴ ἐφημερίδα». Ἦταν κάτι τὸ τρομερὸ, τὸ ἀπίστευτο. Ἄν ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔκανε αὐτὴ τὴν προδοσίαν ποτὲ νὰ μὴ σὲ ξανάβλεπα, ποτὲ νὰ μὴν ἐρχόμουν στὴν Βαρσοβίαν... Ὁμως ἡ εἰδησις αὐτὴ μ' ἀναστράωσε, μοῦ ἐμπνέει κοιμισμένους πόθους, μιὰ μεγάλη ἀγάπη ποῦ θέλησα νὰ ξεχάσω στὴν παρηγορίαν ποῦ χαρίζει ἡ θρησκεία...

—Καὶ τώρα; ρώτησε ἀνυπόμονα καὶ φοβισμένα μαζί τὴν Μαρία-Λουίζαν.

—Τώρα... τώρα... τραύλιζε ὁ Ιωάννης, πρέπει νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ μέση ὁ Βλαδίσλαος Δ'...

Ὁ Ιωάννης δὲν πρόλαβε νὰ τελεώσῃ τὴν σκέψιν του. Κάποιος θορύβος δημάτων ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ διαδρόμο καὶ ὁμιλίες... Χωρὶς χρονοτριβὴ ἀποσύρθηκε πῖσω ἀπὸ τὴν μυστικὴν πόρταν κι' ἐξαφανίστηκε.

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Βλαδίσλαος Δ' πέθανε κατὰ ἕνα μυστηριώδη τρόπο. Οἱ θεράποντες ἱατροὶ τοῦ δὲν κατῶρθωσαν νὰ διαγνώσουν τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας ποῦ τὸν ὠδήγησε στὸν τάφο.

—Μυστήριο! ψιθύρισαν μεταξὺ τῶν. Καὶ ὥρκισθησαν νὰ μὴν γνωστοποιήσουν στὸ κοινὸν τὴν φρικτὴ ὑπόψιν ποῦ πέρασε ἀπ' τὴν σκέψιν ὅλων...

Ὁ Ιωάννης ἔκαμε τότε τὴν ἐμφάνισίν του στ' ἀνάκτορον, μ' ὅλη τὴν ἐπισημοσύνη καὶ ἐπεδείκνυε στὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ποῦ τὸν ἀπήλλασαν ἀπὸ τὸν ἱερατικὸν θῖον καὶ τοῖς δὲν τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας.

Κανείς δὲν βρέθηκε ν' ἀμφισβητήσῃ τὶς ἀπαιτήσεις του.

Καὶ μετὰ μιὰ ἐβδομάδα, διαδεχόταν τὸν ἀποθανόντα Βλαδίσλαο στὸν θρόνον τῆς Πολωνίας, ἐνῶ συγχρόνως παντρευόταν τὴν χήραν τοῦ Μαρίας-Λουίζας.

Ένα δεινὸν ποῦ τὸ εἶχε πιστέψῃ ὁλότελα χιμαίρικόν, πραγματοποιήσανταν τώρα μὲ μιὰ ἀφάνταστη μαλίστα χλιδὴ καὶ πολυτέλεια...

Ἡ Μαρία-Λουίζα ἦταν δική του. Μὰ καὶ

ὁ θρόνος τῆς Πολωνίας συγχρόνως.

ΘΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Ιωάννης, ἡ ὥραία αὐγὴ ποῦ ἀνέτειλε γιὰ τὸν Ἰωάννη Β' δὲν κράτησε πολὺ. Συνεχεῖς πόλεμοι μὲ τοὺς Κοζάκους, τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς Σουηδοὺς, τὸν κατεπύνησαν σὲ τόσο βαθμὸ, ὥστε νὰ χάσῃ τὸ ἥθικόν του καὶ νὰ ὑπογράψῃ μιὰ ἐξευτελιστικὴ γιὰ τὴν Πολωνίαν συνθήκην, μὲ τὴν ὁποία ἀρχίζει μιὰ περίοδος παρακμῆς γιὰ τὴν χώρα του.

Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἀτυχίες τοῦ πολεμικοῦ του βίου, ἂν καὶ ἀγωνίστηκε σκληρὰ γιὰ ν' ἀναχαίτῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἐχθροὺς ποῦ εἰσέβαλαν ἀπὸ παντὸς στὴν πατρίδα του, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὸν θρόνον καὶ νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὴν Μαρία-Λουίζαν στὴ Γαλλίαν, ὅπου κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι...

Ἡ μικρὴ βασίλισσα, πέρασε λίγο ἀργότερα ἀπὸ μαρasmus, μακριὰ ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της, ποῦ μόλις εἶχε ξαναβρῇ, τὸν ξανάχανε γιὰ πάντα.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Γὸν ἀριθμό σας ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁλος ὁ κόσμος προμηθεύεται τὴν εἶδη τοῦ ρουχισμοῦ του. Ὁ ἕνας ἀγοράζει καπέλλο, ὁ ἄλλος γάντια, ἄλλος φανελλες καὶ ὅλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ θυμωθῶν τὸν ἀριθμὸν τοῦ γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐποχὴν ὁ ὑπάλληλος σὲ μετρήματα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς ἀντιστοιχεῖ αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ καὶ σὲ ποιοὺς ὑπολογισμοὺς βασίζονται. Ἄς δώσωμε λοιπὸν μερικὲς ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις.

Ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ ἀνδρικό καπέλλο. Γιὰ τοὺς τεχνίτες, οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι ἀναφέρονται στὸν ἐσωτερικὸν γύρον τοῦ καπέλλου. Ὑπάρχουν ὅμως τριῶν εἰδῶν μέτρα: τὰ ἱταλογαλλικά, τὰ ἀγγλικά καὶ τὰ ἀμερικανικά.

Στὴν Ἰταλίαν καὶ στὴν Γαλλίαν ἀκολουθοῦν δύο μεθόδους. Κατὰ τὴν πρώτη ἀναφέρονται τὸν ἀριθμὸ τῆς ἐσωτερικῆς περιφέρειας σὲ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη μέθοδος, ἡ ἐξῆς: ὑπελόγισαν ὅτι ὁ μικρότερος ἐσωτερικὸς γύρος εἶνε 49 ἑκατοστὰ. Στὸ μέτρο λοιπὸν αὐτὸ ἔδωσαν τὸν ἀριθμὸν ἕνα. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν κατὰ μισὸν ἀριθμὸ γιὰ κάθε ἑκατοστὸ. Ένα καπέλλο λοιπὸν ποῦ εἶνε ἐσωτερικὸν γύρου 50 ἑκατοστῶν, ἔχει τὸν ἀριθμὸν 1½ καὶ ὅτω καθ' ἐξῆς. Μὲ τὸ ἀγγλικὸν καὶ ἀμερικανικὸν σύστημα τὸ καπέλλο μετρεῖται μὲ δακτύλους, ὑπάρχει δὲ μιὰ μικρὴ διαφορά μεταξὺ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ δακτύλου.

Τὰ παπούτσια μετρίωνται μὲ ἑκατοστὰ ἢ μὲ γαλλικοὺς πόντους. Τρεῖς πόντοι ἰσοδυναμοῦν μὲ δύο ἑκατοστὰ. Κατὰ συνέπειαν, ἕνα παπούτσι μήκους 26 ἑκατοστῶν, ἂν μετρηθῇ μὲ γαλλικοὺς πόντους ἔχει ἀριθμὸν 39.

Ἄς ἐρθῶμε τώρα στὰ κολλάρια. Γιὰ πολὺν καιρὸ ἐμετροῦσαν τὰ κολλάρια μὲ ἀγγλικὸν δακτύλου καὶ εἶχαμε τοὺς ἀριθμοὺς 13, 15, 16 κλπ. Τώρα ὅμως ἔχει διαδοθῇ πολὺ τὸ μέτρημα σὲ πόντους. (Σημειωτέον ὅτι ἕνας δακτύλος ἰσοδυναμεῖ μὲ 2 ἑκατοστὰ καὶ 52 χιλιοστὰ). Ένα κολλάριο λοιπὸν 14 δακτύλων εἶνε 35 ἑκατοστὰ καὶ 56 χιλιοστὰ, ὥστε θὰ τὰ ζητήσετε μὲ τὸν ἀριθμὸν 36.

Γιὰ τὰ δερμάτινα γάντια τὸ μέτρημα γίνεται σὲ δακτύλους, μετρεῖται δὲ ἡ περιφέρεια τοῦ γαντιοῦ ἀκριβῶς κατὰ τὰ δακτύλα. Ένα γάντι ὑπ' ἀριθ. 6 ἔχει στὸ μέκος ἐκεῖνον τοῦ χεριοῦ πλάτος 6 δακτύλων, δηλαδὴ 15 ἑκατοστῶν καὶ 24 χιλιοστῶν.

Σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου οἱ κάλτσες μετρίωνται ἀκόμη μὲ ἀγγλικὸν δακτύλου καὶ τὸ μέτρο αὐτὸ παίρνεται ἀπὸ μιὰ τεταμένη κάλτσα, ἀκολουθώντας μιὰν εὐθείαν γραμμὴ ἀπὸ τὴν μύτη τοῦ ποδίου ὡς τὴν φτέρνα. Έτσι οἱ κάλτσες ἀριθ. 10, μήκους δηλαδὴ δέκα δακτύλων, ἔχουν μήκος 25,40 ἑκατοστῶν καὶ ὅτω καθ' ἐξῆς.

Οἱ ἀριθμοὶ λοιπὸν αὗτοι, μυστηριώδεις καὶ ἀκατανόητοι προηγουμένως γιὰ σᾶς, ξέρετε τώρα τί ἀκριβῶς ἀντιστοιχεῖ αὐταὶ καὶ ποῦ ἐφαρμόζονται.

ΚΟΥΡΣΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΛΟΓΑ

Επεστρατεύθησαν στὴ Γαλλίαν καὶ οἱ ἵπποι τῶν ἵπποδρομιῶν! Ἐνῶ στὴν Ἀγγλίαν ἐπανελήθησαν οἱ ἵπποδρομίαι, οἱ σταῦλοι τοῦ γαλλικοῦ ἵπποδρόμου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδείασαν. Ἐκτός τῶν ἄσων τοῦ ἵπποδρόμου, τὰ περισσότερα ἄλλα ἄλογα ἐπετάχθησαν γιὰ στρατιωτικὰ ἀνάγκες ἢ ἐπωλήθησαν. Ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ σύρουν τώρα τὰ μόνιππα ποῦ κυκλοφοροῦν στὰ παρσινα βουλεβάρτα εἰς ἀντικατάστασιν τῶν περιορισθέντων ταξί.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΑΙ ΣΤΑ... ΚΑΝΟΝΙΑ!

Ο ΠΡΩΤΟΣ Ἀγγλὸς ἀεροπόρος ποῦ κατέπριψε ἕνα γερμανικὸ ἀεροπλάνο κατὰ τὴν τελευταία ἐπιδρομὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Σκωτίαν, εἶνε ἕνας ἑβραῖος ἀεροπόρος ποῦ στὸν ἰδιωτικὸν του βίον ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀεροπόρου. Τὸ συνεργεῖο τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης ποῦ ἐβαλλε κατὰ τῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων ποῦ συμμετέσχον τῆς ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς Σκωτίας, ἐκ τῶν ὁποίων κατερρίφη ἐπίσης ἕνα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἄνδρες ποῦ στὸν ἰδιωτικὸν τοῦς βίον ἦσαν χρηματισταὶ, δικηγόροι καὶ ἀργῶται.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ο ἱ στρατιωτικὸς γιαντρός, πρὸ παντὸς σὲ περιόδους πολέμου, χρησιμοποιοῦνται σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Ένας πάμπυρος πρὸ ἀνεκαλύφθῃ στὸ Λούβρον στὰ 1864 ἀναφέρει ἕνα γιαντρὸν, τὸν ἱμχόπετ, ποῦ ἐξόυσε τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐκτίζαν τὶς μεγάλες πυραμίδες, δηλαδὴ πρὸ 5.000 χρόνων. Ὁ γιαντρός αὗτος μεταχειρίζεταν τὸ ὤμο κρέας ἐς αἰμοστατικὴν γιὰ τοὺς τραυματισμένους ἐργάτες.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν πολλοὺς διαπρεπεῖς στρατιωτικοὺς γιαντροὺς, ὁ σπουδαιότερος τῶν ὁποίων ἦταν ὁ υἱὸς τοῦ ἱπποκράτους, Θεσσαλός, ποῦ ἐκαθάριζε τὶς πληγές μὲ θραστὸ νερό καὶ κρασί. Μὲ αὐτὸ τὸ κράμα ἔκανε καὶ ἐπιθέματα, τὰ ὁποία ὅμως δὲν ἔβαζε ἀπάνω στὶς πληγές, ἀλλὰ γύρω. Οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα μετὰ Χριστοῦ, εἶχαν διοργανώσει πλήρη ἱατρικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων, μὲ εἰδικὲς σκηνῆς γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς τραυματίους. Στρατιωτικοὶ γιαντροὶ μεγάλης ἀξίας ἦσαν ὁ Θεόδωρος, ὁ Παράκελσος, ὁ Χούσσα καὶ ὁ Λαρραῖ, ὁ μέγας χειρουργὸς τοῦ Ναπολέοντος.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Τὸ ξέρετε ὅτι ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων γεννήθηκε δυὸ φορές; Θὰ σᾶς φανῇ βέβαια παράξενο αὐτὸ καὶ διως ὁ μέγας αὐτὸς Ἀμερικανὸς γεννήθηκε τὴν πρώτη φορὰ στὰς 11 Φεβρουαρίου 1731 καὶ ὅταν ἔγινε 21 ἐτῶν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε γεννηθῇ καὶ μετὰ ἕνα χρόνον, δηλαδὴ στὰς 22 Φεβρουαρίου 1732. Καὶ ἡ δεύτερη αὐτῇ ἡμερομηνίαν ἀναφέρεται στὶς βιογραφίες του. Γιατὶ διως; Τί εἶχε συμβῆ;

Όταν ἡ Ἀγγλίαν στὰ 1732 ἀπεφάσισε νὰ υιοθετήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὶς ἀποικίες της τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἦτον 11 ἡμέρες. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὰ γενεθλίων τοῦ Οὐάσιγκτων δὲν ἦταν πιά στὶς 11 ἀλλὰ στὶς 22 Φεβρουαρίου. Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται ἡ ἀλλαγὴ καὶ τοῦ ἔτους γεννησῶς;

Αὐτὸ συνέβη ἐπεὶδὴ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τὸ ἔτος δὲν ἀρχίζει πιά

Άριστοϋργηματικό άστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση.

34ον

Ο Γκαρνιέ άπλωσε άτάραχος τό χέρι του, πήρε τό γράμμα, έρριξε μιá ματιά στην ύπογραφή όπου διάβασε τό όνομα Ματθίλδη ντε Βιλ και, χωρίς νά ενδιαφερθή νά διαβάση περισσότερο, άρχισε νά τό διπλώνη σιγά-σιγά.

—Είπες, Μπονώ, είπε μετά κυτάζοντας μέσα στά μάτια τόν λήσταρχο, πώς άν δημοσιεύαμε τό γράμμα αυτό...

Σηκώθηκε από τό κάθισμά του και παίρνοντας ύφος άγριο:

—...μά τό γράμμα αυτό, πρόσθεσε, δέν θά δημοσιευθί ποτέ. Άκούς, Μπονώ; Ποτέ!

Ο Μπονώ τινάχθηκε άπ' τό κάθισμά του και βάζοντας τό χέρι στην τυέπη του παντελονιού του:

—Τί είπες, Γκαρνιέ; δρυχήθηκε.

—Ότι...

Δέν πρόλαβε νά πη περισσότερα.

Η πόρτα του δωματίου τους άνοιξε μέ μιá δυνατή σπρωξιά και στο κατώφλι της φάνηκαν τρείς άνθρωποι μέ τά πιστόλια προτεταμένα έπάνω τους, ένφ συγχρόνως άκουόταν θραειά ή επιτακτική φωνή του άρχηγού της Δημοσίας Ασφαλείας:

—Ψηλά τά χέρια και φρόνιμα!

Δίπλα του, άγριοποι κι' αυτοί την όψη τους στέκονταν από τή μιá μεριά ό Μαρινώ και από την άλλη ό Λαζάρ.

Κι' οι τρείς φορούσαν πολιτική ένδυμασία...

Ο ΓΚΟΥΪΣΑΡ ΘΥΜΑΤΑΙ...

—Κι' εγώ σου λέω, πώς, παρ' όλο που είσαι νεώτερός μου, δέν βλέπεις καλά, Μαρινώ!

—Ίσως νάχετε δίκιο, κύριε άρχηγέ, γιατί, μανιασμένος ν' ανακαλύψω τόν Γκαρνιέ, δέν είχα προσέξει ούτε την κυρία, ούτε την ύπηρετρία...

Σταματημένοι κάτω από ένα ήλεκτρικό φανάρι της πλατείας και κρυμμένοι κάτω πίσω από τόν άρκετά παχύ στρουγγυλό στύλο, ό άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας Γκουϊσάρ και ό ύπαρχηγός Μαρινώ, συζητούσαν χαμηλόφωνα χωρίς νά παύσουν ούτε στιγμή νάχουν καρφωμένα τά μάτια τους στην είσοδο του άπέναντι παντοπωλείου, μέσα στο όποιον είχαν μπη, πριν λίγες στιγμές, δύο νεαρές, κι' άρκετά όμορφες κυρίες, ή μία από τις όποιες φαινόταν ότι ήταν ή κυρία και ή άλλη ή ύπηρετρία της.

—Εκείνη ή λιπόθυμη κυρία, πού βοηθάμε τότε μέσα στην άπομακρυσμένη έκείνη έπαυλη, στην όποιαν κατέφυγε τραυματισμένος ό Γκαρνιέ, είμαι βέβαιος, έλεγε τώρα ό Γκουϊσάρ, πώς είναι αυτή ή ίδια πού μπήκε πρδ όλίγου μέσα στο παντοπωλείο. Κι' όπως θά θυμάσαι, Μαρινώ, πάντα είχα την ύπόνοια 'τι ή γυναίκα εκείνη δέν μάς είπε την αλήθεια. Δέν μάς ίκανοποίησε δηλαδή με τις εξηγήσεις πού μάς έδωσε όσον άφορξ την παρουσία του Γκαρνιέ στο σπίτι της και τόν λόγο γιά τόν όποιον εκείνος έρριξε ναρκωτικό στο λικέρ της και έδωσε την ύπηρετρία της...

30

γίσαμε.

Άρχισε νά σκοτεινιάζει και ό Γκουϊσάρ κρατώντας από τό μπράτσο τόν Μαρινώ πήγαν κι' άνεμίχθηκαν μέ τούς περιέρχους πού κύτταζαν κάποιο χαμίλι πού διασκέδαζε μέ τά ταχυδακτυλουργικά του παιγνίδια τούς θαμώνες ένδς μικρού καφενείου. Εκεί μέ χαμηλή φωνή, χωρίς νά παύση νά παρακολουθί τά τραμ πού περνούσαν, ό Γκουϊσάρ έξηγουσε στόν Μαρινώ πώς σκεπτόταν νά ένεργήση.

Ξαφνικά έσφιξε τό μπράτσο του ύπαρχηγού του:

—Μέσα σ' αυτό τό τραμ είναι! ψιθύρισε δείχνοντας τό πρασινωπό όχημα πού έκοβε στριγγλίζοντας την ταχύτητά του.

Λίγες στιγμές άργότερα, ύστερα από δύο μαθητάς και ένα σαρανταπεντάρη κύριο, κατέβαινε από τό σταματημένο τραμ ή Κλοτίλδη και πίσω της άκολουθούσε ή Ματίνα.

Τό τραμ έκαμε τώρα νά ξεκινήση, όποτε, την τελευταία στιγμή, και από τόν μπροστινό έξώστη του πήδησε ένας νέος πού πρδ' όλίγον νά σωριαζόταν χαμώ.

—Ο Λαζάρ! έκαμαν οι δύο άνώτεροι άστυνομικοί μαζί.

Ντυμένος πράγματι πολιτικά ό νεαρός άστυνομικός πλησίασε τούς δύο άνωτέρους του και χωρίς νά φανή ότι μιλεί μ' αυτούς ρώτησε σιγανά:

—Μπορώ νάρθω κοντά σας;

Ο Γκουϊσάρ ένευσε καταφατικά και ό Λαζάρ πλησίασε λέγοντας:

—Επρόκειτο νά κατέβω στο τέμα της όδου 'Ιμπρύ, σάς είδα όμως από τό τραμ, σκέφτηκα ότι ή παρουσία σας στην όδον αυτή, ίσως νά μην είναι άσχετη μ' αυτό πού ζητώ κι' εγώ και πήδησα...

—Και πούδς λόγος σ' έφερε στο δρόμο αυτόν; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό Γκουϊσάρ χωρίς νά παύση νά παρακολουθί μέ τό βλέμμα του τις δύο γυναίκες πού είχαν περάσει στο άπέναντι πεζοδρόμιο.

—Πριν μιá ώρα συνήντησα κάποιον σωφέρ στόν όποιον πολλές φορές έχω χαρίσει κάτι μικροπαραβάσεις και έπάνω στη συζήτησή μου είπε πώς άκουσε ότι κάποιος συνάδελφός του μετέφερε χθές θράδυ άργά, ένα άτομο μέ τό αυτοκίνητό του στο τέμα της όδου 'Ιμπρύ, πού φαίνεται καταπληκτικά μέ τόν λήσταρχο Μπονώ. Όσο άδριστη κι' άν μου φάνηκε ή πληροφορία νόμιμα πώς δέν έχανα τίποτε άν έκαμα μιá βόλτα κατά δώ...

—Δέν έκαμες άσχημα, είπε ό Γκουϊσάρ. Μά τώρα περδεύονται τά πράγματα. Άν οι γυναίκες πού παρακολουθούμε έμείς είναι γνωστές του Γκαρνιέ, έχουν τάχα και σχέσεις μέ τόν Μπονώ οι ίδιες...

—Σταμάτησαν! διέκρινε ό Μαρινώ, βλέποντας την Κλοτίλδη, άκουσε πού τουλέγε δείχνοντας την ύπηρετρία της πού καθόταν στο πίσω της κάθισμα:

—Αυό εισιτήρια γιά την στάσι 'Ιμπρύ! Ο άρχηγός της Ασφαλείας δέν ήθελε νά μάθη περισσότερα. Πλήρωσε δύο εισιτήρια γιά την επομένη στάσι στην όποιαν και κατέβηκε πρδς μεγάλη έκπληξη του ύπαρχηγού πού τόν άκολούθησε άπορώντας.

Χωρίς νά του πη τίποτε ό Γκουϊσάρ, φώναξε ένα ταξί, μπήκαν και οι δύο μέσα, και είπε στόν σωφέρ, νά τραβήξη πρδς την όδον 'Ιμπρύ. Στο μικρό ογετικό διαστήμα της διαδρομής, δέν έβγαλε ούτε μιá λέξη έχοντας καρφωμένα τά μάτια του και μετρώοντας τά τραμ πού προσπερνούσαν τρεχοντας.

Λίγο μετά την στάσι του τραμ της όδου 'Ιμπρύ διέταξε στό σωφέρ νά σταθί και όταν κατέβηκαν είπε στόν έκπληκτο Μαρινώ:

—Εδώ πρόκειται νά κατεβούν οι κυρίες. Τό νού σου μην τις χάσουμε και έλα παράμερα νά σου πώς θά ένεργήσουμε.

Οι άστυνομικοί συνεννοήθηκαν μέ μιá ματιά, κι' άφου άφησαν νά περάση άρκετή ώρα ακόμα έπληρώσαν, έδωσαν ένα γεν-

ναίο πουρμπουάρ στο γκαρσόνι και έβγήκαν από τό καφενείο.

Στό σπίτι πού τούς ένδιέφερε, φωτιζόταν ακόμη τό δωμάτιο πού είχαν διακρίνει από πριν.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ...

Χρησιμοποιώντας, λίγες ώρες άργότερα, ό Λαζάρ τά άντικείμενα του, δέν άργησε και πολύ νά παραβιάση την έξωπορτα του σπιτιού εκείνου. Στο άθόρυβο άνοιγμά της, οι δύο άνώτεροι άστυνομικοί, πού στεκόνταν ένα δίμα πίσω από τόν Λαζάρ, προχώρησαν μαζί του γιά νά βρεθούν και οι τρείς σ' ένα ήσυχο και σκοτεινό διάδρομο. Πριν κλείση πίσω του την πόρτα ό Μαρινώ, έρριξε μιá ματιά στόν έρμημο τώρα δρόμο, κι' άφου δεβαιώθηκε ότι οι τρείς χωροφύλακες σκοποί της περιφέρειας αυτής πού είχαν είδοποιηθή από τόν Λαζάρ, ήταν στις θέσεις τους, έβγαλε κι' αυτός τό πιστόλι του και έκαμε νόημα στόν προϊστάμενο και κατώτερό του ν' άρχίσουν την έρευνα.

Στόν διάδρομο εκείνο, μέ τη δοξεία του ήλεκτρικού φαναριού του ό Γκουϊσάρ διέκρινε δύο πόρτες κλειστές μέσα από τις όποιες δέν άκουόταν τίποτε. Άκολουθούμενος από τόν Μαρινώ και τίν Λαζάρ τις όποιες δέν άκούσαν τίποτε. Άκολουθώντας, ό άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας, άρχισε ν' άνεβαίνει, πατώντας στις μύτες τών ποδιών του, τη μικρή σκάλα. Όταν έφθασε στα μισά σκαλοπάτια, σταμάτησε άπότομα, άκούοντας άόριστους ψιθυρισμούς νά φθάνουν στ' αυτιά του. "Ηταν φανερό πώς κάποιου συζητούσαν στο έπάνω πάτωμα. Μέ τά πιστόλια προτεταμένα τότε οι άστυνομικοί, και κρατώντας και την άνταλητή τους άόρη, άνεβηκαν και τά υπόλοιπα σκαλοπάτια.

Τώρα άκουγόταν καθαρά ή συζήτησις δύο ανθρώπων πού προσερχόταν από τό άπέναντι δωμάτιο, κάτω από την κλειστή πόρτα του όποιου ξεφύγαν φωτεινές ακτίνες.

Τά όνόματα Γκαρνιέ και Μπονώ πού έφθαναν τώρα καθαρά στ' αυτιά τών άστυνομικών, τούς έκαμαν γιά μιá στιγμή ν' άλληλοκυτταχθούν σάν νάβηλαν νά συνεννοηθούν τί έπρεπε νά κάμουν.

Ο Γκουϊσάρ ήλπιζε βέβαια νά συναντήση μέσα στο σπίτι αυτό τόν Γκαρνιέ, ποτέ όμως δέν φανταζόταν ότι μπορούσε νά βρεθή άντιμέτωπος και μέ τούς δύο άρχισυμμορίτες.

Δέν άργησε όμως νά πάρη την άπόφασή του. Έρριξε μιá ματιά πάλι γιά τήν συνεργατών του, θεβαιώθηκε ότι κρατούσαν σφιχτά τά πιστόλια τους, και έκαμε δύο βήματα πρδς την πόρτα. Σταμάτησε. Δίπλα του βρισκόνταν ό Μαρινώ κι' ό Λαζάρ.

Εκείνη τη στιγμή μιá άπειλητική άνδρική φωνή έλεγε μέσα από τό δωμάτιο:

—Τί είπες, Γκαρνιέ;»

—Αποφασιστικά τότε ό Γκουϊσάρ, πίεσε τό πόμολο της πόρτας πού άνοιξε άμέσως και φώναξε χωρίς καλά-καλά ν' άναγνωρίση εκείνους πού ήσαν μέσα στο δωμάτιο:

—Ψηλά τά χέρια και φρόνιμα!

...Μιá όμορποντία πυροβολισμών άκούσθηκε σχεδόν ταυτόχρονα και όταν ό κανόνς πού γέμισε πρδς στιγμήν τό δωμάτιο διελύθη, δύο αλματωλισμένα σώματα φάνηκαν έσκέφθηνα στο πάτωμα: Τού Μπονώ στη μέση του δωματίου και τού Μαρινώ κοντά στην πόρτα.

(Άκολουθεί)

οί άνθρωποι έν πολέμψ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

«ΤΣΑΙ... ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ»

ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Διά νά μην ύπάρχη διάκρισις μεταξύ τών συμμάχων, όπως και οι Άγγλοι συνάδελφοί τους, οι Γάλλοι στρατιώτες, κατ' άπόφασιν του πρωθυπουργού και ύπουργού τών Στρατιωτικών Νταλαντιέ, θά πίνουν τό άπόγευμα τσάι. Οι στρατιώται, έπτο εύγνωμοσύνη πρδς την κυβέρνησι πού τώσον φροντίζει γιά την βελτίωσι τών όρων της ζωής των, άνώμασαν τό κολατσιό αυτό «τσάι Νταλαντιέ».

ΒΕΛΗ ΚΑΙ ΤΟΞΑ... ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΤΑΝΚΣ.

ΟΥΤΕ Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ»

Οταν ή είδησις του εύρωπαϊκού πολέμου έφθασε στις ζούγκλες τών Κεντρών 'Ινδών —γράφουν οι άγγλικές έφημερίδες— πολλές φυλές πρωτογόνων ίθαγενών συνεκέντρωσαν τά βέλη των τούς τά προσέφεραν στις άγγλικές αρχές γιά νά χρησιμοποιηθούν στόν πόλεμο, κατά του κοινού έχθρου.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ... ΠΑΝΩ

Εν άναμονή τών μεγάλων μαχών, στο Δυτικό Μέτωπο, γίνεται, έπί του παρόντος, πόλεμος μέ... διαφημιστικά μέσα! Έτσι στα ισχυρά γραμμόφωνα, τών όποιων έκαμαν χρhσιν οι Γερμανοί γιά ν' άποτεινώνται στους άπέναντι Γάλλους, προσετέθησαν τελευταίως και τά... πανά. Πρδ έβδομάδος, έμπρός σ' ένα γεωμετρικό χαράκωμα, έποποθετήθη ένα μεγάλη έπιγραφή, πού μέ κολοσσάια γράμματα, έγραφε:

«Παιδιά της Βορείου Γαλλίας, πολεμάτε γιά τούς Άγγλους». Την άλλη μέρα, ένα όχι μικρότερο πανά, ήταν τοποθετημένο έμπρός από τό γαλλικό χαράκωμα, πού έλεγε:

«Χάνετε τούς κόπους σας. Έμείς είμαστε άπό... την Νότιο Γαλλία».

Ο ΖΗΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΑΚΙ: —Νά πάω ή όδηή! Δέν μπορεί πιá κανείς νά κυκλοφορήσει έλεύθερα.

Η ύποχρέωσις της σβέσεως τών φώτων είναι τώσον άυστηρή, ώστε, όταν δίδεται τό σύνθημα του άντισεροπορικού συναγεμού στο Παρίσι, σβύουν όλα άνεξαίρετως τά φώτα. Έξαίρεσις δέν γίνεται ούτε γιά την φλόγα του τάρφου του άγνώστου στρατιώτου στην 'Αψίδα του Θριάμβου, πού καθ' όλα τά προηγούμενα έτη διατηρείτο άσβεστη. Μόλις όμως λήξη ό συναγεμός, ξανάβει ή φλόγα του τάρφου του Άγνώστου Στρατιώτου του τελευταίου πολέμου.

«ΚΑΠΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ»

Σ' ένα άγγλικό σχολείο —γράφουν οι άγγλικές έφημερίδες— συνέβη τό εξής χαριτωμένο έπεισόδιο: Ο δάσκαλος έρωτά τούς μικρούς μαθητάς ποίος είναι ό σύμμαχος της Άγγλίας στόν σημερινό πόλεμο. «Η Γαλλία!», άπαντούν μ' ένα στόμα οι μικροί μαθητά. Ο δάσκαλος ζητεί τότε από τούς μαθητάς νά τού αναφέρουν μιá γαλλική πόλι. Μ' ένα στόμα τότε οι μαθητά άπαντούν άμέσως: «Κάπου της Γαλλίας».

Τά άδωχα παιδάκια, πού άκούν τόν χαρακτηρισμό αυτό ν' αναφέρεται συχνά στα άνακοινωθέντα, πρδς άποσιώπησην, δι' εύνοήτους λόγους, τών διαφόρων γαλλικών τοποθεσιών, ένόμισαν ότι «κάπου της Γαλλίας» είναι τό όνομα μιás γαλλικής πόλεως!

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ... ΖΩΑ

Οι Άγγλοι δέν άπειμάκρυναν μόνον τά παιδιά τους από τας μεγάλας πόλεις. Όταν άπεφάσισαν νά θέσουν σε άσφάλεια κατά τών έναερίων έπιδρομών πάλι, είχαν πολύτιμο, άμέσως έσκέφθηκαν πώς θ' ασφάλιζαν και τις καλύτερες ράτσες τών άλόγων και σκύλων των, γιά τά όποια καυχόνται οι Άγγλοι. Ύστερα από πολλές συζητήσεις έκρίθη προτιμότερο ν' άποσταλούν στόν Καναδά οι καλύτερες ράτσες τών σκύλων και τά καλύτερα άλογα. Ύπολογίζεται εις έπτά έκατομμύρια λίρες ή αξία τών εις Άμερικήν άποσταλέντων ίππων και σκύλων. Ένας άλδρος, πού έκλήθη υπό τά όπλα, άπέστειλε στόν Καναδά τούς τριαντατέν σκύλους του, ή άποστολή τών όποιων έσκόχισε στόν κύριό τους τρείς χιλιάδες λίρες!

-ΑΥΤΟΣ ὁ ἄνθρωπος ΜΕ ΜΙΣΕΙ

Ένα χιουμοριστικό σκέτς
ὕπο ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

—Μά μπορούμε νά μάθωμε ἐπὶ τέλους γιατί ἀποφεύγει νὰ συναντήσῃς ἐξω καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ νέου μὲ τὸ μουστακάκι ἀλὰ Ντούγκλας Φαίρμπανκς; Μήπως εἶναι ὁ ράφτης σου;

Αὐτὰ εἶπε ὁ Ρούντυ στὸν φίλο του σὲ τόνο εὐθυμο, ἀλλ' ἀντὶ ὁ Χάρρυ ν' ἀπαντήσῃ καὶ ν' ἀστειεῖται μὲ τὸν φίλο του, στενοχωρήθηκε καὶ κατσούφιασε ἀκόμη περισσότερο.

—Νά σοῦ πῶ, Ρούντυ... Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὸ μουστακάκι ἀλὰ Ντούγκλας, δὲν εἶναι ὁ ράφτης μου, γιατί πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ὁ ράφτης μου δὲν κατοικεῖ ποτὲ στὴν ἴδια πόλιν μ' ἐμένα καὶ αὐτὸ γιὰ λόγους προνοίας. Καταλαβαίνεις, δὲν εἶν' εὐχάριστο νὰ συναντῶ στὸ δρόμο μου τοὺς πιστωτὰς μου... Εἶναι ὅμως κάτι χειρότερο: εἶναι ἕνα θῦμα! Εἶμαι βέβαιος, ἂν μὲ συναντοῦσε μόνον στὸ δρόμο, θὰ τὰχα ἄσχημα. Σὲ βεβαιῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ μισεῖ!

—Σὲ μισεῖ; Μά πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μισήσῃ κανεῖς ἕναν ἄνθρωπο σὰν κι' ἐμένα; Ἐσύ, βρε παιδί μ', δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ βλάψῃς οὔτε ἕνα μυρμηγκί...

—Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅλο τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος του, καὶ φυσικὰ ἀφορμὴ θὰ γυρεύῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Φαντάσου, ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα ἀφορμὴ γιὰ μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας καὶ γιὰ μιὰ γελοιοποίησίν του σ' ἕνα δημόσιο κέντρο. —Μά ἐπὶ τέλους, διηγήσου μου τί συνέβη καὶ μὴν παίρνεις αὐτὸ τὸ μυστηριώδες ὕφος!

—Καλὰ, ἀφοῦ βρισκόμαστε καὶ ἀκριβῶς στὸ ἴδιο καφενεῖο ποὺ συνέβη ἡ σκηνή, θὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ πάθημά μου. Πρὸ μηνὸς εἶχα δώσει ραντεβού σὲ κάποιον πελάτη καὶ ἤμουν πολλὴ στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς υποθέσεώς μου. Ὁ πελάτης μου ἀργοῦσε νάρθῃ καὶ γιὰ ν' ἀπασχολήσω κάπως τὶς στενόχωρες σκέψεις μου, παρακολούθουσα μὲ διακριτικὸ φωνικὰ βλέμμα ἕνα ζευγάρι ποὺ καθόταν δίπλα στὸ τραπέζι μου. Αὐτὴ ἦταν μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναῖκα καὶ ἐκείνος τόσο ἀφηρημένος στὸ νὰ τῆς μιλή καὶ τὴν κυττάξῃ, ποὺ οὔτε κἀν ἀντελήφθη ὅτι ἔβαλε τὸ παλτό του ἐπάνω στὴν γκαμπαρντίνα μου ποὺ τὴν εἶχα ἀκουμπήσει σ' ἕνα καθίσμα, χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃ καὶ τὴν ἀδεία. Ἐπὶ τέλους ὁ πελάτης μου ἦρθε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἔλαβε εὐχάριστο ἀπώτελεσμα. Σηκωθήκαμε νὰ φύγωμε. Καθὼς θέλησα νὰ πάρω τὴν γκαμπαρντίνα μου ποὺ ἦταν, καθὼς σοῦ εἶπα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παλτό τοῦ διπλανοῦ κυρίου μὲ τὸ μουστακάκι ἀλὰ Ντούγκλας, δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερα καὶ ἔπασε γάμω ἕνα πακετάκι κομψότατα δεμένο. Τὸ μάζεψα ἀμέσως καὶ τὸ ἔδωσα στὸν κύριο ζητώντας του παρντὸν ἐπειδὴ κατὰ λάθος ἔπασε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξι, ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, μὲ στραβοκίνηταξε καὶ μοῦπε ὅτι τὸ πακέτο αὐτὸ δὲν τοῦ ἀνῆκε.

—Μά, ἀπήντησα, φαντάζεσθε ὅτι ἔχω ὄρεξι νὰ κάνω φάρσες; Αὐτὸ τὸ δεματάκι ἔπασε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ 32

σε, ἀφοῦ δικό μου δὲν εἶναι.

»Ὁ κύριος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρνῆται καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ παραδώσω τὸ πακετάκι στὸν διευθυντὴ τοῦ καταστήματος, ὅταν μὲ μιάς ἡ κυρία, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴν σκηνή αὐτή, σηκώνεται καὶ μὲ ἄγρια λάμψιν στὰ μάτια, μοῦ ἀρπάζει τὸ δεματάκι μουμουρίζοντας:

—Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἀνήκει στὸν ἄνδρα μου, καὶ θὰ τὸ ἀνοίξω ἀμέσως νὰ ἰδῶ τί τὸ μυστηριώδες κρύβει. »Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπικολούθησε ἦταν τόσο γρήγορη, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν περιγράψω. Ἀπ' τὸ κομψὸ γαλάζιο δεματάκι βγήκε ἕνα περίφημο ἀνδρικό πορτοφόλι, ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου καὶ τὰ τοῖμα χέρια τῆς γυναίκας ἐβγαλὰν ἀπὸ μέσα ἕνα μπιλλιετάκι ποὺ τὸ διάβασε σχεδὸν μεγαλοφώνως, τόσο, ποὺ ἔδειχνε πῶς δὲν ἦταν πιά κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σῆς.

»Εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ διηγηθῶ περισσότερες λεπτομέρειες τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ζηλοτυπίας, ἀλλὰ κατάλαβα ὅτι ὑπῆρξε ἀφορμὴ νὰ καταστρέψω τὴν οικογενειακὴν τους γαλήνη, γιατί ἀσφαλῶς τὸ μπιλλιετάκι ποὺ ἦταν στὸ πορτοφόλι περιεῖχε λόγια ἀγάπης, καὶ ἦταν δώρο κάποιας παλαιᾶς φίλης...

»Τὸ φινάλε εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα, παραμορφωμένη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ὀργή, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ ἄφησε τὰ πέντε δάχτυλά της στὸ φρεσκογυρισμένο μάγουλο τοῦ συζύγου, καὶ ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Τότε μόνον ὁ σύζυγος ξύπνησε καὶ ἔτρεξε πίσω της, ἀφοῦ προηγουμένως μοῦρεξε ἕνα τέτοιο βλέμμα μίσους, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ παγώσω, ἐνῶ μοῦ ἔλεγε:

—Ἡλίθιε, θὰ τὸ μετανιώσεις, ἔννοια σου, γιὰ τὴν ἐλεεινὴ σου πράξι!

»Καὶ προσέθεσε καὶ ἄλλα ὠραία ἐπιθετα, ἐγὼ ὅμως τοῦ ἀπήντησα νὰ μὴν κάνῃ τὸν ἔξυπνο, γιατί ἂν ἦταν ἔστω καὶ λίγο, θὰ ἐπρόσχε καλύτερα τὰ μυστικά του. —Βρίσκω ὅτι εἶχε πολλὸ δίκιο, γιατί, ἀγαπητέ μου Χάρρυ, ἂν δὲν ἀνακατενόσουναι καὶ ἄφηνες τὸ δεματάκι κατὰ γῆς, ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ κυρίου θὰ ἐξακολουθοῦσε εὐχάριστη καὶ ἥσυχη.

—Μά στάσου, μὴν διαίεσαι. Περίμενε ν' ἀνοῦσῃς τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, γιὰ νὰ δώσεις τὴν γνώμη σου.

»Σὲ λιγάνι ἄφησα κι' ἐγὼ τὸ μᾶρ καὶ πῆγα στὸ γραφεῖο, ὅπου ἡ γραμματεὺς μου μόλις μπήκα μέσα μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἡ γυναῖκα μου, εἶχε ἤδη τηλεφωνήσει ἀρκετὲς φορὲς, καὶ εἶχε ἀνησυχήσει ποὺ δὲν μὲ βρήκε στὸ γραφεῖο.

»Ἀμέσως, λοιπὸν, σχημάτισα τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μας καὶ τὴν ἀκούω νὰ μοῦ λέῃ: «Ἀ! ἐπὶ τέλους, σὲ βρίσκω. Δὲν μοῦ λές λοιπὸν τίποτα; Μά δὲν σοῦ ἄρεσε τὸ δώρο μου; Μήπως τὸ πορτοφόλι δὲν ἦταν τοῦ γούστου σου;

—Ποῦ δῶρο; ποῦ πορτοφόλι; καὶ ἄρχισα κατὰ νὰ καταλαβαίνω...

—Μά ναί, χρυσέ μου, μὴ μὲ δασανίζῃς πὺλ πολὺ. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἀντελήφθηκες ἀκόμα τὴν ἐκπλήξι ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ κάνω μὲ τὸ δώρο ποὺ ἔβαλα στὴν τσέπη τῆς γκαμπαρντίνας σου. Ἀχ, καλέ, ἂν δὲν θυμῆθαι ἐγὼ τὴν ἡμερομηνία τῶν γάμων μας..., ἐσὺ οὔτε κἀν τὸ σκέφθηκες... Ἀ, ναί, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου, τὸ κατὰστημα ποὺ ἔχει τὰ ὠραιότερα μπλέ ρενῶρ ποὺ ἔχεις σκοπὸ νὰ μοῦ δωρήσῃς γιὰ τὴν σημερινὴ ἐπέτειο, εἶναι τῶν ἀδελφῶν Ράιμερ, στὴν ὁδὸν Φρίντριχ Νο 28.

ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Εἶχαν τὴν ἴδια τύχη

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 16)

μιὰ ὅμως ἐρωτευμένη γυναῖκα δὲν ἀποκρίνεται γιὰ πολλὸν καιρὸ τὸ μυστικὸ της. Κι' ἔτσι οἱ δυὸ φίλες κατάλαβαν ἡ μιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἄλλης.

—Ποῦς εἶναι ὁ δικός σου; ῥώτης ἡ Λία.

»Ἡ Μαρία ἀπήντησε μὲ δισταγμό: —Μά δὲν τὸ κατάλαβες; Αὐτὸς ἐν τοῦτοις, δὲν μοῦ εἶπε ἀκόμα τίποτα. Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷ. Μά τί μ' ἐνδιαφέρει! Τὸν ἀγαπῶ τόσο πολὺ ἐγώ! ἴσως σήμερὰ ἡ αὐριό θὰ μοῦ μιλήσῃ, θὰ μοῦ πῇ αὐτὸ ποὺ περιμένω.

—Μά ποῦς εἶναι; ἐπέμεινε ἡ Λία.

—Στ' ἀλήθεια, δὲν τὸ κατάλαβες; Εἶναι ὁ Τώνης, ποὺ γνωρίζαμε στὴν ἐκδρομὴ πρὸ 15 ἡμερῶν.

—Ὁ Τώνης!...

»Ὁ πὺλ συνεσταλμένος, ὁ πὺλ σιωπηλὸς ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους.

—Κι' ἐσύ; Μίλησέ μου, Λία... Πές μου!

»Ἡ Λία ὅμως ἐσώπασε. Ἐκάθησε στὸ ντιβάνι βαρειά. Ὁχρείασε. Τὰ μάτια της ἐκνίτταζαν τὴ Μαρία μὲ ἀπερίγραπτο μίσος. Ἡ Μαρία ἐνοίωσε τότε τὴν πραγματικότητα... Τὸ παιγνίδι ἐπαναλαμβανόταν καὶ γιὰ τὴς δυὸ. Εἶχαν τὴν ἴδια τύχη.

»Ἡ Μαρία ἐφώναξε:

—Τὸν ἀγαπᾷς κι' ἐσύ;

»Ἡ Λία ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπήντησε, μόνον ἐκούνησε τὸ κεφάλι θλιβερὰ σὰν νὰ ἔλεγε: «Ναί, ἀλλοίμονο!»

ΙΩΣΗΦ ΦΑΡΑΤΖΙ

Αὐτοτελὴς αἰσθηματικὴ νουβέλλα

Ένας γκρίζος μυρωδάτος φάκελλος

Κ αλημέρα σας δις Μπέρτα, Σὰς ἔφερα τὴ συγκομιδὴ!...

»Ὁ γκρόμυ τοποθέτησε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὴν καθημερινὴ στοῖβα τῶν ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν μὲ τὶς γραφομηχανημένες διευθύνσεις κι' ἔπειτα, μὲ κομικὲς προφυλάξεις, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γκρί-μπλέ φάκελλο μὲ ἀδρὸ γραφικὸ χαρακτήρα. Τὸν ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ σωρὸ τῆς ἐμπορικῆς ἀλληλογραφίας κι' ἔκανε κάποιο τσαχπίνικο μορφασμό.

—Λέτε νάναι ἀπὸ κομμὴ καινουργία πουλαδίτσα;

»Ἡ γραμματεὺς κατεκεράυνωσε τὸ χαμίνι μὲ μιὰ ματιά, ποὺ οἱ ἀστραπὲς τῶν γυαλιῶν της πολλαπλασίασαν τὴν ὀργή.

—Ἀπὸ πότε ξμαδες νὰ παραμονεύῃς τοὺς προϊστάμενους σου;

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἔρχονται μυρωδάτα γραμματάκια.

Καὶ μὲ τὴν ἀναμφισβήτητὴ αὐτὴ δικαιολογία, ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἐξαφανίστηκε.

»Ἡ δις Μπέρτα ἔμεινε μόνη, σκεπτικὴ, μπροστὰ στὸν γκρίζο ἐκεῖνον φάκελλο. Ναί, ἀσφαλῶς ἦταν κάποιας καινουργίας «πουλαδίτσας». Αὐτὸ ἐσήμαινε γιὰ τὴν καὶ μὲν τὴν γραμματέα, ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα, ποὺ ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων καθωρίσμενα. Τὶς πρώτες μέρες ἔπρεπε νὰ φροντίξῃ γιὰ τὴν ἀπομύωσιν τοῦ προϊστάμενου της, νὰ τὸν προστατεύῃ ἀπὸ τοὺς ἀδικρίτους, τὶς ὥρες ποὺ δεχόταν τὸ τρυφερὸ ραντεβού. Αὐτὸ γινόταν φυσικὰ ὅσο διαρκοῦσε τὸ εἰδύλλιο στὴν αἶψι του. Ἐπειτα, ὅταν ἔπεφτε ὁ ἐρωτικὸς πυρετός, ἔπρεπε νὰ δεβαιῶνι στὸ τηλεφώνο μὲ φωνὴ αὐστηρὴ καὶ ψυχρὴ, ὅτι ὁ προϊστάμενός της, ὁ κ. Ντεστέρ, εἶχε κάποιο ἐπείγον ραντεβού καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ βγῇ ἔξω... ὅτι λιυτήθηκε πολὺ ποὺ ἀθέτησε τὴν ὑπόσχεσίν του κτλ.

»Ἡ δις Μπέρτα στριφογυρίζοντας τὸ γράμμα στὸ χέρι της, προσπαθοῦσε νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπὸ τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ φακέλλου μὲ τὸν ρομαντικὸ χρωματισμό, ὅπως ὁ γραφολόγος, τὴ ψυχροσύνησιν τῆς «καينουργίας πουλαδίτσας».

—Γυναίκα μὲ θέλησι; Θερμὴ; Χοῦμ! Μάλλον συμφεροντολόγος...

Δυὸ χτύποι τοῦ ρολογιοῦ τοῦ τοῖχου, διέκοψαν ἀπότομα τὸν εἰρὸν τῶν σκέψεων της. Ὁχτώμισι! Ὁ προϊστάμενός της ἦρθε.

Μάζεψε τοὺς σκόρπιους φακέλλους, ἔβαλε μαζί κι' αὐτὸν ποὺ τῆς ἐνέπνευσε τόσες ονειροπολήσεις, τακτοποίησε μηχανικά τὰ μαλλιά της καὶ περίμενε ἑτοιμὴ τὸ καθημερινὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ. Ἐάφνου ἀντήχησε, μὲ δυὸ λεπτὰ καθυστέρηση. Ὁ προϊστάμενός της καλεῖ πάντοτε στὶς ὀχτώμισι ἀκριβῶς. Μήπως τὸ πρῶινὸ ἐκεῖνο εἶνε ἀδιάθετος; Ἡ μάλλον κακὸς καιρὸς.

Κάθε ἄλλο, Ὁ Ζὰν Ντεστέρ τῆς φάνηκε ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Ὑψηλός, λεπτοκαμωμένος, ντυμένος μὲ ξεχωριστὸ γούστο, ἀπὸ ράφτη περιωπῆς, φρεσκοξυρισμένος καὶ μυρωδάτος μὲ ἐγγλέζικο ἄρωμα, παρουσιάσθηκε στὰ μάτια τῆς σαραντάρης γραμματέας του, ὡς ἡ προσωποποίησις τοῦ Σατανᾶ, τοῦ ἐκ γενετῆς γόπτος. Καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐδοκίμασε τὴ γοητεία του. Κάποιοι καρδιοχτύπι, —τράκ ἡ συγκίνησις: μιὰ κοκκινιάδα ἀνεπαίσθητη, ἕνας κόμπος στὸ λαιμό, καὶ ἡ δις Μπέρτα, ὅπως κάθε πρῶτ, ἀξιολύπητη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντικρύσῃ τὸν προϊστάμενο.

Τῆς χαμογέλασε, ὅπως συνήθως, συνοδεύοντας τὸ μειδισμόν του μὲ κάποια ἀόριστη φιλικὴ κίνησις. Ἡ δις Μπέρτα διεπίστασε, ὅπως κάθε μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, ὅτι τὰ χέρια του ἦσαν μακρὺλὰ καὶ τὰ δάχτυλά του περιποιημένα ἀπὸ τεχνίτηρα μανικιούριστα. Κατόπιν ἄρχισαν τὰ σοδάρ. Ἐξέτασις ἐπισταμῆν τοῦ ταχυδρομείου. Μερικὲς παρατηρήσεις, μερικὲς σύντομες ἐρωτήσεις καὶ τέλος ἦρθε ἡ σειρά τοῦ γκρίζου φακέλλου.

—Μπᾶ! τ' εἶν' αὐτό.

»Ἡ γραμματεὺς διέκρινε κάποιο ἐλαφρὸ ἀνοιγοσφάλισμα τῶν βλεφάρων, κάποιο ἀδιόρατο χαμόγελο. Ἐκεῖνη ἀπέφυγε νὰ διατυπώσῃ ὅποιαδήποτε προσωπικὴ τῆς γνώμη. Ἡ δις Μπέρτα ἤξερε ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἐπίλογο, στὸ ἐρωτικὸ ἐκεῖνο πρελούδιον, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴν ἀφίξι τοῦ γκρίζου φακέλλου. Ἐκα-

νε νὰ ἀπυρραποθῇ διακριτικὰ.

—Περιμένετε. Βαρὼν Στάινερ; Θυμόσαστε κανένα τέτοιο ὄνομα;

—Ὅχι, κύριε. Πρῶτὴ φορὰ ποὺ τ' ἀκούω.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, συνεπέρανε ὁ Ζὰν Ντεστέρ. Καὶ βλαστήμησε γιὰ τὴν ἀμνησία του αὐτῇ. Οὔτε κοινοῦται μνήμης, σωστὴ πνευματικὴ ἀναπηρία. Οἱ γυναῖκες, τὰ ἀξιολάτρευτα αὐτὰ κομψοτεχνήματα περνᾶνε ἀπ' τὴ ζωὴ του χωρὶς ν' ἀφήσουν ἱχνῆ. Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴ διακοπὴ τῶν σχέσεων, ἡ λατρευτὴ ἐξαφανίζεται, σβύνει ὁλόκληρ ἀπ' τὴν ἀνάμνησίν του, σὲ βαθμὸ ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν συναντήσῃ, νὰ περάσῃ πλάι της, χωρὶς νὰ νιώσῃ τὸ παραμικρὸ ἢ καρδιά του.

Ποῖα νάναι τάχα τούτῃ ἐδῶ;

»Φίλε μου —ἔλεγε τὸ γκρίζο γράμμα, μὲ τὸ ἐλαφρὸ ἄρωμα— σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ, πῶς θὰ ξαναβλεπόμαστε. Νὰ ποὺ κρατῶ τὸ λόγο μου. Μόλις λίγαι μῆνες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ ἀλησμόνητο καλοκαίρι ποὺ περάσαμε μαζί στὸ Λὰκ-Λεμάν, καὶ ὅπου ἄρχισες μὲ τόση ἐπιτυχία νὰ μὲ συμφιλιώνῃς μὲ τὸν ἔρωτα... Δυστυχῶς τελείωσες τόσο ἄσχημα. Εἶχα μάλιστα ἀποφασίσει νὰ μὴ σε ξαναδῶ ποτὲ πιά. Κατόπιν μπόρεσα νὰ λησμονήσω τὸν ξελογιάστη καὶ μπλάζε κύριο, ποὺ βάζει ὅλες τὶς γυναῖκες στὴν ἴδια ζυγαριὰ καὶ θυμάμαι μονάχα τὸν ὑπερόχο τροβαδούρο...».

—Μά τί διάβολο τῆς ἔκανα; διερωτήθηκε ὁ Ζὰν Ντεστέρ, ἐκστατικός. Ποῖα νάναι τάχα αὐτὴ ἡ βαρὼν, ποὺ γράφει τόσο ὠμορφα καὶ μὲ παραλαβάνει τόσο ἄσχημα; «Στάινερ»... ὄνομα ἀγνωστο. Καὶ ὁ τίτλος; Ὁ Ζὰν Ντεστέρ, ὁ τῶσον κοσμικὸς χρηματιστὴς, δὲν ἔχει νὰ κάνῃ μόνο μὲ μιὰ βαρὼν. Ψάξε νὰ τὴν βρῇ μέσα στὸ κρησφύγετο τῶν σχέσεων σου, ἢ μέσα στὸ χάος τῶν ἐρωτικῶν σου ἀναμνήσεων!...

»Ὁ Ζὰν σ' ὅλες τοὺς κατακτήσεις ὁμολογοῦσε πάντα τὴν ἀμνησία του. Καὶ πάντα συνώδευε τὴν ὁμολογία του αὐτὴ μὲ μιὰ συμβουλὴ:

—Ἀν θές νὰ μὲ ξαναβρῇς, ξαναθύμισέ μου κάποια γλυκεῖα στιγμὴ, μίλησέ μου γιὰ κάποιο περιστατικὸ ποὺ νὰ ποὺ χρησιμεύσῃ ὡς σημεῖον ἀφετηρίας. Πές μου τὸν τόπο ποὺ συναντήθηκες, διηγήσου μου κάποιο ἐπιστόδιο ποὺ ἔκανε καὶ στοὺς δυὸ μας ἐντύπωσι τὴν ἡμέρα ἐκείνη...

»Ἀκολουθεῖ λοιπὸν πιστὰ τὴ σύστασί του ἡ βαρὼν μιλώντας γιὰ τὴν λίμνη Λεμάν. Γι' αὐτὸ κάνει κάποιο ὑπαινιγμὸ σὲ κάποιο περιστατικὸ ποὺ ἀναστατώνει τὴ ζωὴ της! Ποιὸ περιστατικὸ ὅμως;

...Εἶμαι περαστικὴ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς περιστάσεως νὰ σοῦ χαρίσω λίγες στιγμὲς. Μόλις λάθῃς τὸ γράμμα μου αὐτό, ἔλα νὰ βρῇς κάποια πιστὴ σου φίλη, ὡ ἀμαρτωλὴ καὶ ἀλησμόνητη Δὸν Ζουάν!...

»Ἀκολουθοῦσε ἡ διευθυσις κάποιας κλινικῆς ποὺ ἦταν προωρισμένη γιὰ ἑκατομυριοῦχους.

Ἡ ἀγνωστὴ τοῦ τραίνου

Ὁ λο ἐκεῖνο τὸ πρῶτ ἦταν νευριασμένος ὁ Ζὰν. Δὲν μπορούσε ὅμως ν' ἀφήσῃ καὶ τὶς δουλειές του. Τοῦ κάκου ἔψαξε νὰ βρῇ κάτι στὴν ἀνάμνησίν του. Στάθηκε ἀδύνατος νὰ θυμῆται τὴν μυστηριώδη βαρὼν, ποὺ ἀγάπησε στὸ Λὰκ-Λεμάν. Εἶχε γνωρίσει, καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ κοντὰ, τόσες ὠραίες γυναῖκες, στοὺς ἕξι μῆνες ποὺ παραθέρισε ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὴ συζυγικὴ ἐστία. Ἡ Σιμόνη, ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε πάθει κάποια ὀξεία ἐντερικολλίτιδα καὶ ἦταν πολὺ ἐξαντλημένη, πέρασε τὸ καλοκαίρι τῆς στὴν Πρέστη, ἀνάμεσα σὲ γιαιτρούς. Ὁ Ζὰν ἐλευθερὸς πέρασε ζωὴ χαρισμένη. Φτερούγιζε σὰν πεταλούδα ἀπὸ τὶς ξανθὲς στὶς μελαχροινές.

—Ποῖα νάναι τάχα, συλλογιζόταν ἀκόμα καθισμένος ἀντίκρου στὴ Σιμόνη μέσα στὴ μοντέρνα τραπέζαρία τοῦ μεγάρου τοῦ, στὴν παρυφὴ τοῦ Δάσους τῆς Βουλῶνης. Δὲν εἶνε τόσο μακριὰ ὡς θερινὲς διακοπές. Πρέπει νὰ βρῶ κάποια σημάδια, κάποια ἶχνη...

—Γιατὶ δὲν τρῶς, ἀγαπητέ μου;

»Ὁ ἀγαπητὸς ταραχτήκε. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ ἀνείρό του, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ κατὰ πῆγαινε νὰ θυμῆται. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως ἀμφιβολία πῶς τὸ ὄνομα «Στάινερ» τοῦ ἦταν ἀγνωστο. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δοθήσῃ τὴ μνήμη του, ρώτησε μὲ ἀφέλεια τὴ Σιμόνη:

—Ποιοὶ εἶνε ἀκριβῶς αὐτοὶ οἱ Στάινερ;

—Ποιοὶ εἶπες; ρώτησε ἡ Σιμόνη σοφρώνοντας τὰ φρύδια της.

—Οἱ Στάινερ. Ὁ βαρὼν καὶ ἡ βαρὼν Στάινερ. Δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα;

»Καὶ γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴ Σιμόνη ποὺ ἔπασχε ἀπὸ χρόνια ζηλοτυπία, σοφίσθηκε πῶς εἶχε κάποτε ἀλληλογραφία μὲ τὸν ἄνδρα της.

—Δὲν τοὺς ξέρω, εἶπε ἡ γυναῖκα του χωρὶς καχυποψία. Γιατὶ;

»Ἀ! δὲν εἶνε τίποτα. Ὁ βαρὼνός μου τηλεφώνησε στὴν Τραπεζα καὶ μοῦ ζήτησε κάποιο ραντεβού... γιὰ δουλειές, πρόσθεσε μὲ ἀφέλεια.

Καὶ θυβίστηκε ξανά στὶς ὑποθέσεις του. Μέσα στὸ δαίδαλον τῶν ἀναμνήσεων του μιὰ σιλουέττα ξεχώριζε ἀμυδρὰ. Κάποια νόστιμη περιπέτεια. Τρώγοντας φράουλες μὲ κρέμα, ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ τὸ νῆμα ποὺ νόμιζε κομμένο, καὶ ποὺ τὸ γκρίζο γράμμα —μὲ τὸ λεπτὸ τοῦ ἄρωμα— ἐρχόταν νὰ ἀνασυνδέσῃ ὡς ἐκ θαύματος.

Γύριζε ἀπὸ κάποια ἐκδρομὴ. Ὁ Ζὰν εἶχε πάει γιὰ μιὰ ἐβδομάδα στὸ Ὁδερλαντ καὶ ξαναγύριζε στὸ Οὐσύ μὲ τοὺς πνευματικὸς γεμάτους ἀέρα τοῦ δουνοῦ, λιγκὶ κουρασμένους, μὰ μὲ τὴν καρδιά καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀνάστατες. Ἦταν ἕνα καλο-

καιρινο θραδάκι. 'Ο ούρανός στη δύση του κόκκινος σαν τὸ αἷμα καὶ χρυσάφειος. Πλαίσιο ἔξοχο γιὰ ἔρωτικό εἰδύλλιο. Τὸ τραῖνο κολοῦσε. 'Αντίκρι τοῦ μιά νέα γυναίκα, με ἑλαφρότατο φόρεμα, γυμνές καὶ μπράτσα γυμνά, καθόταν βουλιαγμένη στὸ μαλακὸ δελιοῦδο. Κι' ὅμως, πράγμα παράξενο! Δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῇ τὰ χαρακτηριστικά της, θυμόταν ὅμως τὴ συγκίνησι πού δοκίμασε ἀπὸ τὴς γραμμές, τὴς κινήσεις, τὸ ὕψος καὶ τὴς ρόμπες της πού ἐπρόδιδε μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ γυναικεῖου σώματός της.

Προσποιοῦνταν τὸν κοιμισμένο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως παρακολουθοῦσε κρυφὰ τὴν συνταξιδιώτισσά του. Ναί, ἦταν ὁμορφ. Δὲν θυμόταν λεπτομέρειες, μὰ ἤξερε καλὰ ὅτι ἦταν πολὺ ὁμορφ καὶ λαχταριστὴ. 'Αχ! αὐτὴ ἡ ἀμνησία, πού τὸν ἐμποδίζει νὰ θυμηθῇ τὰ χαρακτηριστικά της! 'Αδιόφορο! ὑπό-ρεσε νὰ φέρῃ στὸ νοῦ του μερικὲς ἀνμνήσεις, νὰ ξαναζήσῃ μερικὲς ἐντατικές καὶ φευγαλέες στιγμὲς τῆς ζωῆς, πού σου κάνουν πολλὲς φορές πιότερη ἐντύπωση ἀπὸ ἕνα γεγονός πού διαρκεῖ πολὺ. Νά, π.χ. ὁ Ζάν δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα τὸν καφέ του καὶ κατάρθωσε νὰ ἀναπολήσῃ ὅλη τὴ σκηνὴ τοῦ τραίνου, καθὼς κύλούσε τὸ δρόμ στὴν πεδιάδα.

Ἡ ταξιδιώτισσα λαγοκοιμότανε ἢ τώκανε ἐπιτήδες. 'Ανά-μεσα ἀπὸ τὰ χαμηλωμένα ματόκλαδὰ της παραμόνευε καὶ κείνη τὸν συνταξιδιώτη της. Καὶ δταν τὸ βλέμμα τοῦ Ζάν δά-ρανε πολὺ ἀπάνω της ἢ τὴν κυττοῦσε λαίμαργα, μὰ ἀδιόρο-τὴ κοκκινίλα ἔκανε ἀκόμα πιὸ διάφανη τὴν ἐπίδερμίδα της. Μήτχαν στὸ σταθμὸ τῆς Λαζάνης. Καὶ τὴν ὥρα πού οἱ ρόδες ἔκαναν νὰ σταματήσουν:

«—'Αχ! καὶ νάμουναι εἰκοσι χρονῶ!» ἀναστέναξε ὁ Ζάν, δγαίνοντας ἀπ' τὴν οὐδτεροδότητα.

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξί του ὅταν ἄκουσε τὴν ἀγνωστὴ με-τὴν κρυσταλλένια τῆς φωνῆς:

«—Γιὰ αὐτὸς ὁ ἀναστεναγμός;»

Κι' ἐκείνος παίρνοντας θάρρος κι' ἔτοιμος γιὰ ὅλα:

«—Γιὰ νὰ σὰς πῶ τοῦτο δῶ, χωρὶς προεισαγωγές: «'Αν κατεβάζαμε; 'Αν σταματοῦσαμε ἕνα εἰκοσιτετράωρο;...»

«—Καὶ πρέπει νὰ εἶνε κανένας εἰκοσι χρονῶ, γιὰ νὰ εἶνε ἔξυπνος;...»

Δὲν πίστευε στ' αὐτὰ του. Ἡ ταξιδιώτισσα φαίνονταν πολὺ σοβαρή! 'Εδεῖχνε πὼς ἦταν γυναίκα περιωπῆς, ἀριστοκράτισ-σα. Καὶ νὰ πῶ χωρὶς ἄλλα λόγια, φώναξε ἕνα ἀχθοφόρο, τοῦ παρέδωσε τὴς βαλίτσες της καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἄ-δεια ἔδωσε καὶ τὸ βαλίσάκι τοῦ Ζάν. Καὶ προτοῦ προφθάσῃ ὁ σαστιμένος γόης, νὰ προφέρῃ λέξι, τοῦ ἔκανε νόημα νὰ κα-τέβῃ. Πῆδσε καὶ κείνη στὴν πλάτ-φόρμ, δίνοντας στὸν ἀχθο-φόρο τὴ διεύθυνσι καίποιου μεγάλου ξενοδοχείου. 'Α! ἦταν γυ-ναίκα πού ἤξερε νὰ ταξιδεύῃ!

«—Μὲ μιά συμφωνία, εἶπε στὸν Ζάν, ἀναβαίνοντας στὸ δ-μνιμποῦς τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν θὰ ρωτήσετε τὸνομά μου, οὔτε θὰ μοῦ πῆτε τὸ δὲκό σας. Δυὸ διαβάτες τῆς ζωῆς πού συναν-τήθηκαν μιά στιγμὴ. Αὔριο οὔτε με ξέρετε οὔτε σὲ ξέρω. Σύμ-φωνοι;»

★
'Ο Ζάν θυμάται τὴ νύχτα ἐκείνη κι' ἀνατριχιάζει. 'Απ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἐκείνησε τὴν κατάκτησί του. 'Ενας Παριζιάνος συνηθισμένος στὰ ἐρωτικὰ περιπέτειες, δὲν γελιέται ποτὲ γιὰ τὴν ποιότητα τῆς γυναίκας πού σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του. 'Εκὰτὸ λεύγες μακρὰ ὁσμίζεται τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος. Αὐτὴ ἔδω, μολονότι Εὐὰ θερμῇ, φαίνονταν ἀπὸ μακρὰ ἐρασιτέχνης. 'Ὡς ἐθνικότης μυστήριος! Ἡ προφορά τῆς ἔδειχνε πὼς ἦταν κά-ποια 'Ανατολίτισσα ἢ Νοτιοαμερικανὴ ἢ Μεξικανή. 'Εκτὸς μο-«Τὶ σημαίνει; 'Ἦταν θαύμα!»

Οὔτε γκριμάτσες, οὔτε θατριτισμοί. 'Αληθινὴ ἐγκατάλειψις κι' ἕνα σπάνιο γοῦστο ἐρωτικῆς περιπέτειας πού ξετρέλλανε τὸ Ζάν. Κατὰ τὰ σημεῖωμάτα θέλησε νὰ παραβῇ τὴ συμφωνία:

«Δὲν θὰ χωριστοῦμε ἔτσι. Αὐτὸ θάταν παιδαστικό. Θάταν κρίμα!»

«Θάταν κρίμα!...» ἐπανάλαβε ἐκείνη σὰν ἡχῶ.

«Λοιπόν! Μὴ φύγετε ἔτσι. Πῆτε μου τὸνομά σας».

«'Ας κοιμηθοῦμε πρῶτα» ἦταν ἡ μόνη της ἀπάντησι.

Καὶ ὁ Ζάν, κουρασμένος ὅπως ἦταν, ἀποκοιμήθηκε με τὴν ἀόριστη αὐτὴ ὑπόσχεσι.

Ὅταν στὶς δέκα τὸ πρωὶ ἄνοιξε τὰ μάτια, τοῦ κάκου ἔψαξε νὰ βρῇ τὴ συντροφισσά του. Μέσα στὴν κλειστὴ κάμαρα, τὸ γιγὲ στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ ἀρωμά της, πού φερου-καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Στὸ πούπουλένιο μαξιλάρι νεῖρο. 'Αν ἡ περιπέτειά μας κρατοῦσε περισσότερο θὰ καταν-λήσιμονήσῃς. Παίρνω μαζί μου, δλόθερμη τὴν ἀνάμνησί σου». Στὴ θέσι τῆς ὑπογραφῆς ὑπῆρχε μιά μελανία τοῦ στυλό, ἀπὸ λόγια αὐτὰ:

«Τὸ τελευταῖο μου φίλ, πού θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνῃ ἀνεξά-λειπτό ὅπως ἡ κηλὶδα αὐτῆς».

Ἡ μελανία εἶχε δάψει μὲ σκοῦρο μπλε τὸ ροζ σατέν τοῦ πούπουλένιου μαξιλαριοῦ καὶ ὁ Ζάν ἀπεχμήωσε με τὸ παρα-πάνω τὸν ξενοδόχο γιὰ τὴν θλάβῃ.

Πόσες μέρες συλλογιζόταν τὴν παράδοξη ἐρωτευμένη μιάς θραδύας; Τὸ πολὺ μιά ἑβδομάδα. 'Επειτα τὸν ρεῦμα τὴν πα-ρέσυρε ὅπως καὶ τὶς ἄλλες...

...Τὶ συλλογιζόσαι, ἀγαπημένε μου;

Ἡ Σιμόνη τὸν ἔφερε πίσω ἀπὸ τόσο, τόσο μακρὰ! Μόλις συνήλαβε κύτταξε τὸ ρολοῖ του:

34

—Διάβολε! Δυὸ ὥρες κιδόλας!
Μόλις πρόφθαινε νὰ τρέξῃ στὸ Πασὺ πού τὸν περίμενε τὸ ραντεβου τοῦ γκριζοῦ φακέλλου. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἐ-κείνη πού ξαναγύριζε ἦταν ἡ ἀγνωστὴ. Καὶ νὰ τώρα τὸνομά της, με γράμματα μεγάλα καὶ μυτερά ἐπάνω σ' ἕνα γκριζὸ ἐπιστο-λόχαρτο. «Βαρώνη Στάινερ!». Καλὰ τὸ κατάλαβε ἦταν γυναι-κα τοῦ κόσμου. Γαλλίδα; Πιθανόν. Ξένη; Γιατί ὄχι 'Αμερικανὰ; Τὸ μαρτυροῦσε ἡ ἀφέλειά της. Ναί, ἀσφαλὲς ἦταν 'Αμερι-κάνα.

«Ὁ Ζάν τὴν βάφτισε μάλιστα με τὸ ὄνομα Μαρζορί.

...—Δὲν ἀκούς, λοιπόν, Ζάν; σου μιλά.

—Πῶς; Τί; εἶπε ξαφνιασμένος στὴ Σιμόνη, πού δίπλωνε τὴν πετσετά της.

Ἐκείνη ἄρχισε τότε μιά μεγάλη φλυαρία γιὰ τὸ γεῦμα τοῦ Σαββάτου. Εἶχε καλέσει ἀρκετοὺς πολιτικούς.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένη. 'Ο Πρόεδρος τῆς Βουλῆς δέχεται.

Θὰ ἔχομε ἀσφαλὲς καὶ τὸν Μπενασῶ, ναί, ἀγαπητέ μου. Αὐ-τὸ τὸ ἀγρίμι τὸν Μπενασῶ. Αὐτὸς πού δὲν δγαίνει ποτὲ, θὰ εἶνε μεταξὺ τὸν καλεσμένων μας. Καταλαβαίνεις πόσο μὰς κο-λακεῖν αὐτό. Λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ δρόμ θὰ ντυθῶ τρέλλα.

«'Αλλωστε ἡ Σιμόνη ντυνόταν πάντα περίφημα, ἀπόδειξι οἱ ἐξωγκωμένοι λογαριασμοὶ τὸν ραπτεριῶν. Δὲν ἔλειπταν μάλιστα καὶ τὰ καυκαδάκια ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. 'Ο Ζάν δὲν ἀγαποῦσε τὴ σπατάλη. Μὰ γιατί τὸν ζάλιζε τώρα κ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρει-ες; Δέκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς πάντα τὰ ἴδια πράγματα ἄ-κουε καὶ με τὴν ἴδια γνώριμη φωνή. 'Ενῶ τώρα κάποια ἄλλη φωνή, σοβαρὴ, με τέμπρο παθητικὸ — τώρα θυμόταν ὅτι ἡ Μαρζορί εἶχε μιά θαυμασία φωνὴ κοντράλτας — ἀντηχοῦσε στ' αὐτὰ του:

—«Σὲ περιμένω στὴν κλινικὴ Δ...»

Σηκώθηκε γρήγορα ἀπ' τὸ τραπέζι. Εἶπε κάτι μασσημένα λόγια, συγχάιροντας τὴ Σιμόνη γιὰ τὴν προσεχὴ ἐπιτυχία τοῦ γεύματος:

—Θὰ περάσουμε θαυμάσια! 'Ο Πρόεδρος τῆς Βουλῆς! Καὶ ὁ μέγας Μπενασῶ!

Καὶ συνεπλήρωσε ἀπὸ μέσα του:

—Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας καὶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Πλού-των καὶ ὅλο τὸ ἐκλεκτὸ ἀνθρώπινο γένος! πού αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γράφω στὰ παλὰ μου τὰ παπούτσια!...

Καὶ προχώρησε στὴν πόρτα. 'Αλλὰ ἡ Σιμόνη ἀκολουθώντας ἀσφαλὲς τὴ σκέψι της:

—Σοὺ ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπημένε μου, πὼς θέλω νάμαι σὶκ, καὶ ἡ καλύτερα ντυμένη. 'Εχομε ὅμως καλεσμένη καὶ τὴν κ. Ράφ, τὴν πιὸ σὶκ γυναίκα τὸν δύο ἡμισφαίριων. 'Αν ἡ ρο-μπα τῆς τῆς πηγαίνει καλύτερα ἀπ' τὴ δική μου!...

...καὶ ἐπειδὴ εἶσαι ἄνθρωπος με γοῦστο θὰ ἤθελα νὰ δρί-σκεσαι τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς. 'Ὅλα εἶνε ἔτοιμα, θὰ κάνω τὴν τελευταία πρόβα. Θὰ θυσιάσῃς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

—'Ε! καί; ρώτησε ὁ Ζάν τσακισμένος.

—Καλὰ, συνεφώνησε γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχο. Αὔριο...

—Μὰ ὄχι αὔριο. Σήμερα! Θὰ βάλω τὸ καπέλλο μου καὶ φεύγωμε.

—Σήμερα; 'Αδύνατο!

Ἐπρεπε νὰ πῇ σὲ λίγα λεπτὰ στὸ Πασὺ. Ἐπρεπε μάλι-στα νὰ τρέξῃ, ἐπειδὴ τὸ ἀπόγευμα εἶχε συνεδρίασι τὸ Διοικη-τικό Συμβούλιο τῆς Τραπεζῆς. Ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψι τῆς θραδύας ἦταν ἀδύνατο. 'Ο Ζάν ἦταν ἄνθρωπος διασπικὸς καὶ ἀνυπόμονος.

Κι' ἐφυγε, ἀφήνοντας τὴ Σιμόνη ἄναυδη καὶ μωραμένη! Θὰ τὴν παραγοροῦσε ἄλλη φορὰ. Μὰ ἦταν ὥρα τώρα, γιὰ τὴ Σιμόνη, καὶ τοὺς συζυγικοὺς δεσμούς, τὴ στιγμὴ πού ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὴν 'Α γ ν ω σ τ η με τὰ τόσα θέλγητρα;

★
Ἡ ὥραία τῆς κλινικῆς

Β λαστήρησε τὴν ψιλὴ βροχούλα πού σου λασπώνει τὰ πα-πούτσια καὶ τὸ πανταλόνι καὶ χώθηκε στὴν κλινικὴ ρίχνον-τας καθὼς ἔμπαινε μιά ματιά στὸν καθρέφτη τοῦ τοίχου. Τὸ εἶδωλο ἀνθρώπου καλοντυμένου με γκριζοὺς κροτάφους τὸν καθυσχέλασε:

Ἡ θραδύνη Στάινερ, παρακαλῶ;

Προφέροντας τὰ λόγια αὐτὰ εἶχε πάθει ἕνα μικρὸ τράκ. 'Αν τοῦ ἀπαντοῦσαν ὅτι ἦταν ἀγνωστὴ;

—Πρῶτος ὁρφος, θάλαμος 17, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν κυτ-τάξῃ, κάποια νοσοκόμος.

Δὲν εἶχε ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ τὸ ἀσανσέρ. 'Ανέβηκε τέσσε-ρα-τέσσερα τὰ σκαλιὰ τοῦ πρώτου πατώματος. Χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα πού τοῦ ὑπέδειξαν. Μιά φωνὴ νεαρὴ λιγάκι συρτὴ

—καθόλου κοντράλο, ὅπως εἶχε φαντασθῇ — ἀκούστηκε «Εμ-πρός...» πού τὸν πλημμύρισε συγκίνησι. Μπήκε.

Ἐνα ἡμίφως μυστηριακὸ. Μιά δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπολυμαντι-κοῦ, ἀνακατεμένη με λεπτότατο γυναικεῖο ἄρωμα. 'Ὅλα μαζί προκαλοῦσαν κεφαλόπονο στὸν ἐπισκέπτη. Προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστῆς πού ἐμοιαζε με νυμφικὴ παστάδα. Πρα-γματικὸ ὄργιο ἀπὸ νταντέλλες καὶ κορδέλλες. Φανερό ὅτι ἡ θρα-δύνη δὲν χρησιμοποίησε καθόλου τὴν ἀσπρικὴ τῆς κλινικῆς.

—'Αγαπημένε μου Ζάν, τί καλὸς πού εἶσαι!

Μπόρεσε νὰ ἐξοικειωθῇ με τὸ ἐνοχλητικὸ ἐκεῖνο φῶς. Διέ-κρινε καθαρά μιά ξανθὴ γυναίκα, μιά ξανθὴ γλυκεῖα σὰν εἰκό-να τοῦ Τισιάνου, μαλλιά μακρὰ —πράγμα σπάνιο— χυτὰ στὴν πλάτη της. Μιά ἀραχνουφαντὴ νυχτικιά, δλοκέντητη, ἀφη-νε νὰ μαντεύεται ἕνα στήθος χαριτωμένο, ὀλόελα σύμφωνο με τὸ αἰσθητικὸ ἱδεῶδες τοῦ Ζάν. Χεῖλῃ ἀρκετὰ σαρκώδη, ὀλο-κόκκινα, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ κραγιόν, χαμογελοῦσαν κι' ἔ-δειχναν στὸν ἐπισκέπτη δυὸ σειρὲς λαμπερά δόντια. Τὸ χρώ-μα τῆς θύας ἦταν χλωμὸ ὅπως ταιριάζει σὲ γυναικα κρεββα-τωμένη. Χλωμάδα φυσικὴ, ἢ σοφὸ μακιγιάρισμα; Αὐτὸ τὸ μυ-

στηριακὸ φῶς δὲν ἄφηνε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.
—Τί καλὸς πού εἶσαι, ἐπανάλαβε ἡ ἀρρωστὴ. 'Ηρθες ἀμέ-σως...
«Μοῦ μιλάει στὸν ἐνικό!... σκέφθηκε ὁ Ζάν, ἐνῶ ἔσπανε ἀ-πελπιστικὰ τὸ κεφάλι του. 'Υποφέρει! Μὲ φωνάζει ἀγαπημένο της!...»

Τοῦ κάκου ἡ προσπάθειά του νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀνυπότα-κτα φαντάσματα τοῦ παρελθόντος! Αὐτὴ ἔδω δὲν τοῦ θυμίζει τίποτε! με τίποτε! 'Επὶ πλέον ἔκαμε μιά διαπίστωσι: δὲν ἦ-ταν ἡ Μαρζορί.

—Κάθισε ἐκεῖ, κακόπαιδο. Δὲν εἴμαστε πιὰ κακιαμένοι. Βλέπεις; Κρατᾶς τὴν ὑπόσχεσί μου. 'Ημουν τόσο θυμωμένη μαζί σου!

Ἐδῶ ἀναστέναξε σὰν πουλάκι ἐτοιμοθάνατο, τὸν κύτταξε με μάτια λυγωμένα, ἄπλωσε μεγαλόπρεπα τὸ χέρι της. 'Ο Ζάν ἄρταξε τὸ χεράκι ἐκεῖνο καὶ τῶρεσε στὰ χεῖλῃ του. Διεπίστω-σε ὅτι ἡ κυρία με τὴ μεγάλη καρδιά εἶχε δέρμα μεταξέσιο, δά-χτυλα ἀγαλματώδη καὶ νύχια στενὰ καὶ μακροῦλα κόκκινα σὰν τὸ κοράλι. Μ' ὅλα ταῦτα τίποτε δὲν ἀνέλεει ὅτι μπορούσε νὰ εἶνε ἡ Μαρζορί. 'Αρχισε νὰ τὴν ρωτᾷ γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ἐκείνη ἀνάμνησι πού ἀνέδυσσε ἀπὸ τὸ χάος τοῦ μνημονικοῦ του. Ναί! πῶς μπορούσε νὰ πῇ ὅτι δὲν εἶχε μπροστὰ του τὴ δραπέτιδα ἐρωμένη τῆς Λαζάνης;

—Θυμάσαι; ψιθύρισε ἡ συρτὴ φωνούλα.

Ἄν ἦταν δυνατό! Πεισισμένος πιά, ἔκανε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν τρελλὴ τους περιπέτεια, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φάντασμα, νὰ τὴν δεβαιώσῃ ὅτι ἤλπιζε πὼς μιά μέρα θὰ συναντοῦσε καὶ πάλι τὴν ἀγνὴ καρδιά καὶ τὴν ἀδολυτὴ σάρκα. Συγκρατήθηκε ὅμως. Ἡ μεγάλη πείρα πού εἶχε γιὰ τὶς γυναῖκες, τὸν ἐδίδα-ξε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λήη πολλά. Μήπως ξέρει ποτὲ κανένας ἄν ἐνα λογάκι, μιά ἀνῶδυνη φράσι, δὲν εἶχε τραγικὰ ἀποτελέ-σματα;

—'Αγαπημένη μου! εἶπε μονάχα, με δλέμμα γεμάτο συγ-κίνησι.

Καὶ νὰ πού ἄρχισε ἐκείνη νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ πράγματα ὀλο-τελα λησιμονέα. Γιὰ τὴν ἐξαισία ἐδδομάδα πού πέρασαν στὸ Λὰκ-Λεμάν, γιὰ τοὺς Βερνέ —τοὺς κοινούς φίλους των— πού χάριν σ' αὐτοὺς ἔφερε γνωρισιθῇ.

—'Α! ναί, πρόφερε ὁ Ζάν, παλαβωμένος, χωρὶς νὰ θυμά-ται τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὸ αἰσθηματικὸ ἐκεῖνο ρωμάντο.

—Θυμάσαι τὴ νύχτα ἐκείνη; πρόσθεσε. Θυμάσαι πόσο ἔ-κλαψα; Σ' εἶχα κι' ὅλας ἀγαπήσει, δλέπεις, μ' ἕνα αἶσθημα τόσο ὑψηλὸ! τότε εἰλικρινῶ! Σοὺ δόθηκε παρεῦθις, χωρὶς διαπραγματεύσεις, χωρὶς διαταγμούς. Δὲν με εἶχες καταλάβει. Μὲ πῆρες γιὰ μιά γυναίκα εὐκόλη. 'Ασφαλὲς, εἶσαι ἕνας κα-κομαθημένος Παριζιάνος, μπλαξέ, συνηθισμένος στὶς ἐρωμένες πού πουλιοῦνται. Αὐτὸ ἦταν πού σοῦ ὑπαγόρευσε τὴ φρικτὴ ἐ-κείνη χειρωνακία. Τὴ χειρότερη προσβολὴ πού μπορεῖ νὰ κἀνῃ κανεὶς σὲ μιά γυναίκα. Τὸ χέρι στὸ πορτοφόλι! 'Ω! Ζάν! ἔ-κλαψα ἀπὸ ντροπῇ. Κύττα! Μόνον πού τὸ συλλογιέμαι καὶ μοῦρχνονται ρίγη...

—Συγχώρησέ με... ἤμουν ἕνας χυδαῖος... ἐτραύλισε ὁ κα-τηγορούμενος, πού δὲν θυμόταν τίποτε, μὰ τίποτε. Πάντως, ἡ χειρωνακία αὐτὴ, γιὰ τὸν ὅποιον τὸν κατηγοροῦσε, ἦταν κάτι πού τὸ συνήθει. Δὲν εἶπε ἄλλως τε, τώρα δά, πὼς τὸ δό-θηκε λιγάκι γρήγορα; 'Αναπολοῦσε τὸ περιστάτικὸ σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Ἡ γυναίκα πού προσφέρεται χωρὶς νάσις, πλάθοντας ὄνειρα. 'Εκείνος ἀφηρημένος λαθροθήρας, πού σκέ-πτεται μονάχα γιὰ τὸ σημερινὸ κυνήγι. 'Αφοῦ ἔπρεπε τόσο γρη-γορα στὴν παγίδα, ἦταν φυσικὸ πὼς γελάστηκε. Τῆς φέβηκε λοιπόν σὰν θήραμα πού δὲν εἶχε ἐνδιαφέρον! Μὲ καρδιά βαρεῖα τῆς ζήτησε συγγνώμη. Καὶ πρὸ πάντων, πού τὸ ξανθὸ κορί-τσι φαίνονταν τόσο λαχταριστὸ μέσα στὴν ἀραχνουφαντὴ νυ-χτικιά του.

—Θυμάσαι, Ζάν, πού ξέσπασα σὲ λυγμούς; Καὶ ἦσουν τό-σο μελαγχολικός, τόσο λυπημένος, γι' αὐτὸ πού ἔκανε, πού δρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι τὴν πρώτην φορὰ πού θὰ βρισκόμουναι σὲ ἀνάγκη νὰ μοῦ παράσχῃς κάποια ἐκ-δούλευσι, θὰ ἀποτεινόμενα σὲ σένα. Ἡ στιγμὴ ἔφθασε. Κρα-τὸ τὸ λόγο μου. Λοιπόν...

Τότε πληρώσε τὸ κάθισμά του. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς φιλῇ τὸ χέρι.

—Ὅχι, ἀγαπημένε μου Ζάν. 'Ὅχι ἔδω! Εἶμαι μιά ἀρρωστὴ. Κι' ἔπειτα νομίζεις ὅτι εἶνε φρόνιμο ν' ἀναστήσῃς ξανά κάτι πού δὲν ὑπάρχει πιά;

—Μιά περασμένη εὐτυχία μὰς καλεῖ... ἀπάντησε, ἔτοιμος ν' ἀρτίσῃ τὴν ἐπίθεσι με τὴν εὐγλωττία του.

—'Αλλὰ τὸ ὥραῖο μέτωπο τῆς θραδύνης αὐλάκωσε μιά θαθεῖα ρυτίδα.

—Ὅχι τώρα! 'Εδῶ εἶσαι σήμερα σὰν φίλος πού ἔρχεται νὰ με δγαλῇ ἀπὸ κάποια δύσκολη θέσι, εἶπε.

★

'Ο Ζάν κατάλαβε τέλος ὅτι ἡ ἄλλοτινὴ του φλόγα, πάλινε μέσα σὲ πεζὲς δοκιμασίες. 'Ο ἄνδρας τῆς θραδύνης βρισκόταν στὴ Βραζιλία: εἶλ'α τὸ ἐμπόριο τὰν καφεδά, ὅπως ξέρετε!...

'Ο Ζάν ἐν συνειδήσει ἀγνοοῦσε αὐτὸ τὸ ἐμπόριο. 'Εκείνη εἶχε ἔλθει στὸ Παρίσι νὰ παραγγεῖλῃ τὶς χειμωνιάτικες τουαλέτες της. Ἐκανε ἐξωφρενικὰ ἔξοδα στὸν ράφτη της. 'Εξωφρενικὰ ἀλλὰ συγχωρεμένα ἀφοῦ τὸ συζυγικὸ τσέκ θὰ ἔφθανε με τὸ προσεχὲς ταχυδρομεῖο. Δόξα τῷ Θεῷ πού μιά Στάινερ μπο-ρεῖ νὰ παραγγεῖλῃ! Μόνον, νὰ ποῖα ἦταν ἡ δυσκολία: μεσολά-βησαν τὰ ἔξοδα τῆς κλινικῆς.

—Καταλαβαίνεις ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστο πράγμα ν' ἀρρω-στήσῃς στὸ ταξίδι. Ἐπρεπε νὰ με μεταφέρουν ἐπείγοντως ἐ-δῶ. 'Εγχειρήσις, ἔξοδα, ἀμοιβὴ τῶν γιατρῶν. Κι' αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε πράγματα πού μποροῦν νὰ περιμένουν. Ἡ θραδύνη Στά

ἱνερ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζητήσῃ προθεσία. Λοιπόν, ἀγαπημένε μου Ζάν, σὲ παρακαλῶ νὰ με δοθῇσῃς. Φυσικὰ ὁ ἄνδρας μου θὰ σοῦ τὰ στείλῃ με τὸ πρώτο ταχυδρομεῖο.
—Ὡ! δὲν γεννάται ζήτημα... εἶπεν ὁ Ζάν με κρυφὴ ἀνησυ-χία, ἀλλὰ καὶ τέχνη καλοῦ ἡθοιοῦ.
—Ὅ! μὲ κῆνης μεγάλῃ ἐκδούλευσι, ἀγαπημένε μου!

Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπρόφερε τὸ ποσόν, πού ἔπρεπε σὰν ψυχρολουσία στὴν πλάτη τοῦ ἀγαπημένου!

Μ' ἕνα πνιχτὸ χαμόγελο, ὁ Ζάν ἔγραψε με τὸ στυλό του πού ἔτρεπε λιγάκι, στὸ τσέκ τὸν ἀστρονομικὸ ἀριθμό.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὶς διατυπώσεις, ἔφ' ὅσον δὲν μπορούσε νὰ πῇ ἡ ἴδια στὴν Τραπεζά, τὸν παρακάλεσε νὰ κἀνῃ τὸ τσέκ εἰς τὸν φέροντα. Καὶ σὰν τραπεζίτης πού ἦταν σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε κάτι νὰ κερδίσῃ κι' αὐτός. Κι' ἔκανε κάποια κίνησι γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

—Ὡ! Ζάν, ξεχνᾷς πὼς εἶμαι ἀρρωστὴ!...

Καὶ γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ καμμιὰ προστυχία καὶ χαρακτηρισθῇ κακὸς ἀπὸ τὴ θραδύνη, δὲν ἐπέμεινε.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ θάλαμο συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς συγκινητικὲς εὐχαριστίες, ἀλλὰ πού ἐλέγχθησαν με τόση ἀριστοκρατικὴ ἀ-ξιοπρέπεια ἀπὸ τὴ θελκτικὴ Τανάγρα τὸ ἀπουσιάζοντος στὴ Νότιο 'Αμερικὴ συζύγου. Μιά στιγμὴ τοῦ ἤλθε ὁ πειρασμός νὰ ρωτήσῃ τὴν ἐφημερεύουσα νοσοκόμο, μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἀρρωστῆς. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ σοβαρὴ πάθησις, ἡ ἀπύρετη, πού τὴν ἔκανε τόσο χλωμὴ χωρὶς νὰ σχηματισθῇ μαῦρος κύκλος κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, χωρ

ΔΕΝ ΚΑΠΝΙΖΩ ΠΙΑ...

Ένα συγκινητικό δραματάκι παρμένο μέσα απ' τη ζωή

Ο Παύλος ήταν καθισμένος στο γραφείο του, όπου εργαζόταν από πέντε ώρες τώρα δίχως να σηκώσει κεφάλι. Η Μαρία, θυσιάζοντας σε μια μεγάλη πολυθρόνα, τον κοιτούσε και έπληττε...

Πολλές φορές έδοκίμασε να τον διακόψει, αλλά δεν έλαβε καμιά απάντηση. Η εργασία του Παύλου ήταν επείγουσα, και γι' αυτό δεν μπορούσε να χαλαρώσει συζητώντας μαζί της.

Και αυτό γινόταν πάντα, καθημερινώς, από την ημέρα που ο Παύλος και η Μαρία άρχισαν να ζουν μαζί. Αυτός εργαζόταν αδιάκοπα, χωρίς καθόλου να σηκώσει το κεφάλι, κι εκείνη έπληττε.

—Παύλε, θα θυγούμε άποψη;
—Αδύνατον, αγαπητή μου: πρέπει να παραδώσω αυτή τη μετάφραση.

Η απάντησή ήταν σχεδόν πάντα στερεότυπη.

—Παύλε, πάμε εκδρομή την Κυριακή;
—Αδύνατον, αγαπητή μου: πρέπει να γράψω ένα άρθρο για τις πατάτες.

Μετά τις πατάτες, έρχονταν τα καναρίνια, τα πορτοκάλια, οι χελώνες, τα κουνέλια, αλλά τα αποτελέσματα ήταν πάντα το ίδιο.

Πολλές φορές η Μαρία είχε σκεφθεί να φύγει, να τον εγκαταλείψει, αλλά δεν θάρρεσε το άτακτο μένος θάρρος ή την ευκαιρία.

Δίχως να σηκώσει το κεφάλι, ο Παύλος έκανε πως ψάχνει επάνω στο τραπέζι, ζητώντας τα τσιγάρα του, και μόλις έπιασε το πακέτο, έκανε μια χειρονομία ανθρόπων στενοχωρημένου.

—Τι έχεις;
—Τελείωσαν τα τσιγάρα μου.

—Θέλεις να πάω να σου πάρω εγώ;
—Ναι, αγαπητή μου, θα με υποχρεώσης.

Αλλά μην αγχώσης, σε παρακαλώ...

Έχουν περάσει δυο χρόνια και η Μαρία δεν ξαναγύρισε ακόμη με τα τσιγάρα. Γιατί συνέβη το εξής: μόλις βρέθηκε στο δρόμο, συναντήθηκε με τον Μάριο. Πολλές φορές είχε σκεφθεί να αφήσει τον Παύλο και να φύγει και ο Μάριος εκείνη την ημέρα της προσέφερε την ευ-

καιρία που της είχε λείψει ως τότε.

—Μαρία, της είπε, άποψη φεύγω για την Αμερική. Βρίσκω μια σπουδαία δουλειά, απ' την οποία μπορεί να γίνω ε-κατομικιστής.

—Είσαι τυχερός, Μάριε! Νάξερεις πόσο σε ζηλεύω. Γιατί θαρρείς πια αυτή τη μονότονη ζωή που κάνω.

—Ελα μαζί μου, Μαρία.

—Ετσι, χωρίς να είμαι έτοιμος;

—Τι έτοιμια θέλεις να κάνεις; Α-πόψε φεύγω μαζί σου.

Έπείρασαν, λοιπόν, δυο χρόνια και ο έλ ο αυτό το διάστημα η Μαρία δεν μπό-ρεσε να ξεχάσει τον Παύλο. Τόσες φορές τον είδε στον ύπνο του, σκυμμένον επά-νω στο γραφείο του, να εργάζεται, και πεθύνανε να θρηνούσαν κοντά του, ν' α-κουμπήσουν το μάγουλό της επάνω στο δι-κό του.

Ετσι, λοιπόν, σήμερα, ύστερα από δυο χρόνια, επιστρέφει. Η θυρωρός της λέει ότι ο Παύλος μένει ακόμη εκεί, σ' αυτό το σπίτι, και ότι είναι επάνω.

Η Μαρία θα ήθελε ν' ανέβη άμέσως, τρέχοντας, αλλά μια ιδέα της περνάει από το νου. Πηγαίνει στο πλησιέστερο περίπτερο και αγοράζει ένα κομμάτι τσι-γάρα.

Η πόρτα είναι ανοιχτή. Η νέα μπα-νιέρα μέσα και η καρδιά της χτυπάει δυνα-τά, απ' τη συγκίνηση. Ο Παύλος σηκώνει το κεφάλι από το γράψιμο, την βλέ-πει, γίνεται χλωμός.

—Μαρία...

—Ναι, εγώ είμαι, Παύλε... Με συγγω-ρείς που άργησα, αλλά ο καπνοπώλης ή-ταν κλειστός και περίμενα ως που ν' ανοίξει.

Δυο χρόνια είναι πολλά, και μερικάς φορές η αναμνηση μοιάζει με την ραγδαία βροχή, που παρασύρει τα πάντα, ακόμη και τα αισθήματα.

—Ευχαριστώ, Μαρία... Άλλα τώρα, δεν καπνίζω πια...

ΜΑΡΙΟ ΠΟΥΤΣΙΝΙ

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ

Το ότι οι Αμερικανοί είναι εκκεντρικοί και κάνουν πράγματα τα οποία δεν μπορούν ούτε να φανταστούν Ισοροπη-μένοι άνθρωποι, είναι πασίγνωστο, ώ-στε δεν πρόκειται να σας κόμη εξαιρετι-κή εντύπωση η είδηση αυτή, την οποί-αν αναφέρουν οι έφημερίδες του Λος Άντζελες:

Ένας γιατρός της πόλεως αυτής έ-βαλε τελευταίως εις εφαρμογήν την έ-ξής πρωτότυπον ιδέα του: αγόρασε έ-να αερόστατο, κάτω από το όποιον έ-δεσε μια βαρκούλα, έμπηξε μέσα με την οικογένειάν του, έβαλε άρκετά τρό-φιμα και νερό και το ύψωσε σ' ένα έ-ξοχικό μέρος, αφού φυσικά το έδεσε στερεά μ' ένα συρματόσχοινο από τη γη. Εκεί επάνω, ο γιατρός έμεινε οικο-γενειακώς επί μιά εβδομάδα. Φαίνεται όμως ότι δεν έμεινε και τόσο πολύ Ικα-νοποιημένος από την ενσέρειον αυτήν έ-κδρομή, γιατί μόλις κατέβηκε σκέφτηκε άμέσως να νοικιάσει το περίφημο αερό-στατό του, με την βοήθειαν του οποίου μπορεί κανείς να πάρη τον άέρα του, μακριά από τη σκόνη και τους θορύ-βους των πόλεων, μένοντας όσον καιρό θέλει σε ύψος 800 μέτρων.

ΕΛΘ ΚΑΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ

23-11-1914: Το φάσμα της επιστρα-τεύσεως ανέσκηψε και πάλιν. Αι τελευταίαι σελίδες των εφημερίδων παρουσιάζονται περισσότερο γριφώδεις παρά φωτειναι μεταδίδουσαι φόβους και άνησυχίας, α-ι όποιαι δίδουν άσθονον τροφήν συζητήσε-ως στις γερουσίες των καπνευρών.

24-11-14: Το Συμβούλιον της Έται-ρίας των Έλλήνων Δραματικών Συγγρα-φών, εξέλεξε διά δοξής επίτιμα μέλη της ως άνω Έταιρίας, τους κ. κ. Στέφανον Δραγνυμην, Γ. Μυστριώτην, Π. Σακελλα-ρόπουλον και Ψυχάρην.

25-11-14: Υπό του Ψαλίου Αθηνών προκήρυξε-ται τρίτος Αδερφώφειος δρασμιακός διαγυ-ρισμός προς συγγραφήν πρωτότυπου δράμα-τος με υπόθεσιν ελληνικήν. Αρχαίαν ή νέ-αν, μήνα έκδοθέντος ή παρασταθέντος.

Είς το θραυσευθησόμενον έργον θα άπο-νεμηθί έπαιθλον άρχ. 2.000.

26-11-14: Ξαφνικά εξέσπασε εις θάρος το κοσμώ-κη, ως συνήθως, ή μεταξή άρτοποιών και άλευροδωμηγώνων ύφισταμένη από καιρού διένεξις. Οι ψωμάδες άπήργησαν! Έτι-λοιπόν από χθές αι Αθήναι ήσαν χωρίς ψωμί, γιατί κάθε άρτοποιός παρέσκεύαζε τόσον άρτον όσον χρειαζόταν για τα ένα-δοχεία και για ώρισμένον άρτημον τακτι-κών πελατών. Όλος ο άλλος κόσμος έμει-νε χωρίς τον έπιούσιον λαμβάνοντας την υπερτέλειον άπάντησιν:

—Δεν έχουμε άλευρον και ζυμώσουμε.

25-11-14: Σεμνή και ώραία τελετή διετέλεσε πρό μεσημβρίας χθές στο Μέγα-ρον του Συλλόγου των έμποροπαλλήλων Αθηνών έπ' ευκαιρία των άποκαλυπτηριών της άναμνηστικής στήλης των κατά τους δυο ενδόξους πολέμους πεόντων έμπορου παλλήλων.

Παρέστη ή Α. Μ. ο Βασιλεύς, ο πρωθυ-πουργός Ε. Βενιζέλος, όλοκλήρον το Ψ-πουργικόν Συμβούλιον και πλήθος άντισπ-ρώπων του έμπορικού κόσμου της πόλεως.

27-11-14: Από χθές ήρξαμε ή έπρ-ος άξενεράς του δελτίου προτεραιότητας στα τραμ, προς άποφυγήν συνωστισμού. Έκ των προτέρων ειπε έδειχον ότι το σύ-στημα αυτό θα άποτύχη καταγνώδας, όπως άποτυγχάνουν όλοι οι άμερικανισμοί, που κατά καιρούς εφαρμόζονται στον τόπο μας.

28-11-14: Την ημέραν της Αγίας Αικατερίνης ένα χαριτωμένο έπεισόδιο συνέβη. Δυο εύ-ζωνοι παρουσιάσθησαν άφελέστατα στα ά-νάκτορα. Σάν τους ρώτησαν τι θέλουν, ά-πήνησαν ήρεμώτατα:

—Θέλουμε να εύχηθούμε την Κατερινώ-λα τη βαφτιστικά μας. (Ός γνώσαν ή Α. Β. Υ. ή πριγκίπισσα Αικατερίνη ειπε βα-φτιστικά του στρατού και του στόλου).

29-11-14: Τέλος πάντων ένεφανίσθη και πάλιν στην όδόν το είδωλον του άσπικού φύλου ή Όστα Νίλσον Φαντασθήτε άν έπρόκειτο να έλθη πραγματικώς στην Αθήνα τι δρά-ματα θα περιέγραφε καθημερινώς το Α-στινομικόν Δελτίον.

28-11-14: Οι τελευταίαι νίκες των Ρώσων στην Γαλικίαν και ή άπειλή εισ-βολής στην Ούγγραν, έκαναν να ζυγνή-ση το έθνικόν αίσθημα των Ούγγρων πα-τριωτών οι όποιοι ζητούν την άναπόμνησιν των με την έλπίδα ότι άποσώμειον απ' την Αυστρία θα σωθών.

30-11-14: Κατά χθεσινόν τηλεγράφημα εκ Λον-δίνου στον Ατλαντικόν Ώκεανόν συνεκρο-τήθη ναυμαχία μεταξύ του άγγλικού και γερμανικού στόλου.

Κατ' άνακοίνωσιν της Βρετανικής πρε-σβείας την πρωίαν της 25ης Νοεμβρίου τήν έ-γερμανικά πολυμικά, έπυρεται ή Γκνα-ίξενσντ, «Νυρεμβέργη», «Λειψία» και «Δρέσδη» έσημειώθησαν πλησίον των νήσων Φάκλαντ υπό της άγγλικής μοίρας του Ναυάρχου Σερ Φρέντερικ Στέρντ. Επι-κολούθησε ναυμαχία κατά την οποίαν έθυ-σάθησαν το «Σάρνχωρστ» μέρον το ήμισυ του Ναυάρχου φόν Σέρτ το «Κναϊξενσντ» και ή «Λειψία». Η «Νυρεμβέργη» και ή «Δρέσδη» καταβύθοντα υπό των άγγλι-κών πολεμικών.

29-11-14: Κατάπληξιν προέκρινε εις τους Αφρικανούς στρατιώτας, που μάχον-ται στη Γαλλία το παότο χιόνι. Κοιμούνται σε κάτι άφυρνες, όταν για πρώτη φορά στη ζωή τους είδαν σάν έψησαν, όλοκλη-ρη την γύρω έξοχήν κάταψαν. Κατ' άρχα-νίσαν ότι έπρόκειτο περί τεχνάσματος ύστερα όμως σάν είδαν πως ήταν πραγμα-τικός άρχισαν να προσεύχονται για να έξυμεινίσουν το «μεγάλο πνεύμα των βα-σών».

Β Ν ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες της Συμυρνιάς
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

τογραφία τη και τα' έχει, λέει, έναν γαμ-πορό, όπου καλό μου θέλει, κι' όπου καλό μου μελετά.

Η Εύθαλία —μια γεροντοκόρη σαράν-τα χρονώ, ψηλή, παχεία και τριχωτή—έκα-νε νάζια.

—Αυτά είναι τυχερά, είπε.

—Γιατί να μη στείλεις, καλέ, το πολι-τρέ σου, Εύθαλία μου; Σάν που είσαι ά-φράτη και σφατάτη, θα λωλάνης κόσμο και ντουνια στήν Αμερική, είπε ή Ζαμψώ.

—Εδώ δά ήπαντρευτήκαμε τόσες και τόσες άσκημες και γρηές, κι' έσύ, που είσαι, να μην άδασκαθής, σάν το πουλούδο!

—Βαβουλάκι, καλέ, να τη χαρώ, είπε ή μάνα.

—Να μην άργήσης καθόλου, Μαρριεττώ μου. Μα άκουσε και τη γνώμη μου, μην πιάς στο Ζαμάνη, να πιάς στον άξάδρεφό μου το Σταυράκη, που άνοίξε τώρα φωτο-γραφείο στον Ποδονίφτη και κάνει χουσεές δουλειές. Να δής όμορφία που σοι κατα-φέρνει! Έκείνη την άσκημη, την κασκαβά-λα, την κόρη τοή Μάνανης, την Τασία, την έκανε σά χανουμάκι.

—Πάμε, λοιπόν, έκέι, είπε ή μητέρα.

—Κι' έλα μέσα, καλέ, να σου σιάξω κομμάτι τά μαλλιά, Εύθαλία μου. Έμεις

δεν είμαστε ξένες. Έτσι που τάχεις φαί-νουνται πως είναι θαμμένα. Και βάλε λίγο ακόμα κόκκινο στα μάγουλά σου.

Την πήρε, μέσα, την έπισκέυασε και κα-τόπιν τους έδωσε τη διεύθυνσι του έξαδέλ-φου της.

Μετά όκτώ ημέρες, ή Κουρουπαίνα χτυ-πούσε την πόρτα της Ζαμψώ.

—Καλώς μου τη. Τι γίνεσαι, καλέ;

—Καλά και παλούκια, ξεφώνισε ή Μαρριεττώ. Μωρή, τάμα τάχες να μου τήνε δάψης, να τήνε δγάλη ο φωτογράφος, κατά-μαυρη!

Η Ζαμψώ διαμαρτυρήθηκε:

—Τι λές, καλέ Μαρριεττώ; Είσαι με τά καλά σου;

—Και τί φωτογράφο μου σύστησ-αν, που να κοπούν τα χέρια του απ' τη ρίζα! Καλ' έκείνος ο άθεόφοβος, την έκανε σάν το στοι-χειό του φασουλ! Πώς να στείλω το πολι-τρέ στην Αμερική, σ' αυτά τά χά-λια, που το καρτερά ο άνηψιός μου!

—Ε! Δεν πιστεύω νασαι όπως το λές. Για να δώ κι' εγώ.

Η Μαρριεττώ έβγαλε μια φωτογραφία και την έδειξε.

—Καλέ, είναι ίδια κι' άπαράλλαχτη!

—Τόσο χαίρι και τόση προκοπή να δής, λωλο-Ζαμψώ! Μωρή, απ' τη ζούλια σου, τήνε ξεμάλιασε κιλάς κι' ήγχε σάν την λωλοσερβάνια!

Η Ζαμψώ άγρίεψε.

—Αίντε, άίντε, ντελή Μαρριεττώ, που ή-γέραςες κι' ήπης και γνώσι δεν ήδαλες ά-κόμα. Τ' ήθελες να σου κάνη ο φωτογρά-φος, αφού τά μούτρα που φωτογράφησε ή-τανε σάν μπαγιατικό λείψανο!

Η Μαρριεττώ την άρπαξε από τά «αλ-λιά και ο Ποδονίφτης όλος δεν μπορούσε να τις χωρίση. Στο τέλος, πήραν τη Μα-ριεττώ.

Σάν έφυγε, ή Ζαμψώ δγήκε στην πόρτα της ξεμαλλιασμένη:

—Άκου, λέει, να θέλη να δγάλη πολι-τρέ στο γεροντερότερο της κόρη τη, για να τήνε παντρεύη στην Αμερική, τώρα πιά, έκατό χρονώ τζαμούζα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά δάσανα του Καραμπέτ
ΤΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Το Σουρπουτίσα χειμω-νιάτικο παπουτίσα τέλει.

—Καραμπέτ, τά πάρης έμένα, με τακούνι του Λου-λού Κένζη.

—Λουλού Κένζη τακού-νι τέλεις; Έτσι τά το πά-ρωμε.

Μοναστηράκι ήπήγαμε ένα ζευγάρι γόδες άόρα-σα, άψηλα, τακουνάτος, Λουλού Κένζη ήτανε.

—Σ' άρέσει, Σουρπου-τίσα;

—Τσού γκιουζέλ, για-βρούμ Καραμπέτ.

Το Κυριακή Κόκκινα ήπήγαμε, το γαμ-πρός μου και ντικός μου άντρεφή να ντου-με.

Λεοφάρεις σιτάτης ήμυστα στο πα-τινάκι. Μπήκαμε μέσα, είπαμε κόσμος πα-λός, πατινάτες σιδερένια στο παπούτσα του να γυρίζη γύρου.

—Αμάν, Καραμπέτ, είπε Σουρπουτίσα, πατινάκι τά κάνω. Καρντιά μου πολύ τρά-βηξε.

—Πατινάκι να κάνης, Σουρπουτίσα.

Ντέκα ντραμή ήπλερώσα, παντάρια Σουρ-πουτίσας πατινά ήβιδσε, από μι' τσο ήπιασε, μέσα κόσμος ήβαλε, ένα μαντρά-χαλο παράδωκε.

—Αίντε, Σουρπουτίσα!, ήφωναξε.

Σουρπουτίσα στο μαντράχαλο χέρια ά-κουμπισμένη τρεχάτος πάει. Αμάν-άμάν, τί όμορφο ήτανε!

Ένα στιγμή από μαντράχαλο χέρια φεύγει, μακρύς - πλατύς Σουρπουτίσα ξα-πλωτός γίνεται, τακούνια με πατινά μα-τζί διδωμένος φεύγουνε.

—Αχ! Καραμπέτ!

—Αχ! Σουρπουτί!

Πηληγμένο, ίχτυπημένο σηκώσανε, πα-πούτσα χωρίς τακούνι γένεκε.

—Πάνε Λουλού Κένζη, Καραμπέτ!

—Απομονή, Σουρπουτίσα, καρφωμένος τά κάνωμε πάλι.

Ηπήρα Σουρπουτίσα, ήπήρα τακούνια στο χέρι και στο άντρεφή μου νταγιάντισα.

Άλλο φορά Λουλού Κένζη τακούνια ντέν παίρνω Σουρπουτίσα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Έβραϊκές Ιστορίες

Η Σαρόττα έκλαιγε τον πεθαμένο άν-τρα της, το Μπαχάρ.

—Α! ντίος! Καύμενο Μπαχάρ, τίποτα ντέν άφες έμένα να σε τιμάμαι!

Η Ρόζα, ή φίλη της, της είπε σιγά:

—Γιατί το λές αυτό, Σαρόττα; Έκεις ένα παινι από το Μπαχάρ.

Κι' ή Σαρόττα με θρήνους:

—Κι' αυτό ντέν εινε ντικός του!

Άρκετά μιλήσαμε σ' αυτή τη στήλη για πράγματα ειρηνικά, κατά το πλεί-στον γυναικεία. Άς άσχοληθούμε σή-μερα με κάτι το πολεμικό, αφού μάλι-στα είναι τόσον επικαιρα και άς πούμε για την κατάγυή της προσώπιδος κα-τά των άσφυζιογόνων άερίων.

Όλος ο κόσμος πιστεύει ότι το πρό-φυλακτικόν αυτό μέσον πρωτοφάνηκε κατά την διάρκεια του τελευταίου μεγά-λου πολέμου, όταν οι στρατιώτες ένοιω-σαν για πρώτη φορά την ανάγκη να προστατευθούν από τα έχθρικά άσφυζιο-γόνα άέρια. Και όμως ή έφευρεσις εινε πολύ παλαιότερη.

Η πρώτη μάσκα του είδους αυτού κατασκευάστηκε στις άρχές του δεκά-του έκτου αιώνας, όταν μια σοβαρή έ-πιδημία άπειλούσε να έρημώσει την έκ-τεταμένη περιοχή της Αγγλίας.

Για να τεθή ένας φραγμός στην εξά-πλωσι της τρομερής άρρώστειας έδα-λαν εις έφαρμογήν τήν πιδ πρωτότυπα και περίεργα μέσα, που είχαν φυσικά μονάχα σχετικήν αποτελεσματικότητα. Μεταξύ των άλλων, κάποιος από τους έπιστήμονας της έποχής έκεινης κατόρ-θωσε να εξακριβώσει ότι τα μικρότα-τα φοβερής άρρώστειας ήσαν διάχυτα στην ατμόσφαιρα και ότι έμπαιναν στον όργανισμό με την αναπνοή. Αυτό δέβαια ήταν μια εικάσι, γιατί δεν ύπήρχε τρό-πος να εξακριβωθεί άπολύτως. Πάντως, έπρεπε να προστατευθούν όσοι δεν εί-χαν ακόμη προσβληθή και ή μόνη προ-στασία ήταν να μην αναπνέουν απ' ευ-θείας τον ατμοσφαιρικόν άέρα.

Τότε, λοιπόν, έγινε ή πρώτη προσω-πίδα κατά των άερίων, αλλά ήταν τόσο διαφορετική από την σημερινή! Η πρω-τόγονη έκεινη μάσκα δεν ήταν τίποτε παραπάνω από μια ψεύτικη μύτη, δίμοι-αν μ' αυτές από χαρτόνι, που φορούνε τις άποκρηές. Με μόνη την διαφορά ότι μέσα σ' αυτή τη μύτη έβαζαν μερικά άρωματικά χέρτα για τα οποία επί-στευαν ότι είχαν τη δύναμη να σκοτώ-νουν τα μικρόβια.

Η ιστορία δεν άναφέρει άν το προ-φυλακτικό αυτό μέτρο ήταν άποτελε-σματικό κατά της εξαπλώσεως της έ-πιδημίας. Πάντως όμως ή ψεύτικη αύ-τες μύτες των προγόνων μάς ήσαν οι πρόγονοι των σημερινών άντιασφυζιογό-νων προσωπίδων.

Κατά τον παγκόσμιον πόλεμο οι προ-σωπίδες του είδους αυτού έκάμαν την πρώτη εμφάνισί τους στις 22 Απριλίου 1915, δηλαδή άμέσως μετά την έπίθε-σι κατά του Ύψρ, όταν οι Γερμανοί έ-χορησιμοποίησαν το χλώριον ως άσφυ-κτικόν άέριον.

Οι προσωπίδες αυτές ήσαν ακόμη πιό πρωτόγονες από τις προηγούμενες: ένα κομμάτι μπαμπάκι τυλιγμένο σ' έ-να λεπτό πανάκι, ή μερικά κομμάτια γάζας βουτηγμένα σε μια διάλυσι που έξυδωτέρωνε την έπίδρασι του χλωρίου.

Ο στρατιώτης ήταν υποχρεωμένος να κρατάη αυτή τη γάζα μπροστά στη μύ-τη και το στόμα του, ώστε ν' άναπνέη απ' εκεί.

Έπειτα το σύστημα αυτό τελειοποι-ήθηκε και σήμερα έχομε τις προσωπίδες έκεινες τις όποιες όλοι γνωρίζετε έστώ και από φωτογραφίες.

Έμμετρη έπικαιρότης

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ

Είπε το κρύο τσουχτερό, αν όχι τρομερόν, όπως περίπου, δηλαδή, αυτών των ημερών. "Έχει νυχτώσει πρό πολλού κι' οι συμπολίτες όλοι ρέχουν δεξιά κι' αριστερά στην κεντρική την πόλι. Κάτω από τσίγγους τρέχουν* χωρίς καν να σταθούν, για ν' αποφύγουν τη βροχή μ'α καί να... ζεσταθούν. Μονάχα κάποιος νεαρός μπροστά σε μιά βιτρίνα, χωρίς παλτό και τρέμοντας, κυττάζει μιά καμπαρντίνα, εις την όποιαν τραγουδά με τούς γνωστούς τούς ήχους ένα τραγουδι σύγχρονο με τούς έξις τούς στίχους: —"Τί θα γίνω γ'ω χωρίς έσένα; πού χειμώνας έρχεται ώιμένα, την παλιά μου άχρήστεψα κι' όσο κι' αν ένήστεψα τ'α λεφτά δεν τάχω μαζεμένα. στη βροχή μουσκεύτηκα κι' όταν σ' είδα σκέφτηκα: Τί θα γίνω γ'ω χωρίς έσένα!"

Κι' η καμπαρντίνα, πού σφοδρώς τόν νέον συνεκίνη, τόν πόθο του τόν μουσικόν τόν έννοιωσε κι' έκείνη, γι' αυτό του σπενδει παράυτα με... νότες να του πη έννα τραγουδι πρόσφατο με μιά μετατροπή: —"Τ'α δικά σου τ'α μάτια

έχουνε σε μένα θαθεία (καρφωθή, τ'α δικά σου τ'α μάτια έχουνε με μένα κατασκλα- (θωθή). Με λαχτάρα μ' αντίκρύζουν, με κυττάζουν και δακρύζουν, τ'α δικά σου τ'α μάτια έχουνε σε μένα θαθεία (καρφωθή),

*** Μ' αυτά κι' αυτά περάσανε πολλά σχεδόν λεπτά και φτάνει τις επτάμιση ή ώρα από επτά. "Οπότε" ένας υπάλληλος μικρός του καταστήματος μ' έναν κοντό στα χέρια του μετρίου διαστήματος, καμμία δεν δίνει προσοχή στα λόγια τους και θάσι και της βιτρίνας το ρολό, ζητά να κατεβάσει...

Κι' αφήνει στην απόγνωση τόν νέον και στη λύπη κι' η καμπαρντίνα τραγουδά πού την εγκαταλείπει: —"Αντίο! "Ηρό" ή στιγμή να χω-

(ρίσωμε, Αντίο! Τό μαγαζί μας θα κλεί- (σωμε... Και πήγαινε σπιτάκι σου πιά τώρα, προτού να σε μουσκεψή κι' άλλη (μπόρα!...

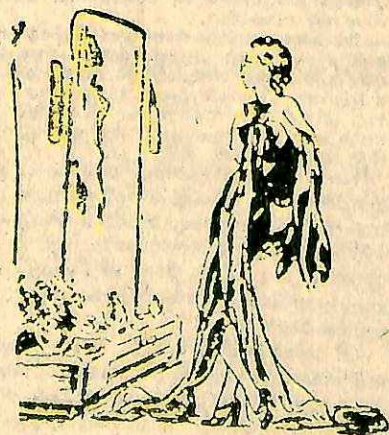
— "Αντίο!....

(Πέφτει ρολό)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Αποκαλύπτουν και προδίδουν το χαρακτήρα

ΚΑΤΑ τα τελευταία χρόνια, ο κόσμος άρχισε να ενδιαφέρεται περισσότερο για τα χρώματα και να καταλαβαίνει τόν σπουδαιότερον ρόλο πού παίζουν στη ζωή.

Από την Αμερική μας ήρθε τώρα ή είδησις, ότι εφαρμόζοντας ένα δικό του σύστημα, ένας πτηνοτρόφος επέτυχε την παραγωγή αυτών με

χρωματιστό τσάφλι. Με την νέα αυτήν μέθοδο, οι κόττες γεννούν κατά βούλησιν (όχι δικήν τους θέλεια, αλλάά του πτηνοτρόφου) αυγά κίτρινα, πράσινα, κόκκινα, πού τ'α πληρώνουν πανάκριβα μερικές ιδιότροπες κυρίες, για να τ'αχουν... έναρμονισμένα με το χρώμα του σερβιτσιού των.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΚΑΘΕΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

Εκτός αυτού, καθημερινώς βρίσκονται νέοι συνδυασμοί χρωμάτων: το ρεζεντά και το μενεξεδί, λόγου χάριν, ή το μπλε-πετρελαίου και το ρόζ-τσαγιού είναι δύο συνδυασμοί πολύ της μόδας τώρα.

Κάθε γυναίκα, πού θέλει να διαλέξη ένα ύφασμα για να ράψη καινούργιο φόρεμα, πρέπει να προσέξη πάρα πολύ στο ζήτημα του χρώματος. "Αν ή έκλογή της, δεν σταματήσει στο μούρο ή το μπλε σκούρο, τ'α δύο αυτά χρώματα πού δεν κουράζουν ποτέ και είναι πάντα της μόδας, πρέπει να εξετάση καλά όλο το δειγματολόγιο, ως πού ένα ασφαλές ένστικτο θα την ειδοποιήση ότι το τάδε ή το δείνα χρώμα της ταιριάζει

ζει απόλυτα. Και θα το καταλάβη άμέσως αυτό, γιατί μόλις το αντίκρυσή, θα νιώσση ένα αίσθημα χαράς και ικανοποίησης. Γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι υπάρχει πολύ στενή σχέσις μεταξύ τών χρωμάτων και της προσωπικότητας.

Λόγου χάριν: τ'α άπλά και ζωηρά χρώματα είναι πολύ κατάλληλα για ανθρώπους πολύ δραστήριους και με θιασμό μάλλον χαρακτήρα. Άλλα ένας γυναικεός ήσυχος χαρακτήρας θα στενοχωρηθή πολύ μ' ένα έντονο χρώμα, ώστε πρέπει να προτιμήση άλλο, απλωότερο, σχεδόν ξεθωριασμένο.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΟΣ

Το κίτρινο ταιριάζει πολύ στα παιδιά και στους νέους. Το γαλάζιο δίνει αξιοπρέπεια και λεπτότητα. Το πράσινο μαρτυρεί ανήσυχον χαρακτήρα. Το μενεξεδί ρίχνει στο σώμα μας μιά σκιά μυστηρίου.

Επειτα είναι το πιο άγαστημένο από τα χρώματα: το γκρι. Αυτό το χρώμα είναι ή προσωποποίησης της αξιοπρέπειας. Θα μπορούσε κανείς να πη ότι αντιπροσωπεύει όλα τα χρώματα στους άπαλωτέρους τόνους. "Οποιοδήποτε χρώμα και αν βάλετε στη σκιά, θα το ίδητε γκριζό.

Το γκρι δεν πρέπει να φοριέται με άμέλεια. Επειδή αντιπροσωπεύει την αξιοπρέπεια, όσοι το φορούν πρέπει να φαίνωνται κιό ρ ι ο ι και να παίρνουν ένα ύφος επιβλητικό. Δεν μπορούνε όλοι να φορούνε γκριζό, αλλά σε όσους άρέσει αυτό το χρώμα, πρέπει να το φορούν συχνά.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ... ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ!

"Όσοι γνωρίζουν καλά τα χρώματα και την επίδρασι πού άσκούν στον άνθρωπο πού τ'α φορεί, μπορούν να θγάλουν σπουδαία συμπεράσματα από μιά τέτοια μελέτη.

Ακούστε ένα χαρακτηριστικό έπεισόδιο για να πεισθήτε:

Κάποτε, μιά γυναίκα άρρωστη βαρεία, περνούσε μιάν από τις φοβερές έκείνες κρίσεις, πού όταν δεν χρωματίζονται εγκαίρως, μπορεί να στοιχίσουν τη ζωή του άσθενούς. Μιά τρομερή άπάθεια της παρέλυσε την ψυχή. Σφοδ κρεβάτι της ήταν άπλωμένη μιά κουβέρτα με δυο όψεις. Επί πολλές ήμέρες, ή άρρωστη γυναίκα είχε καρφωμένα τ'α μάτια της στην πράσινη όψη της κουβέρτας. Ήταν ένα ζωηρό πράσινο χρώμα πού, χωρίς αυτή να το καταλαβαίνει, δεν την άφηνε να ήσυχάση.

Τέλος, μιά μέρα, δίχως να καταλαβαίνει τί κάνει, ή άρρωστη γυναίκα άπλωσε το χέρι και έγύρισε άνάποδα μιάν άκρη της κουβέρτας, πού είχε από μέσα ένα γλυκό πορτοκαλί χρώμα, πολύ άναπαυτικό για το νευρικό σύστημα. "Η γυναίκα έβρηκε άμέσως όλη την άπαιτουμένη δύναμι για να γυρίση έντελώς την κουβέρτα. "Υστερα από μιάν έβδομάδα, χάρις στο κατευναστικό εκείνο χρώμα, ή άρρωστη γυναίκα είχε γίνει έντελώς καλά.

MIRANTA

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

δεν διηγούνται ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Υπό ΜΠΕΝΤΟΝ ΜΠΡΑΝΤΕΝ

Η «ΜΕΓΑΛΗ ΜΠΑΖΑ»

Ο Τζών Κέντ, το δράδυ εκείνο βρισκόταν και πάλι στην βρωμερή και κακόφημη εκείνη συνοικία πού ήταν γνωστή με τ' όνομα «δρόμος τών κακοποιών». Και πάλι το δράδυ εκείνο ή πραγματική προσωπικότητα του κρυβόταν κάτω από το άπαισιζ έξωτερικό και τ' άθλια ρούχα του φορικού κακούργου Τζόμπερ-Λέγκ. Σαν Τζόμπερ Λέγκ λοιπόν γνωρίζονταν με τούς πιο ύπόπτους τύπους πού συχνάζαν στο έγκληματικό περιβάλλον της συνοικίας αυτής. "Ο Τζόμπερ Λέγκ κατέδρακε στα σκαλιά κάποιου υπογείου κέντρου πού ήταν γνωστό με τ' όνομα: «Στηλιά». Καμπούριασμένος μπήκε μέσα κι' έριξε μιά ματιά γύρω. Τα έξυπνα μάτια του έλαμψαν από ικανοποίηση καθώς άνακάλυψε άνάμεσα στους θαμώνες τόν άνθρωπο τόν όποιον άναζητούσε. "Ο άνθρωπος αυτός καθόταν μόνος σ' ένα τραπέζι. "Ο Τζόμπερ χωρίς να περιμένη πρόσκλησι, παίρνοντας μιά καρέκλα κάθησε απέναντί του. —"Πώς πάν οι δουλειές, Χένυ; ρώτησε. —"Όχι κι' άσχημα, Τζόμπερ, άπάντησε ό άλλος. —"Ακου δώ, Χένυ, τού είπε έμπιστευτικά ό Τζόμπερ. Θά δάλω μπρός μιά «παστρική» δουλειά, κι' όπως καταλαβαίνεις δέβαια, μού χρειάζεται ο κατάλληλος άνθρωπος για να με βοηθήση. "Ο άνθρωπος αυτός είναι δύ, Χένυ... —"Τί είδους δουλειά είν' αυτή; ρώτησε αυτός εισαι σύ, Χένυ... —"Αν μπορείς έλα να με συναντήσης έδω άπόψε τα μεσάνυχτα και θά σου εξηγήσω. Πρόκειται για μιά κλοπή με... —"Μην ύπολογίζης στην δοληθεία μου, Τζόμπερ, τόν διέκοψε με δυσaréσκεια ό Χένυ. Δεν άξίζει τόν κόπο να ένοχλήται κανείς για μικροπράγματα. "Αλλωστε έχω την άρχη να μην αναλαμβάνω τίποτα πού μπορεί να μού χαλάση το «μεγάλο παιχνίδι» για το όποιο εργάζομαι τώρα.

"Ο Τζόμπερ προσπάθησε να τόν μεταπειθή, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Κατά βάθος ή άρνησις του Χένυ τόν εύχαριστούσε γιατί έπιβεβαίωνε την ύποψία του ότι ό Χένυ ήταν μέλος της συμμορίας του Στάμπυ Ντάργκο. Ήξερε άκόμα πως τελευταία ό Ντάργκο καταστράωνε κάποιο σατανικό σχέδιο για την έκτέλεσι του όποιου είχε εξαπολύσει όλους τούς ανθρώπους του. "Η μεγάλη έκτίμησις άλλωστε πού ό ύπόκοσμος έτρεφε για τόν Ντάργκο δεν έπέτρεπε στον άρχισυμμορίτη ν' αναμινύσε

ποκοσμος τόν φοβόταν και τόν μισούσε, ένώ περιμενε συγχρόνως με άγωνία την άποκάλυψι της ταυτότητός του, πού θα σημαίνει και το τέλος της καριέρας του. Είχε λόγους λοιπόν να φοβάται πάντα μιά προδοσία έκ μέρους της Σέμπας έφ' όσον ήξερε μάλιστα ότι όλοι οι συμμορίτες ήσαν πρόθυμοι να πληρώσουν μεγάλα ποσά για να κατορθώσουν τη σύλληψι του.

Με τί είχε καταπιασθή άρα γε ή Σέμπα τώρα; Μήπως, όμοια μ' εκείνον ζητούσε να έξιχνιάση τ'α μυστικά της συμμορίας του Ντάργκο; Πολύ πιθανόν.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Πριν από δέκα λεπτά ό Τζόμπερ Λέγκ είχε μπη στην κάμαρα του Χένυ Βέλτζ, ή έπισταμένη έρευνά του όμως δεν έφερε σε φώς τίποτα πού να άφορά τόν Ντάργκο και τη συμμορία του. Περιμενε ένα τέταρτο άκόμα κι' επί τέλους άκουσε βαρεία δήματα να πλησιάζουν. "Ο Τζόμπερ πρόλαβε και άκούμπησε στον τοίχο από το μέρος της πόρτας. Την ίδια στιγμή το πόμολο γύρισε και στο άνοιγμα πρόλαβε ή άνυποπι μορφή του Χένυ. "Ο Τζόμπερ τόν άρπάξε από τόν γακά και τόν έάπλωσε στο κρεβάτι, ύστερα τόν έδεσε και τόν φίωσε γερά. "Ο Χένυ τόν κυττάζε ήλίθια, χωρίς να πρόβάλλη καμμία αντίτασι. "Αμέσως ό Τζόμπερ άρχισε να έρευνά τις τσέπες του άίχμαλτου του. Γρήγορα δρήκε το γράμμα πού ζητούσε. Το εξέτασε άπ' όλες τις μεριές. "Ο φάκελλος ήταν άσπρος και δεν έφερε καμμία διεύθυνσι. Χωρίς κανένα δισταγμό, ό Τζόμπερ τόν άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα χαρτί. Διάβασε τ'α εξής:

«Επισκεφθήκαμε την Τράπεζα σήμερα το πρωί. "Όλα πάνε καλά. "Ο υπάλληλοι δεν θα φέρουν αντίρρήσεις. Είναι καιρός να ενεργήσωμε. Κάθε καθυστέρησις θα είναι εις βάρος μας. Προσοχή μεγάλη στον χειρισμό του ζητήματος για να μην άποκαλυφθούμε».

"Ο Τζόμπερ έβαλε το γράμμα στην τσέπη του, άφού το διάβασε προηγουμένως δυο φορές. Βεβαιώθηκε ύστερα ότι τ'α δέσμα του Χένυ ήσαν γερά και δγίκε από το κτίριο.

Το ίδιο δράδυ στις 9, ό Τζόμπερ με τόν πιστό φίλο του Κίμμελ παρακολουθούσε άθέατος τις σκιές πού έμπαιναν με προφύλαξι στην σκοτεινή είσοδο του άντικρυνού σπιτιού.

—"Νομίζω, είπε ύστερα από λίγο ό Τζόμπερ, ότι έχουν έρθει όλοι.

—"Εγώ νομίζω ότι είναι καλύτερα να μην εφαρμόσης τ'α σχέδιά σου, τουλάχιστον γι' άπόψε, είπε ό Κίμμελ νευρικά. "Ο Ντάργκο είναι έξυπνος. Και σκέψου, ότι αν σ' ανακαλύψουν θα έρεβής ένας απέναντι επτά.

—"Θά δούμε, άπάντησε ό άλλος με ύφος μυστηριώδες. Μου φαίνεται πως θά τ'α καταφέρω. "Εσύ πάντως να είσαι έτοιμος για κάθε ένδεχομένο και νάχης το σχοινί μαζί σου.

Χωρίς άλλη λέξι διέσχισε τόν δρόμο και μπήκε στην σκοτεινή είσοδο του σπιτιού πού έπιτηρούσε. Πέρασε διαστικά το χέλι και άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Με κάποια έκπληξη διεπίστωσε ότι το διάδρομος ήταν άφουρητος. Προχώρησε στις μύτες τών ποδιών του άσπου έφτασε στο τέλος του διαδρόμου. Μιά λεπτή φωτεινή λωρίδα ξεφύγε από την χαραμάδα μιάς κλειστής πόρτας. Σταμάτησε και κολλώντας τ'αυτί του στην κλειδαρότρηπα, άφουκράσθηκε. Κατόρθωσε να ξεχωρίση μερικά λόγια:

—...Δεν πρέπει να γίνη καμμία άπερισκεψία στη δουλειά, έλεγε μιά φωνή πού ό Τζόμπερ άνεγνώρισε ότι ήταν του Ντάργκο. Θά σκοτώσω εκείνον πού θά κάνει έστω και το παραμικρό λάθος. Τρεις μήνες εργαζόμαστε έντατικά, για να μάθουμε όλα τα σχετικά με τις ύποθέσεις της Μάργκεν Λή. Θάμιασε άσυγχώρητοι λοιπόν, αν από μιά άπροσεξία χάσουμε μεσ' από τα χέρια μας μισό εκατομμύριο δολάρια. "Ο καβένος θ' αναλάβη τη δουλειά πού θά του αναθέσω και χωρίς περιττές έρωτήσεις.

—Θέλουμε νάμιασε δέσαιοι όμως, Ντάργκο, ότι θά πετύχη ή δουλειά, είπε κάποιος άλλος.

—Αυτό εξαρτάται άπ' όλους τούς συντρόφους, άπάντησε εκείνος. Τό πάν είναι να

μη μείνουν ίχνη. Ξέρετε την αρχή μου; ο Ι νε κ ρ ο ι δ έ ν δ ι η γ ο ύ ν τ α ι π α ρ α μ υ θ ι α! Και η Μάργκερυ Λή, αν την ξεμπερδέωνε χωρίς ν' αφήσωμε κανένα ίχνος, δεν θα διηγηθῇ τίποτα κι' έτσι κανείς δεν θα μάθῃ τί ακριβώς απέγινε. Όπως τα καταφέραμε και μ' εκείνον τον φουκαρά τον Κάρτερ. Και τώρα, παιδιά, ακούστε με προσοχή τις διαταγές μου. Έσύ, Βόρς, θα πᾶς στο... Ό Ντάργκο διέκοψε τη φωνή του. Αυτό έκανε εντύπωση στον Τζόμπερ, η έκπληξή του όμως δεν δάσταζε και πολύ. Η πόρτα μπροστά του άνοιξε σχεδόν άμέσως. Φαίνεται ότι ο Ντάργκο είχε αντίληφθῇ την παρουσία του.

ΣΕΜΠΑ ΓΚΡΙΝ

Για μερικά δευτερόλεπτα δεν έβλεπε παρά την κωνή του περιστρόφου που ήταν στραμμένο στο μέτωπό του και τη λάμπα που κρεμόταν από το ταβάνι. Ύστερα σαν από ενστικτο άρχισε να περιεργάζεται την κάμαρα. Έξῃ ἀνθρώποι ήταν καθισμένοι γύρω από ένα στενόμακρο τραπέζι. Ό Ντάργκο στεκόταν στ' άριστερο μέρος και είχε μπροστά του απλωμένη μια έφημερίδα. Πίσω του ακριβώς καθώς και στ' άριστερά ήταν δυο πόρτες.

—Εσύ 'σαι, Τζόμπερ Λέγκ; είπε ο Ντάργκο μ' έκπληξι. Λέγε, Τζόμπερ, θέλεις τίποτα;

—Βέβαια, είπε ο Λέγκ, που εν τῷ μεταξύ είχε ξαναδρῇ τὴν ψυχραιμία του. Έχω μια είδοποίηση για σένα κι' έβγαλε τον φακέλλο που είχε πάρει από τον Χένυ.

—Τί είδους είδοποίηση; ρώτησε ἀνήσυχος ο Ντάργκο.

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Τζόμπερ. Κάποιος από τα παιδιά τῶδως στον Χένυ Βέλτς να σου τὸ φέρῃ. Ό Χένυ όμως κτύπησε άσχημα τὸν αστραγάλο του και δεν μπορεί να περπατήσει. Γι' αυτό με παρακάλεσε να σου τὸ φέρω εγώ.

—Πάρτο, Λέμπυ, διέταξε ο Ντάργκο τὸν άνθρωπο που στεκόταν με τὸ πιστόλι κοντά στον Τζόμπερ.

Ό Λέμπυ υπάκουσε άμέσως και πήρε τὸ γράμμα.

Καθὼς έφυγε από μπροστά του, ο Τζόμπερ προχώρησε ένα βήμα και τετνωνότας τὸ λαιμό του, προσπάθησε νὰ δῇ ποιά σελίδα τῆς έφημερίδος εκείνης διάβαζε ο Ντάργκο. Ό Λέμπυ όμως γύρισε πίσω κι' έτσι δεν μπόρεσε νὰ δῇ τίποτα.

Ό Ντάργκο έσχιζε τὸ φακέλλο και διάδασε. Έκανε ένα νόημα στὸν Λέμπυ.

—Φέρε τὸ κορίτσι εἰδῶ, διέταξε.

Ό Λέμπυ έξηφανίσθη καί άμέσως σχεδόν ξαναφάνηκε, ακολουθούμενος από μια γυναίκα. Ό Τζόμπερ ανασκίρτησε. Ήταν ἡ Σέμπα Γκρίν.

—Μου ζήτησες εκατὸ δολλάρια, Σέμπα, γιὰ κάποια πληροφορία που είχες νὰ μου δώσης γιὰ τὸν Χένυ, τίς είπε ο Ντάργκο. Πρίν, ἀρνήθηκα νὰ σου τὰ δώσω, τώρα όμως άλλαξα γνώμη. Πάρτα.

Τῆς πέταξε μερικά χαρτονομίσματα πάνω στὸ τραπέζι και πρόσθεσε:

—Πές τώρα τί ζέρεις.

—Πήγα πρὸ ὀλίγου στὴν κάμαρα τοῦ Χένυ Βέλτς, άρχισε ἡσυχὰ ἡ Σέμπα και τὸν βρήκα δεμένο στὸ κρεβάτι του και φλωμένο.

—Όστε έτσι; Τότε θὰ ζέρης και ποιὸς τοῦ έπετέθηκε.

—Ναί, είδα κάποιον νὰ βγαίνει από τὴν κάμαρά του τὴν ὥρα που πήγαίνα, απάντησε χωρίς ίχνος συγκινήσεως στὴ φωνὴ ἡ Σέμπα.

—Και ποιὸς ἦταν αὐτός; ρώτησε ο Ντάργκο.

—Ό Τζόμπερ Λέγκ.

Ό Τζόμπερ από τὰ πρώτα λόγια τῆς είχε μαντέψῃ ότι θὰ τὸν πρόβιδε. Μόλις κίνησιν κι' έδωσε μια γερὴ γροθιά στὸ στήθος τοῦ Λέμπυ που εξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸν ρεβόλβερ. Τὸ ὅλο έξφυγε ἀπ' τὸ χέρι του κι' έπεσε κατ' εὐθείαν στὸ κεφάλι τοῦ Τζόμπερ. Γρήγορος σὸν αστραπὴς εκείνος, απέφυγε τὸ κτύπημα και ἀρπάξοντας τὸν ρεβόλβερ με τὸ δεξιὸν χέρι, πυροβόλησε τὴ λάμπα που κρεμόταν από τὸ ταβάνι. Άμέσως ἡ κάμαρα διψίσθηκε στὸ σκοτάδι. Από τὰ στόματα τῶν συμμοριτῶν ξέφυγαν ἐπιφωνήματα ὀργῆς και βρισίε. Ό Τζόμπερ έπεσε μπροσῦμματα. Πυ-

ροβολισμοὶ ἀκούστηκαν πρὸς τὸ μέρος που στεκόταν. Εκείνος σύρθηκε με τὴν κοιλιά τὴν έφημερίδα που διάβαζε προηγουμένως ο Ντάργκο και πού βρισκόταν τώρα πεταμένη στὸ πάτωμα. Πιάνοντας τὴν μιά ἀκρὴ τῆς θέλησε νὰ τὴν τραβήξῃ. Προφανῶς όμως ο Ντάργκο τὴν κρατοῦσε επίσης γιὰ τὸ χαρτί στήσθηκε και στὸ χέρι τοῦ Τζόμπερ έμεινε ένα κομμάτι. Άμέσως αὐτὸς πήδησε πρὸς τ' άριστερά.

—Στὶς σκάλες, ξεφώνισε ο Ντάργκο. Πιάστε τὸν στὶς σκάλες. Εἶνε ἡ μόνη ἐξοδος.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ο Τζόμπερ, σύρθηκε ὡς τὴν πόρτα που βρισκόταν πίσω από τὸν Ντάργκο. Πέρασε τρέχοντας δυὸ κάμαρες και σκαρφάλωσε σ' ένα παράθυρο που έβλεπε στὸν δρόμο. Έβγαλε ένα μικρὸ φανάρι από τὴν τσέπη του και τ' άναψε δυὸ φορές. Άμέσως ένα σχοινὶ έφθασε ὡς εκείνον. Τὸ άρπαξε, ἤρθε τὸ ἀγκίστρι που είχε στὴν ἀκρὴ, τὸ στέρωσε καλά στὸ παράθυρο και ἦταν έτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴν κατάβασιν, όταν θόρυβος και φωνές που ἀκούστηκαν πίσω του τὸν είδοποίησαν ότι οὐ ἄνθρωποι τοῦ Ντάργκο είχαν ἀνακαλύψῃ τὸ στρατήγημά του. Ένα ισχυρὸ φῶς έπεσε πάνω του και τὸν πῶφλωσε. Ό Τζόμπερ πυροβόλησε ἐπανεπιλημένα χωρὶς στόχο πρὸς τὸ μέρος τῶν διακτῶν του και χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερον, έπιασε τὸ σχοινὶ κι' άρχισε νὰ κατεβαίνει.

Ήταν ἥδη στὰ μισά, όταν τὸ φῶς έπεσε πάλι πάνω του. Οι φράξεις όμως από τὰ δυὸ ρεβόλβερ που κρατοῦσε ο Κίμμελ, ἀνάγκασαν τοὺς συμμοριτες νὰ φύγουν από τὸ παράθυρο. Τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο ο Τζόμπερ πατοῦσε τὸ πεζοδρόμιο. Σαν ἀστραπὴ άρχισαν νὰ τρέχουν με τὸν Κίμμελ πρὸς ἀσφαλὴ κατεύθυνσιν, ἐνῶ οὐ σφαίρες σφύριζαν ἀγρία πάνω από τὸ κεφάλι τους.

✱

Ἡ ἀπαίσια φάτσα τοῦ φρικτοῦ Τζόμπερ Λέγκ είχε εξαφανισθῇ και στὴ θέσι του είχε παρουσιασθῇ τώρα ο Τζῶν Κέντ, μέσα στὸ πολυτελές διαμέρισμά του.

Καθισμένος ἀπέναντί του σ' ένα φωτεῖο ο Κίμμελ τὸν παρατηροῦσε με θαυμασμό.

—Τὸ μόνο που ἀπέκομισε ἀπ' ὅλην αὐτὴ τὴν ιστορία εἶνε τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς έφημερίδος που φέρει τὴν φωτογραφία κάποιας Μάργκερυ Λή, ὅπως υποθέτω, είπε με ἀπογοητευμένο ὅρος ο Κέντ. Καθὼς κατὰ βάνα από τὰ λόγια τοῦ Ντάργκο πρόκειται νὰ τὴ ληστέψῃ και νὰ τὴν δολοφονήσῃ μετὰ. Πρέπει όμως ἐμεῖς ν' ἀνακαλύψωμε τὰ ἴχνη τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

—Πρόκειται δηλαδὴ περὶ κακοῆς ληστείας; ρώτησε ο Κίμμελ.

—Δεν πιστεύω. Τὸ γράμμα που πήρα από τὸν Χένυ, έλεγε γιὰ τὴν διεκπεραίωσιν κάποιας τραπέζιτικῆς υποθέσεως. Ὑπάρχει κάποιο ἄλλο σχέδιο πὸς βαθὺ και πὸς έξυπνο. Ό Ντάργκο δεν καταπιάνεται με συνηθισμένους κλοπές. Τὸ κορίτσι αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι νὰ ἀνακαλυφωμε σήμερα.

Τὸ κουδούνι τῆς εξώπορτας τὸν ἀνάγκασε νὰ διακοῦν τὴ φωνή του. Ύστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ο ὑπηρετὴς ἀνήγγειλε τὴ Σέμπα Γκρίν!

✱

Τίποτα στὴν ἐμφάνισί τῆς δεν θύμιζε τώρα τὴ γυναίκα που ζοῦσε ἀνάμεσα στὸν ὑπόκοσμο. Ἡ ὑπερκομψὴ τουαλέττα τῆς έκανε μεγάλη ἐντύπωσιν στὸν Κέντ. Εἶνε ἀληθεῖα ότι κι' ἄλλες φορές τὸν είχε δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσῃ ότι ἡ Σέμπα μπορούσε νὰ ἐξοικειωθῇ με κάθε περιβάλλον, νὰ τοποθετήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς σε κάθε κοινωνικὸ ἐπίπεδο με τὴν ἴδια εὐκολία, που ο χαμαιλέον ἀλλάζει τὸ χρώμα του.

Ἡ Σέμπα κάθισε ἀναπαυτικά σε μιά πολυθρόνα κι' άναψε ένα τσιγάρο.

—Ποιά εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς σου; τὴ ρώτησε ἑχθρικά ο Κίμμελ. Προδῶσες τὸν Κέντ γιὰ ένα ἀσήμαντο ποσὸ και τώρα... —'Ακριβῶς γι' αὐτὸ ἤρθα, τὸν διέκοψε εκείνη. Θέλω νὰ ἐξηγηθῶ. Ἡ πρόθεσίς μου δεν ἦταν νὰ σε προδώσω, Κέντ. Ἀναγκάσθηκε όμως νὰ μεταχειρισθῶ τὶς πληροφορίες μου ἐναντίον σου, γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν παρουσία μου ἐκεῖ, ὅπως ακριβῶς κι' ἐσύ, όταν πιάσθηκες, δήλωσες ότι είχες ἔρθῃ γιὰ νὰ φέρῃς τὴν ἐμπιστευτικὴ ἐπιστολή. Πήγα στὸ σπίτι εκείνου με τὸν ἴδιο σκοπὸ που πήγες κι' ἐσύ: νὰ κρυφκούσω. Ό διάδρομος όμως ἐφρουρεῖτο ἀ-

πὸ κάποιον, ὁ ὁποῖος μ' έπιασε άμέσως και μ' ὠδήγησε στὸν Ντάργκο. Γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, τοῦ είπα ότι τοῦφερα ἐνδιάφερους πληροφορίες και τοῦ ζήτησα 100 δολλάρια γιὰ ἀμοιβή. Ἀρνήθηκε και διέταξε τὸν φύλακα ἐκείνον νὰ με ὠδηγήσῃ στὸ διπλανὸ δωμάτιο και νὰ μ' ἐπιτηρῇ. Γι' αὐτὸ, όταν ἤρθες ἐσύ, ἤρρες τὸν διάδρομο ἀφούρητο. Όταν ο Ντάργκο ἀλλάξε γνώμη, γιὰ τὰ λόγια σου τοῦ δημιούργησαν ὠρισμένες υποψίες και με φώναξε πάλι γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσω ὅσα ἤξερα, δρεβηκα σε ἀδιέξοδο. Δεν μπορούσα όμως νὰ κάνω κι' ἄλλοιῶς. Έπρεπε νὰ σώσω τὴ θέσι μου.

—Και γι' αὐτὸ δεν διάσπασες νὰ χαντακώσης ἐμένα, ἔ Σέμπα; είπε εἰρωνικά ο Κέντ.

—Ασφαλῶς ὄχι, απάντησε εκείνη γελώντας. Μήπως δεν είσαι ο δισάσματος Μίστερ Φίνις που τρομοκρατεῖ τὸν ὑπόκοσμο;

—Ξεχάσε τὰ αὐτὰ, Σέμπα, τὴν διέκοψε ο Κέντ αὐστηρὰ και πῆς μου καλύτερα τί έγραφε στὴν σελίδα εκείνης τῆς έφημερίδος που εἶνε ἀνοιγμένη μπροστά του ο Ντάργκο. Μήπως κατάρθρωσες νὰ δῆς;

—Όχι, δεν είδα τί έγραψε, πρόσθεσε όμως κατὰ καλύτερο, είπε θριαμβευτικά ἡ Σέμπα. Τὸν τίποτ και τὴν ἡμερομηνία τῆς έφημερίδας. Σήμερα τὸ πρῶτὸ προημερεύηκα άμέσως ένα ἀντίτυπο. Ὅριστε.

Και λέγοντας αὐτὰ έβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα τῆς μιά έφημερίδα και τὴν πέταξε στὸν Κέντ.

Ἡ φωτογραφία εἶνε ὅπως θὰ μαντέψες, τῆς Μάργκερυ Λή, ἐξήγησε. Ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ὀρφανὴ και μόλις πρὸ μηνὸς ἐνηλικιώθηκε. Άμέσως λοιπὸν πούλησε τὴν κτηματικὴ περιουσία τῆς και ἀποφάσισε νάρθῃ εἰς τὴν ἐπισκοπὴ τὴν Τέχνη.

Ἡ Σέμπα σγκώθηκε.

—Θὰ μπορούσα νὰ σου πάρω πολλά, Κέντ, συνεχίσε, γιὰ τὶς πληροφορίες αὐτές, ἂν δεν τίς είχα ἤδη πουλήσει στὸν Ντάργκο.

—Ελπίζω αὐτὸ νὰ σου γίνῃ μάθημα, Σέμπα, είπε ο Κέντ.

Ἡ νέα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ πρίν βγῇ γύρισε στὸν Κίμμελ.

—Και ἄλλη φορά, Κίμμελ, είπε με εἰρωνεία, μὴ με κατηγορήσῃς ότι πουλήσα τὸν φίλο σου γιὰ 100 δολλάρια. Ἀν γίνῃ ποτὲ αὐτὸ, θάναί γιὰ πολύ μεγαλύτερο ποσὸ! Καληνύχτα.

—Δεν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ ὑποκείμενο αὐτὸ, είπε θυμωμένα ο Κίμμελ, όταν ἡ νέα έφυγε.

—'Ας τὰ αὐτὰ τώρα, Κίμμελ, είπε εὐθυμα ο Κέντ. Τὸ γεγονός εἶνε ότι ἡ Σέμπα μὰς έδωσε πολὺτιμα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθούμε άμέσως.

ΜΙΣ ΜΑΡΓΚΕΡΥ ΛΗ

Ό Κέντ ἀνέθηκε με τὸ ἀσανσέρ ὡς τὸ ὄγδοο πάτωμα τοῦ Ξενοδοχείου «Λάντρον» ὕστερα προχώρησε στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου και κτύπησε τὸ κουδούνι ἑνὸς διαμερίσματος. Ἡ πόρτα άνοιξε άμέσως κι' ένας ὠραίος, μελαχροινὸς νέος φάνηκε στὸ ἀνοιγμα.

—Εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μέλλοντος τῆς Ἀνατολῆς» και θὰ ἤθελα νὰ πάρω μιά δημοσιογραφικὴ συνέντευξι με τὴ δίδα Μάργκερυ Λή, είπε ο Κέντ.

—Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ ἡ δεσποινίς... Πρίν τελείωσῃ, ο Κέντ τὸν έσπρωξε εὐγενικά και μῆκε στὸ διαμέρισμα. Μιά νέα που καθόταν μόνη στὸ σαλονάκι σηκώθηκε μόλις τὸν είδε. Ό Κέντ διεπίστωσε άμέσως τὴν ὁμοιότητά τῆς με τὴ φωτογραφία τῆς έφημερίδας.

—Ἡ δὶς Λή, υποθέτω, είπε ο Κέντ χαμογελώντας. Εἶμαι ἀπὸ τὸ «Μέλλον τῆς Ἀνατολῆς». Ξέρετε οὐ ἀναγνώσται μας ἔξῃ ἦσαν εὐτυχέις νὰ μάθουν σχετικά με τὴν ζωὴ σας και τὶς ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν πόλιν μας. Πόσον καιρὸ είσθε ἐδῶ;

Ἡ νέα δίστασε λίγο πρίν απάντησῃ:

—Δυὸ μέρες.

—Τόσο λίγο, είπε ο Κέντ μ' έκπληξι. Δεν πιστεύω νὰ προλάβετε νὰ ἐρωτευθῆτε σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα.

—Ό, μὰ δεν πρόκειται νὰ ἐρωτευθῶ και σε πολύ μεγαλύτερο, απάντησε εκείνη εὐθυμα. Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη ἤδη με τὸν κ. Κάλσιν Τζόις. Εἶνε ο νέος που σας άνοιξε πρίν. Σκεπτόμαστε νὰ πανδρευθούμε πολύ σύντομα.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς, είπε ο Κέντ. Εἶνε πολύ εὐχάριστο αὐτὸ. Ξέρετε ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου σχετίζομαι ἀρκετὰ με τὸν ὑπόκοσμο κι' έτσι έμπαθα ότι είσθε τὸ θέμα μιάς συνωμοσίας που σχεδιάζεται ἐναντίον σας με τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ληστεύσουν τὴν περιουσία σας.

—Θὰ κάνετε λάθος, ἀνεφώνησε εκείνη φοβισμένη.

—Δεν πιστεύω, απάντησε ο Κέντ. Οι πληροφορίες μου προέρχονται ἀπὸ ἀσφαλὴ πηγὴ. Πρέπει νὰ είσθε πολύ προσεκτικὴ και εἶνε εὐχάριστο που ο μνηστὴρ σας βρίσκειται στὸ πλευρὸν σας.

Τὴ στιγμὴ εκείνη μῆκε στὸ σαλονάκι ο Κάλσιν Τζόις.

—Ό κύριος έχει δίκαιο, Μάργκερυ, είπε ο τελευταῖος. Δεν σοῦ είπα τίποτα γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃς, νοίκιασα όμως δυὸ μυστικούς ἀστυνόμους που έχουν τὴν ἐντολή νὰ σε παρακολουθοῦν παντοῦ. Εὐχαριστῶ πολύ που τὴν προειδοποίησες, κύριε, συνέχισε γυρίζοντας στὸν Κέντ. Εἰλετε νὰ δῆτε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους;

Και χωρὶς νὰ περιμένη απάντησιν βγήκε στὸν διάδρομο.

—Γκρίμς, Τζῶνς, φώναξε.

Άμέσως σχεδόν παρουσιάσθηκαν δυὸ γιγαντώσαιοι ἄνδρες.

Στὰ πρόσωπά τους ο Κέντ ἀνεγνώρισε δυὸ ἀπὸ τοὺς χθεσινούς συντρόφους τοῦ Ντάργκο, που είχε δῇ τὴν προηγουμένη νύχτα καθισμένους γύρω στὸ τραπέζι. Τὰ πραγματικά τους ὀνόματα ἦσαν Μάμπς και Τζέρεγκεν. Οι δυὸ αὐτοὶ όμως, κάτω ἀπὸ τὸ ὄψοφο ἐξωτερικὸ τοῦ Τζῶν Κέντ, δεν μπορούσαν φυσικά ν' ἀναγνωρίσουν τὸν ἀπαίσιο Τζόμπερ Λέγκ.

—Ό κύριος εἶνε δημοσιογράφος, ἐξήγησε ο Τζόις και είχε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς προειδοποιήσῃ γιὰ κάποια συνωμοσία που σχεδιάζεται εἰς βάρος τῆς Μίς Λή.

—'Ας κοπιᾶσουν, είπε με ὄρος σπουδαῖο ο Τζέρεγκεν. Θὰ γίνῃ κομμάτι ὁποῖος ζήτησιν ν' ἀγγίσῃ τὴν Μίς Λή.

—Θαυμάσια, είπε ο Κέντ, ἐνῶ σηκωνόταν. Μπορεῖτε νὰ είσθε ἡσυχῇ, δεσποινίς.

Όταν ο Κέντ συνάντησε τ' ἀπόγευμα τὸν Κίμμελ, ἦταν περισσότερον παρὰ ποτὲ σκεπτικὸς. Δεν είχε καμμιὰ ἀμφιβολία ότι ο Τζόις ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Ντάργκο, συννενοημένος μαζί του γιὰ τὴ ληστεία τῆς περιουσίας. Ἀν όμως πραγματικά θὰ παντρευόταν τὴ Μάργκερυ, γιὰτί τάχα θὰ συνένετρατε μ' ἕναν κακούργο, ἐφ' ὅσον θὰ τοῦ ἦταν δυνατόν νομίμως ν' ἀποκτήσῃ δικαιώματα στὴν περιουσία τῆς γυναίκας του; Αὐτὸ ἦταν τὸ δίλημμα που βασάνιζε τὸν Κέντ και στὸ ὁποῖο δεν μπορούσε νὰ δώσῃ καμμιὰ απάντησιν. Δεν τοῦ έμενε παρά νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

Κρυμμένος μαζί με τὸν Κίμμελ σε μιά γωνιά τοῦ δρόμου, είδε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴν Μάργκερυ Λή, τὸν Τζόις και τοὺς δυὸ μπάμπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, και νὰ μπαίνουν σ' ένα ταξί. Ό Κέντ χωρὶς δυσκολία τοὺς παρακολούθησε με τὸ αὐτοκίνητό του. Τὸ ταξὶ σταμάτησε μπρὸς στὴν Διεθνή Τράπεζα και ο Κέντ είδε τὴν Εἶμα με τοὺς τρεῖς ἄνδρες νὰ μπαίνουν στὸ κτίριο. Ἐμειναν μέσα ἀρκετὴ ὥρα και ὅταν ἐπὶ τέλους βγήκαν ἀπ' τὴν Τράπεζα, οἱ ἄνδρες ἦσαν κατὰφορτοι ἀπὸ μικρὰ πακέττα, τυλιγμένα ὅλα με καφέ χαρτί. Διευθύνθηκαν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς περιμέμεις και ξεκίνησαν με μεγάλη ταχύτητα. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κέντ δεν τοὺς έχανε βῆμα.

—Φαίνεται, Κίμμελ, είπε ὕστερα ἀπὸ λίγο, ο Κέντ, ότι ἡ περιουσία τῆς Μάργκερυ βρίσκεται στὰ πακέττα αὐτὰ που κρατοῦν. Εἶμαι βέβαιος ότι διεμβύθωνται τώρα στὸ σπίτι τοῦ Ντάργκο. Ξέρετε ποῦ εἶνε. Πήγαίνε ἐκεῖ ἀπὸ ἄλλον ὅμως δρόμο γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν ότι τοὺς παρακολουθοῦμε.

Πραγματικά ο Κίμμελ ἀλλάξε κατεύθυνσιν και ὕστερα ἀπὸ λίγο σταματοῦσε σε κάποια γωνιά ἑνὸς δρόμου. Κατέβηκαν και οἱ δυὸ. Ό Κέντ διέταξε τὸν Κίμμελ νὰ μείνῃ κοντὰ στ' αὐτοκίνητο, ἐνῶ ο ἴδιος έστριψε τὴ γωνιά πεζῇ. Τὴν στιγμὴ εκείνη δέκρινε τὸ ταξὶ σταματημένη μπροστά ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ντάργκο. Κατάλαβε ότι οἱ ἐπιβάται θὰ είχαν μῆτι κι' ὅλας στὸ κτίριο.

Ύστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ἔμπαινε και ο Κέντ, ἐμφωδιασμένος σ' ὅλας τὶς τσέπες

του με περιστροφή. Πέρασε τὴν εἴσοδο κι' έφθασε στὸ δεύτερο πάτωμα, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανέναν. Σαφικά τοῦ φάνηκε σὰν νάφθανε στ' αὐτὰ που ἔνα γυναίκα δογγυγῇ. Ἀνέθηκε ἀδούρνα στὸ τρίτο πάτωμα, ἀλλὰ τὸ δογγυγῇ είχε πάψει. Σύρθηκε με τὴν κοιλιά σε μιά πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἀκούγονταν ἑνὸς ψιθύρος.

—'Ασχημα νέα γιὰ σένα, μικρούλα μου, έλεγε ἡ φωνὴ τοῦ Τζέρεγκεν, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Γιατί νὰ διακινδυνεύουμε ἀπὸ τὴν φιλία σου, ἐνῶ μπορούμε νὰ δουλώσωμε τὸ στόμα σου γιὰ πάντα; Οι νεκροὶ δεν διηγούνται π α ρ α μ υ θ ι α, εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ Ντάργκο και δεν έχει ἀδικο...

ΤΑ ΚΑΦΕΤΙ ΠΑΚΕΤΤΑ

Ένα ἐλαφρὸ γρατσούνισμα που ἀκούστηκε στὴν πόρτα έκανε τὸν Τζέρεγκεν νὰ μακρύνῃ τὴ φωνή του. Ό Κέντ άκουσε δήματα νὰ πλησιάζουν. Άμέσως ὀπισθοχώρησε και ἀκούμπησε στὸν τοίχο, ἐνῶ συγχρόνως έβγαλε ένα περιστρόφο ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἡ πόρτα άνοιξε και ἡ μορφὴ τοῦ Μάμπς πρόβαλε με προφύλαξι. Ό Κέντ σημάδεψε.

Ό πελώριος ὄγκος τοῦ Μάμπς έπεσε στὰ πάτωμα. Ό Κέντ τὸν διασκέλισε και μῆκε στὴν κάμαρα. Ἡ νέα ἦταν ξαπλωμένη στὸν καναπέ δεμένη και φλωμένη, ἐνῶ ο Τζέρεγκεν μόλις τὸν είδε πυροβόλησε, ἀλλὰ χωρίς ἀποτέλεσμα.

Ό Κέντ με μιά σφαῖρα τὸν ξάπλωσε κι' αὐτὸν μπρούμυτα. Ύστερα ἐρεύνησε διαστικὰ τὴν κάμαρα καθὼς και τίς δυὸ συνεδριμένες μ' αὐτὴν. Ἦσαν ἔρπμες και τὸ χειρότερο, τὰ πακέττα με τὸ καφέ περιτύλιγμα δεν ἦσαν πουθενά. Ό Κέντ τὰ είχε χαμένα. Ξαναγύρισε στὴν κάμαρα ὅπου οἱ δυὸ γιγαντώσαιοι μπάμπαι ἦσαν πιά νεκροί. Πλησίασε τὴ νέα και άρχισε νὰ λύνῃ τὰ δεσμά της. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα τρελλὸ φόβο.

—Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι; τὴ ρώτησε, μόλις έλυσε τὸ φίματρο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Τὰ χεῖλη τῆς κινήθηκαν ἀλλὰ δεν βγήκε κανεῖς ἄχος. Ό φόβος τῆς είχε κῶσι τὴν μιλή.

Ό Κέντ τὴν άρπαξε στὰ χέρια του και κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες. Δεν έπαψε νὰ τρέχῃ παρὰ μόνον όταν πλησίασε τὸ αὐτοκίνητο.

✱

Ό Κίμμελ δεν ἦταν μόνος τώρα στὸ αὐτοκίνητο. Μαζί του στεκόταν ἡ Σέμπα Γκρίν.

—Και τώρα, μίς Λή, είπε ο Κέντ ἀφίονοντας τὴν νέα ἀπὸ τὰ χέρια του, θάχετε ἀρκετὰ συνέλθει, ὥστε νὰ είσθε σε θέσι νὰ μὰς διηγηθῆτε τί συνέβη. Ό «σφωτισμένος» μνηστὴρ σας μαζί με τὸν ἀρχισυμμοριτὴ Ντάργκο άρπαξαν τὰ χρήματά σας και τᾶσκαν. Δεν ξέρετε ποῦ πήγαν;

Τὸ κορίτσι χωρὶς ν' ἀκούσῃ περισσότερα, έκανε μιά ἀπότομη κίνησιν και άρχισε νὰ τρέχῃ σὰν κυνηγημένη.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Σέμπα, ταχύτερη ἀπὸ κείνη, έτρεξε πίσω τῆς και σύντομα τὴν έφρεσε πίσω.

—Φαίνεται ότι τρελλάθηκε, είπε στὸν Κέντ.

—Όχι, είπε ο Κέντ. Γελιόμαστε ὅλοι. Τώρα μόλις άρχίζω κατὰ νὰ καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Δεν μπορῶ ποτὲ νὰ σκεφθῶ ότι ο Τζόις θὰ συμφωνοῦσε μ' ἕναν κακούργο σὰν τὸν Ντάργκο γιὰ νὰ ληστεύῃ τὴν νέα που πρόκειται νὰ γίνῃ γυναίκα του. Τὸ κορίτσι αὐτὸ με τὴν πρὸ ὀλίγου ἀπάτηρά του νὰ φύγῃ, μούδωσε τὴν απάντησιν σε πολλὰς ἀπορίες μου. Καί πρῶτα πρῶτὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ δεν εἶναι ἡ Μάργκερυ Λή! Μάλιστα ἡ Μάργκερυ Λή θάχῃ συλληφθῇ πρίν ἀκόμα φθάσῃ στὴν Ν. Ὑόρκη. Κατόπιν ο Ντάργκο βρήκε τὸ κορίτσι αὐτὸ που τὴς μοιάζει και ἀφοῦ τῆς ὑπαγόρευαν τί έπρεπε νὰ κάνῃ, τὴν παρουσίασαν ὡς Μάργκερυ Λή και μέσον τῆς κατάρθρωσαν ν

του Μίστερ Φίνις. Χωρίς να χάση καιρό ο τελευταίος πάτησε την σκανδάλη του ρεβόλβερ. Ο Τζόις κλονίσθηκε κι έπεσε προς τα πίσω. Ήταν ένας άψυχος όγκος, όταν ο Μίστερ Φίνις πέρασε πάνω του και πλησίασε το τραπέζι. Με το ένα χέρι πήρε τη λάμπα ενώ στο άλλο εξακολούθησε να κρατά το ρεβόλβερ. Προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου απ' όπου είχε βγεί ο Τζόις. Τό σκοτεινό δωμάτιο φωτίσθηκε, όχι όμως για πολύ. Ο Μίστερ Φίνις σηκωσε ψηλά τη λάμπα και την πέταξε με δύναμη στο πάτωμα. Το γυαλί έγινε θρύψαλα ενώ το πετρέλαιο χύθηκε στα σανίδια. Σε τρία λεπτά το πάτωμα άρχισε να καίγεται και οι φλόγες της φωτιάς έγλειφαν τους τοίχους...

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Τότε μόνο ο Μίστερ Φίνις διέκρινε τον Ντάργκο. Ο άρχισμυροίτης έπιχειρούσε να δραπέτευση από το παράθυρο. Κρατώντας στο ένα χέρι το περιστρόφο, με το άλλο στήριζόταν στην κορνίζα του παρβούρου και ήταν έτοιμος να πηδήσει, όταν μια σφαίρα τον βρήκε στο πόδι. Ο Ντάργκο σκίρτησε απ' τον πόνο και άμέσως άρχισε να πυροβολά επανειλημμένα, χωρίς στόχο. Ο Μίστερ Φίνις με τη σειρά του πυροβόλησε κι αυτός μια φορά. Ο Ντάργκο έπεσε ανάσκελα. Οι φλόγες της φωτιάς φωτίσαν με μια άγρια λάμψη το συσπασμένο απ' τον πόνο πρόσωπό του. Άσυγκινητος από το μακάβριο αυτό θέαμα ο Μίστερ Φίνις, γύρισε σαν άστραπη όλα τα δωμάτια κι έσπασε παντού τα τζάμια. Όταν έφθασε στο τελευταίο έκανε ένα σύνθημα από κει στον Κίμμελ. Έκείνος ήρθε άμέσως. Παίρνοντας τη Μάργκερυ Λη στην αγκαλιά του —που την είχε βρή εν τω μεταξύ κλειδωμένη σε κάποιο δωμάτιο— ο Μίστερ Φίνις την έδωσε στον Κίμμελ από το παράθυρο κι όταν η νέα πάτησε ασφαλώς το χώμα, άρχισε να πετά στον σύνοτρό του τα πακέτα με το καφέ περίθλημα. Τελευταία βγήκε κι ο ίδιος. Οι τρεις μαζί έφτασαν ύστερα από λίγο στο αυτοκίνητο. Έρριξαν ένα βλέμμα πίσω. Τό σπίτι είχε κυκλωθεί τώρα, απ' τις φλόγες που έβγαλιναν απ' τα παράθυρα. Το θέαμα ήταν άγριο και μεγαλόπρεπο μαζί. —Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα γίνω θύμα μιας ληστείας με τόσο δραματικές συνέπειες, είπε η Μάργκερυ. Όλνγουσσά μόνη το αυτοκίνητό μου για νάρθω από την πατρίδα μου εδώ, όταν στον δρόμο μου έπε- τέθησαν. Άφου με φίμωσαν και μουδεσαν τα μάτια, μ' έφεραν εδώ. Είπε πια δυο μήνες που με κρατούν κλεισμένη στο σπίτι εκείνο.

—Πραγματικά ο Κάλλιν Τζόις ήταν μνηστήρ σας; τη ρώτησε ο Κέντ. —Όχι, απάντησε η νέα, μόλις τον ξέρω έλλωστε. Έμενε όμως στην ίδια πόλη μαζί μου. Όπως όλος ο κόσμος εκεί, έτσι κι αυτός ήξερε ότι πούλησα την ακίνητη περιουσία μου κι ότι σκεπτικό μου νάρθω εδώ. Φυσικά δεν τόν ήταν δύσκολο να μάθω με ποιά Τράπεζα της Ν. Όρκης είχε συναλλαγές. Φαίνεται ότι τότε συνεννοήθηκε με τον Ντάργκο, ο οποίος είχε σχεδιάσει από πριν την απαγωγή μου και δέχτηκε να τόν βοηθήσει. Έκαναν λοιπόν έναν ψεύτικο πληρεξουσιό μου στον Τζόις με μεγάλη ευκολία, γιατί παρουσιάσαν στην θέσι μου κάποια άλλη. Αυτή εξασκήθηκε να βάζει την υπογραφή μου και ο Τζόις την δίδαζε τον ρόλο που έπρεπε να παίξει. Όλα αυτά μου τ'αίπε ο ίδιος ο Ντάργκο κάποια μέρα που μου έξέθεσε όλο το σατανικό του σχέδιο.

*Όστερα από μια ώρα η Μάργκερυ Λη βρισκόταν σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα του «Λάντρων», ενώ τα πακέτα με το καφέ περίθλημα ήταν όλα κοντά της.

—Εκείνο που δεν μπορώ να καταλάβω, έλεγε μ' έκπληξη η νέα, είναι τί ήταν αυτό που σας παρεκίνησε να ενδιαφερθείτε για μένα. Σας χρυστώ ευγνωμοσύνη την οποία ποτέ με τίποτα δεν θα μπορέσω να ξεπληρώσω. Δεν ξέρω όμως ούτε τα όνομάτά σας και πρό πάντων δεν βλέπω πιά τον κύριο που μ' έσωσε. Ούτε ξέρω να πω τί συνέβη σ' όποιον με ρώτησε.

—Πέστε του απλώς ότι ο Μίστερ Φίνις έκανε ένα ακόμα κατόρθωμα, είπε η Σέ-
42

μπα γελώντας.

—Ο Μίστερ Φίνις! φώναξε με έκπληξη η Μάργκερυ. Όχι δέβαια ο Μίστερ Φίνις για τόν όποιον γράφουν πάντα οι έφημερίδες.

—Άκριβώς αυτός, την βεβαίωσε η Σέμπα. Τί κρίμα που δεν επιτρέπεται ποτέ να βλέπουν πολλήν ώρα το πρόσωπό του. Θα βλέπατε τότε, ότι είναι ένας πολύ άρσιος άνδρας!...

ΜΠΕΝΤΟΝ ΜΠΡΑΝΤΕΝ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΕ

Κάποια θελκτική κυρία συναντά σε μια της επίσκεψι έναν γνωστό της κύριο και τον ρωτά γιατί δεν τόν βλέπει πιά.

—Μήπως, προσθέτει χαμογελώντας, εξ αιτίας του μικρού εκείνου ποσού που μου όφειλετε από τα χαρτιά;

—Όχι, κυρία μου, απήντησε εκείνος με φιλοφροσύνη. Δεν μ' έμποδίζει αυτό να σας βλέπω, γιατί αν δεν πληρωθήκατε ως τώρα, πάλι έσείς φταίτε.

—Και γιατί; έκαμε έκπληκτη η κυρία. —Γιατί όταν σας βλέπω... ξεχνώ κάθε άλλο πράγμα.

—ΟΟΟ—

Η ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Μία έξυπνότετη φαρσούλα με απρόοπτο φινάλε

Τακτοποιώντας το δωμάτιο, η Γιαννούλα, θρήκε έπάνω στο γραφείο ένα πορτοφόλι. Τό πορτοφόλι του κυρίου της, φυσικά. Όπως συμβαίνει με όλες τις υπηρέτριες, δεν μόρεσε ν' αντισταθί στον πειρασμό και τό άνοιξε για να ιδεί τί έχει μέσα. Και η περιέργειά της Ικανοποιήθηκε άμέσως, γιατί μέσα βρήκε την φωτογραφία μιας πολύ όμορφης γυναίκας, με την αφιέρωσι: «Με αγάπη, η Μαρία σου».

Η Γιαννούλα δεν μόρεσε να πιστέψη στα μάτια της. Αυτή την κυρία την έγνωριζε πολύ καλά: ήταν η γυναίκα του κυρίου Μάρτενς, τού στενότερου φίλου του κυρίου της. Και τό νεαρό ζευγάρι δεν είχε τελειώσει ακόμη τόν μήνα τού μέλιτος. Χθές ακόμη, σε μια φιλική συντροφιά, η Γιαννούλα είχε διακρίνει την κυρία Μαρία, που έχάιδευε κρυφά τό χέρι τού άνδρος της. Την ύποκρίτρια!

Ο κύριος της, λοιπόν, έχει μυστικές και ένοχες σχέσεις με την κυρία Μαρία, την γυναίκα του Μάρτενς; Ήταν πολύ επικίνδυνο παιχνίδι, τό ήξερε πολύ καλά αυτό, γιατί είχε ακόμη αντίληφθ ότι ο άνδρας της ήταν πολύ ζηλιάρης και φιλύποπτος. Αν ανέκαλυπτε λοιπόν αυτή τη σχέση, θα γινόταν σκάνδαλο μεγάλο ή μόρεσε να συμβή και κανένα δυστύχημα.

Αυτές τις σκέψεις έκαμε η Γιαννούλα μετά την καταπληκτική εκείνη ανακάλυψι της φωτογραφίας στο πορτοφόλι τού κυρίου της. Άλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκε τό κουδούνι της εξώπορτας.

Η Γιαννούλα ξανάβαλε θιαστικά την φωτογραφία στο πορτοφόλι και πήγε ν' ανοίξη. Ήταν ο κύριος Μάρτενς, ο άνδρας της όμορφης κυρίας. Άλλά τί ήθελε τέτοιαν ώρα; Και γιατί ήταν τόσο ταραγμένος;

—Είπε μέσα ο κύριος; ρώτησε σχεδόν απότομα...

—Όχι, αλλά σε λιγάκι πρέπει να είναι εδώ... απάντησε η Γιαννούλα με χτυποκάρδι, γιατί προέβλεπε κάποιο δυστύχημα.

—Τότε θα τόν περιμένω, είπε, άποφασιστικά ο κύριος Μάρτενς, που βρισκόταν κι όλος μπροστά στην πόρτα τού σαλονιού.

—Όχι εκεί, σας παρακαλώ, τού έκαμε ανοίγοντας την πόρτα της τραπεζαρίας. Τό σαλόνι είναι ακόμη άνω-κάτω, προσέθεσε για να δικαιολογηθ.

—Άλλά ούτε κι' εδώ, παρητήρησε στεγνά ο κύριος Μάρτενς, ρίχνοντας μια ματιά στην τραπεζαρία που ήταν επίσης άνω-κάτω. Έδώ μέσα κάνε πολύ κρύο: θα ξεπαγιάσω...

Ενώ έσπευδε να κλείση τό παράθυρο, η Γιαννούλα παρατήρησε ότι ο έπισκέπτης ήταν πολύ ανυπόμονος και ταραγμένος. Φανόταν να έξη πολύ άγριες διαθέσεις, αυτή όμως θα βοηθούσε τόν κύριο της, δεν θα έχανε ούτε στιγμή απ' τα μάτια της τόν επικίνδυνο έπισκέπτη και θα κατάφερνε ώστε να τόν κρατήση εκεί, στην τραπεζαρία, γιατί αν πήγαινε στο σαλόνι, μόρεσε ν' ανακαλύψη τό πορτοφόλι με την φωτογραφία.

Άρχισε, λοιπόν, να ξεσκονίζει μέσα στο δωμάτιο, να σκουπίζει, να τακτοποιή διάφορα πράγματα...

Ο έπισκέπτης στεκόταν και την κυττούσε, λιγάκι σκεπτικός. Έπειτα είπε ξαφνικά:

—Δεν έχω καμιά διάθεσι ν' αναπνεύσω όλη αυτή τη σκόνη!...

Και προτού εκείνη προφθάση να τόν έμποδίση, άνοιξε την έσωτερική πόρτα και μπήκε στο σαλόνι. Η Γιαννούλα έτρεξε πίσω του, άποφασισμένη να προλάβη την τραγωδία.

Ευτυχώς, ο κύριος Μάρτενς έκάθισε σε μια πολυθρόνα που άπείχε πολύ απ' τό γραφείο τού κυρίου της, στην αντίκρυνη γωνιά τού δωματίου. Για να σκεπάση τό γραφείο η νέα στάθηκε μπροστά και άρχισε να ξεσκονίζει, να τακτοποιή τα διάφορα χαρτιά, αν και ήταν όλα εν τάξει. Καταλάβαινε την ύποχρεωσι που είχε να σώση τόν κύριο της από επικίνδυνες περιπλοκές και τίποτε στον κόσμο δεν μόρεσε να την κάμη να μεταβάλλη άπόφασι.

Τα λεπτά της ώρας διαρκούσαν μιάν αιωνιότητα... Επί τέλους, ακούστηκε ο τριγμός ενός κλειδιού που άνοιγε την εξώπορτα. Η Γιαννούλα έτρεξε να προϋπαντήση τόν κύριο της.

—Είπε ο κύριος Μάρτενς μέσα; τού έκαμε θιαστικά, ταραγμένη, δείχνοντας με τό βλέμμα τό δωμάτιο. Δεν τόν άφησα ούτε στιγμή μονάχο του...

—Καλά έκαμες, μπράβο... της απήντησε ο κύριος της με άδιαφορία, μπαίνοντας στο σαλόνι.

Η Γιαννούλα στάθηκε απ' έξω και κρυφάκουγε, ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, με την βεβαιότητα ότι έπρόκειτο να συμβή κάτι τό πολύ σοβαρό. Και ξαφνα άκουσε τη φωνή τού Μάρτενς, που έλεγε στον κύριο της:

—Με συγχωρείς, αγαπητέ μου, που σε άνησυχώ τόσο πρωί, αλλά ήρθα να ιδώ μήπως έξασασα χθές έδώ τό πορτοφόλι μου...

ΥΒΟΝΗ ΖΙΚΑ

αυτοί που'εξτρίαξαν τόν κόσμο

Τά κομφορ και οι άπολαύσεις της σύγχρονης ζωής, καθώς και η ύπόσχεσι για μια καλύτερη Αύριο, σπρρίζονται σε μερικές βασικές έφευρέσεις. Παραθέτομε την ιστορία μιας απ' αυτές:

Η ΜΗΧΑΝΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΥΣΕΩΣ

—Μπάνγκ! μπάνγκ! μπάνγκ!

Τό χωρίς άλογο όχημα κυλιόταν μέσα στους δρόμους και ο κόσμος που έβγαине εκπληκτος από τά σπίατα του, έκανε να φύγη κατατρομαγμένος. Δεν ήταν ένα απ' εκείνα τά ήδη γνωστά άμμοκίνητα όχηματα. Αυτό βορυβόσε σαν να γινόταν έκρηξις δυναμίδος. Ήταν, ωστόσο, ένας θόρυβος έξασθενήμένος. Τί τάχα έπερίμεναν απ' αυτό οι έφευρέτες του;

Έπέρασαν έξη χιλιάδες χρόνια Ιστορίας, κατά τά όποια μόνον μερικοί φαντασιοκόποι θα μόρευσαν να όνειρευθουν δυναμική όθησι όχηματος.

Και ξαφνικά, ο άνθρωπος έφευρε ένα νέο ρομπότ για να τόν έλευθερώση από τά δεσμά τού χρόνου και τού χώρου, ν' αύξήση την δύναμί του δεκαμισχιλιπλασίως και ν' ανυψώση τις βιωτικές του συνθήκες, σ' ένα ύψηλότερο επίπεδο, στο όποιον καμιά άλλη του προηγούμενη γνώσι δεν τόν ανέβαινε. Συγχρόνως δημιουργούσε μιάν επανάστασι στις ανθρώπινες συνήθειες.

Ήταν η μηχανή έσωτερικής καύσεως.

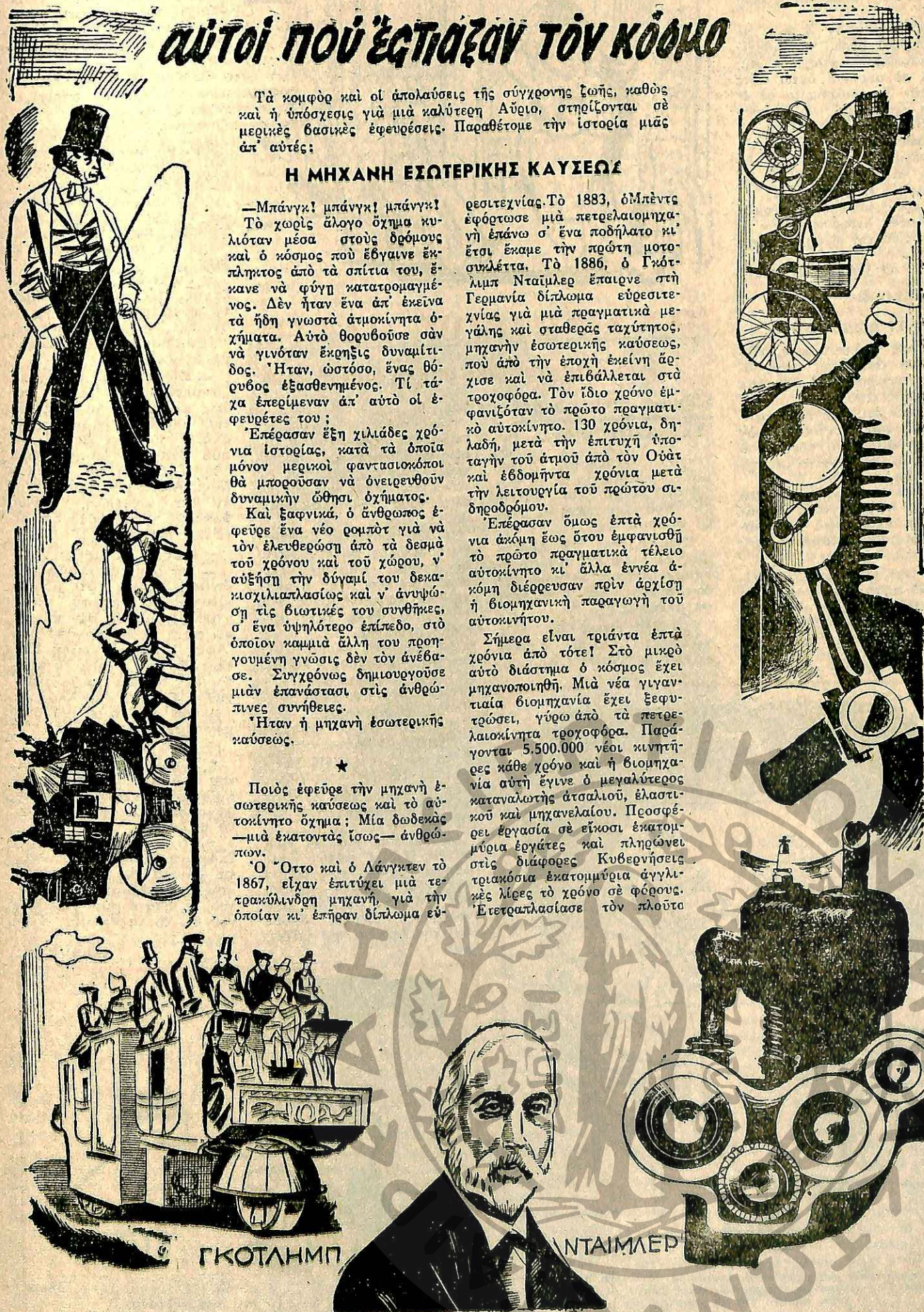
Ποιός έφευρε την μηχανή έσωτερικής καύσεως και τό αυτοκίνητο όχημα; Μία δωδεκάς—μια έκατοντάς ίσως— ανθρώπων.

Ο Όττο και ο Λάνγκεν τόν 1867, είχαν επιτύχει μια τετρακύλινδρη μηχανή, για την όποιαν κι' έπήραν δίπλωμα ευ-

ρεσιτεχνίας. Τόν 1883, ο Μπέντε έφύρασε μια πετρελαιομηχανή έπάνω σ' ένα ποδήλατο κι' έτσι έκαμε την πρώτη μοτοσυλέτα. Τόν 1886, ο Γκρότ-λμπ Νταίμλερ έπαίρνει στη Γερμανία δίπλωμα εύρεσιτεχνίας για μια πραγματικά μεγάλη και σταθεράς ταχύτητος, μηχανή έσωτερικής καύσεως, που από την έποχή εκείνη άρχισε και να επιβάλλεται στα τροχοφόρα. Τόν ίδιο χρόνο έφανιζόταν τό πρώτο πραγματικό αυτοκίνητο. 130 χρόνια, δηλαδή, μετά την επιτυχή ύποταγήν τού άτμου από τόν Ουάτ και έβδομήντα χρόνια μετά την λειτουργία τού πρώτου σιδηροδρόμου.

Έπέρασαν όμως έπττα χρόνια άκόμη έως ότου έφανισθ τό πρώτο πραγματικά τέλειο αυτοκίνητο κι' άλλα έννέα άκόμη διέρρευσαν πριν άρχισή η βιομηχανική παραγωγή τού αυτοκινήτου.

Σήμερα είναι τριάντα έπττα χρόνια από τότε! Στο μικρό αυτό διάστημα ο κόσμος έχει μηχανοποιηθ. Μία νέα γιγαντιαία βιομηχανία έχει ξεφυτρώσει, γύρω από τά πετρελαιοκίνητα τροχοφόρα. Παράγονται 5.500.000 νέοι κινητήρες κάθε χρόνο και η βιομηχανία αυτή έγινε ο μεγαλύτερος καταναλωτής άτσάλιου, έλαστικού και μηχανελαίου. Προσφέρει εργασία σε είκοσι εκατομμύρια εργάτες και πληρώνει στις διάφορες Κυβερνήσεις τριακόσια εκατομμύρια άγγλικάς λίρες τό χρόνο σε φόρους. Έτετραπλασίασε τόν πλούτο

του κόσμου και θέτει σε κυκλοφορία 35.000.000 αυτοκίνητα, στους παγκοσμίους δρόμους.

Επέτρεψε στον Χίτλερ, με τα τεχνικά μέσα, να διασχίσει, καταλαμβάνοντας την Αυστρία σε σαράντα οκτώ ώρες και την Τσεχοσλοβακία σε εξήντα ώρες, και να διαλύσει την Πολωνία σε 19 μέρες.

Έδωσε στον άνθρωπο την δυνατότητα να πετά και τον έκανε να περιέρχεται την υδρόγειο σε ελάχιστες ώρες.

Τί πρόκειται ακόμη να προσφέρει στον άνθρωπο; Την απάντησι θα την δώσει το έγγυς μέλλον...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

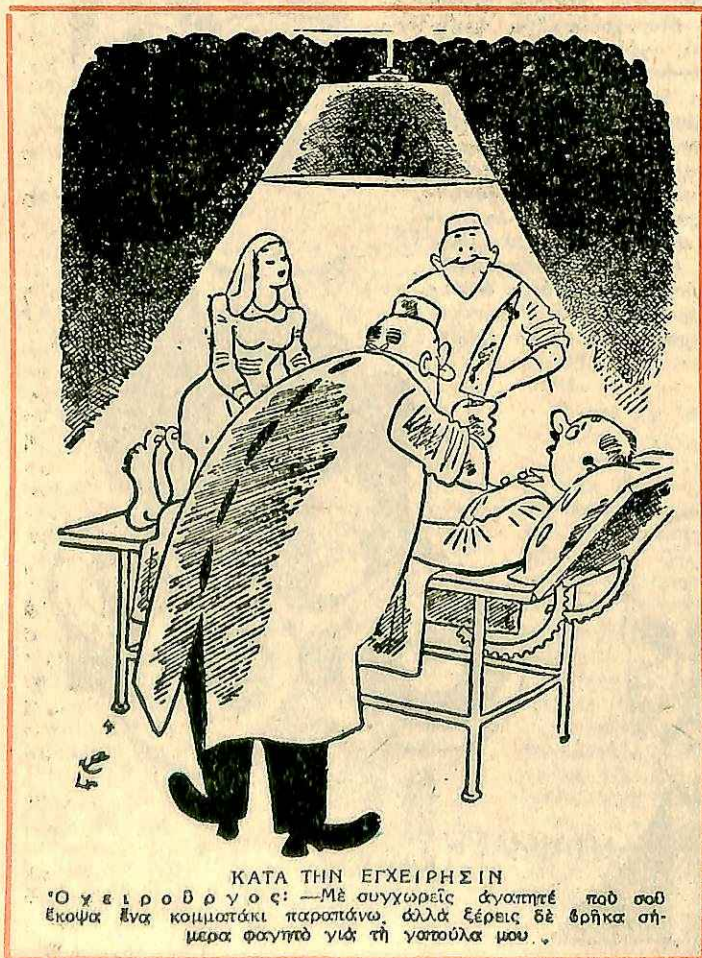
ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΦΟΒΟΤΑΝ

Ένας πολυγράφος, αλλά και ανούσιος συγχρόνως συγγραφέας, ζητούσε επιμόνως από γνωστόν συνάδελφό του, να του χαρίσει από ένα αντίτυπο των συγγραμμάτων του, που αυτός όμως ήρνετο με την ίδια επιμονή.

— Μά δεν σου ζητώ, επί τέλους και μεγάλα πράγματα, έκαμε με παράπονο ο παρακωριασμένος συγγραφέας.

— Όχι, φίλε μου, δεν είναι γι' αυτό. Δεν σου δίνω τα συγγράμματά μου, γιατί τι φοδουμαι μήπως εις αντίταλλαγμα μου... δώσης τα δικά σου!

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΙΞΗΝ

Ο χειροδότης: — Με συγχωρείς αγαπητέ παθ' σου έκοψα ένα κοιμητικό παραπάνω, αλλά έξερεις δέ βρήκα σήμερα φαγητό για τη γαστέρα μου.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΑΛΤΟ

Μιά ιλαροτραγική σκηνή από τη ζωή

Ευθύμο διηγηματάκι

Υπό ΛΕΩΝ ΣΙΜ

— Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου; έρώτησε μετά το φαγητό η κυρία τόν άντρα της, που είχε πέσει σε σκέψη βαθειά.

Και πρέπει να ξέρετε πως οι γυναίκες πάντα ανησυχούν όταν βλέπουν τόν άντρα τους να θυβίζεται σε σκέψεις.

— Σκέπτομαι ότι μάς χρειάζεται παλτό, άρχισε κάπως φοβισμένα ο σύζυγος.

γος.

Τόν έτυπτε λιγάκι η συνείδησις, τόν καυμένο, όπως συμβαίνει σε όλους τους καλούς συζύγους όταν σκέπτονται για τόν έαυτό τους. Κι' εξακολούθησε:

— Δεν πρόκειται βέβαια, να ξοδέψωμε πολλά, γιατί δεν έχομε. Σήμερα μάλιστα είδα ένα στην προθήκη ενός καταστήματος, πολύ φτηνό, αλλά κάνει μεγάλη φιγούρα.

— Αλήθεια; έκαμε άμέσως μ' ενδιαφέρον η κυρία.

— Ναι, ένα πρώτης τάξεως παλτό, ανοιχτού χρώματος. Τί λες έσύ;

— Ξέρεις ότι τ' ανοιχτά χρώματα μ' αρέσουν πολύ. Φαίνεται πως έχεις καλό γούστο για να τα προτιμάς κι' έσύ. Άλλωστε το παλτό παλτό δεν είναι πια της μόδας.

— Δεν είναι για να βγής κανείς έξω μ' αυτό! Σκέφθηκα, λοιπόν, πως θάταν ωραία να βγούμε μεθαύριο περίπατο με κάτι καινούργιο... Ξέρεις έχομε και την επέτειο του γάμου μας

— Είσαι σωστός άγγελος, αγαπητέ μου! Πόσο στοιχίζει το παλτό;

— Πεντακόσια φράγκα... Μήπως σου φαίνονται πολλά;

— Όχι δά! Άλλως τε το καλό πράμα στοιχίζει, αυτό τόν ξέρομε...

— Είνε ωραίο παλτό, σπόρ, με ξωρραφες τσέπες και τετραγωνούς ώμους, πολύ κομψό.

— Έτσι τόν φαντάσθηκα κι' έγώ... Έχεις πραγματικά καλό γούστο. Δεν πάμε να τόν πάρωμε τώρα;

— Γιατί όχι; Έκαμε ο σύζυγος. Άς πού να βγούμε, τα καταστήματα θά έχουν άνοιξει. Έμπρός, λοιπόν!

Έντυθηκαν διαστικά για να βγούνε.

— Είσαι πολύ καλός, εξακολούθησε η κυρία, καθώς φορούσε τόν καπέλλο της μπροστά στον καθρέφτη, που σκέφθηκες να μου κάμης τέτοιο δώρο στην επέτειο του γάμου μας. Άλλά μου χρειάζεται κι' ένα καπέλλο, καθώς βλέπεις, γιατί αυτό δεν είναι πια της μόδας...

— Πώς;... Τι είπες;...

— Μά δεν καταλαβαίνεις αγαπητέ μου, ότι μ' ένα καινούργιο παλτό ανοιχτού χρώματος δεν πηγαίνει αυτό τόν παληοκάπελλο; Άφού έχεις τήν καλή διάθεση να μου πάρης τόν παλτό, δεν πρέπει να μου άρνηθης και τόν καπέλλο!...

— Μά!... έκαμε να διαμαρτυρηθώ ο σύζυγος.

— Πώς είπες;

— Τίποτε, έστέναξε εκείνος ενώ σωριαζόταν σ' ένα κάθισμα. Σκεφτόμουνα μονάχα ότι και τόν δικό μου τόν παλτό...

— Τόν δικό σου παλτό!... έκαμε η κυρία φορώντας τά γάντια της. Τόν παλτό σου είναι ακόμη καινούργιο, αγαπητέ μου. Τού χρόνου θά τόν γυρίσωμε. Πάμε;...

ΛΕΩΝ ΣΙΜ

— Πολλάκις ιάξοντες με τόν 127, μπορείτε να λάβετε μια μικρήν ιδέα τού τί έστι σφαιροέστιας.

Τί πρόκειται να είναι

Τά φιλμ που δα δουίμε

στους άθηναϊκούς κινηματογράφους

Ο «Θησαυρός» εγκαινιάζει από σήμερα μια νέα κινηματογραφική σελίδα, στην οποία θά αναφέρονται τα κατά τήν διάρκεια της εβδομάδος παιζόμενα έργα, καθώς και τά διάφορα φιλμ τά οποία θά πρόκειται να παιχθούν κατά τήν διάρκεια της επομένης εβδομάδος στάς Άθήνας.

Η κριτική μας θά είναι σύντομη, αλλά θά δίδη να καταλάβη στόν άναγνώστη περί τίς έργου πρόκειται και άν άξίζει ή όχι να τόν ιδώ.

Τί τά νι α :

ΤΣΑΙ-ΚΟΦΕΚΥ

Σε προηγούμενο τεύχος μας, έδημοσιεύσαμε τήν βιογραφία της Ζάρας Λεάντερ, καθώς και μια σύντομη κριτική για τήν ήθοποιά της. Πρέπει όμως να ιδή κανείς τήν ταινία «Τσαϊκόφσκυ» για να εκτιμήση πράγματι τόν δραματικό ταλέντο της μεγάλης αυτής δεντέτας.

Βρισκόμαστε στην Μόσχα τόν 1865. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τήν ημέρα τού γάμου της Κατερίνας Άλεξανδρόβνας με τόν πρίγκιπα Μιχαήλ Ιβάνοβιτς Μουράνιν, ο οποίος διέκοψε τόν τρυφερό της ειδύλλιο με τόν Τσαϊκόφσκυ.

Ένα βράδυ, ενώ ο πρίγκιπ Μουράνιν έλειπε στην Πετρούπολη, γίνεται η μοιραία συνάντησις. Η Κατερίνα πληρώνει τούς εκδότας για να δεχθούν τά έργα τού άσημου τότε μουσουργού. Ο συνθέτης δεν ξέρει τήν μεγάλη θυσία της και μια παρεξήγησις τούς χωρίζει και πάλι.

Τά χρόνια περνούν... Οι μελωδίες, πλημμυρισμένες από τόν αχάλινωτο πάθος του, κατακτούν τόν κόσμο. Η Μόσχα άναυτομονεί να τόν χειροκροτήσει.

Η Κατερίνα, ελεύθερη από τόν συγγενικό δεσμό, περιμένει με άγωνία τόν άνθρωπο για τόν όποιον έθυσιασε τά πάντα... Ο Τσαϊκόφσκυ μαθαίνει τήν θυσία της.

Ενώ όμως διευθύνει, τά χέρια του αρχίζουν να τρέμουν... Τόν μεταφέρουν άναίσθητο στά παρασκήνια... Είχε προσβληθή από τήν επιδημία που έμαστιζε τότε τήν πόλη, τήν χολέρα...

Πρωταγωνιστούν 4 μεγάλοι ήθοποιοί τού γερμανικού κινηματογράφου, ή Ζάρα Λεάντερ στόν ρόλο της Κατερίνας Άλεξανδρόβνας, ο Χάινς Στίβε στόν ρόλο τού Τσαϊκόφσκυ, ο Λεο Σλέζακ στόν ρόλο τού καθηγητού και ή χαριτωμένη Μαρίκα Ρεκ στόν ρόλο της περιφήμου χορεύτριας Νατάσας Γίδροβα. Η ταινία αυτή ή οποία έ-

γυρίστη από τόν ονομαστότερο σημερινό Γερμανό σκηνοθέτη, τόν περίφημο Κάρλ Φραϊlich, είναι μια από τίς μεγαλύτερες έάν όχι ή μεγαλύτερη μουσική ταινία της τελευταίας δεκαετίας. Μέσα σ' ένα όργιο μουσικής και μέσα στην εκθαμβωτική χλιδή της Ρωσσίας τών Τσάρων, μάς παρουσιάζει τήν τραγική ζωή τού μεγάλου Ρώσου συνθέτου. Είναι ή ρωμαντική ιστορία ενός μεγάλου έρωτος και ή τραγική μοίρα μιας

«Ρ ε ξ»

«ΖΑΖΑ»

Η χαριτωμένη Κλωντίν Κολμπερ τήν οποίαν είχαμε να

Η Ζάρα Λεάντερ και ο Χάινς Στίβε, ως Κατερίνα Άλεξανδρόβνα και Πέτερ Άλιε Τσαϊκόφσκυ στην μεγάλη δραματική μουσική ταινία «Τσαϊκόφσκυ».

γυναίκα, που έθυσιασε τά πάντα στόν έρωτά της άπεραντης αγάπης της.

«Α τ τ ι κ ο ν» οοοοο

και «Π ά ν θ ε ο ν»

ΛΕΥΚΗ ΣΚΛΑΒΑ

Από της Δευτέρας προβάλλεται μια ταινία με πρωταγωνίστρια τήν Βιβιάν Ρομάνς. Πρόκειται περί της περιπέτειας μιας ωραίας Παριζιάνας, της Μιρέϊν, που παντρεύτηκε έναν Τούρκο, και τόν άκολούθησε στην Κωνσταντινούπολη. Η συμπεριφορά τού άνδρός της, τού Βεντάντ Μπέη τήν απογοητεύει και ή απογοήτευσις αυτή φθάνει στό κατακόρυφο ύψος ο άνδρας της θέλει να πάση και δευτέραν σύζυγο. Η Μιρέϊν σκέπτεται τότε να φύγη. Ο ίδιος ο Σουλτάνος της δίνει τήν άδεια αυτή και στό τέλος ο ίδιος ο Βεντάντ είναι ο σύντροφος τού ταξιδιού της.

Η σκηνοθεσία είναι πλούσια και ή φωτογραφία καλά φωτισμένη, ο δέ διάλογος, ο οποίος άνήκει στόν Στέβ Πασσέρ, είναι ζωηρός και πικάντικος. Η Βιβιάν Ρομάνς χαρίζει στην «Λευκή Σκλάβα» τήν όμορφιά της και τόν μεγάλο της ταλέντο. Ο Τζών Λοτς είναι πολύ συμπαθής. Η μικρούλα Λουίζα Καρλεττί είναι ύπεροχη και όλοι οι άλλοι ήθοποιοί, Σατυρνέν, Φάμπρ, Νταλιό, Μιλά Παρελύ, Πωλντ Πάξ κ.λ.π. παίζουν πολύ καλά τόν ρόλο τους.

καλά τόν ρόλο τού Ντυφρέν. Πάντως, ο ρόλος της Ζαζά θά επήγαινε θαυμάσια στην Βιβιάν Ρομάνς, και τόν έργο δολοκλήρο θά ήταν πού φυσικό έάν έγυριζέτο στά γαλλικά στόύντιο.

«Ο ρ φ ε ξ»

ΥΠΗΡΕΑ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ

Σκηνοθέτης της ταινίας αυτής είναι ο Άμπελ Γκάνς και αυτό λέγει πολλά. Είναι γνωστόν ότι ο Άμπελ Γκάνς δεν μάς παρουσίασε μέχρι σήμερα παρά άριστουργήματα και φυσικά δεν μπορεί παρά να είναι καλή και ή ταινία αυτή, ή οποία έγγυριστη με γνωστούς και μεγάλους καλλιτέχνες όπως τήν Άννυ Ντυκό, τόν Ζύλ Μπέρε, τόν Ζαν Μάξ, τόν μικρό Ζύλμπερ Ζιλ και τήν Μπλανσά Μπρυνούα.

Π ύποθεσις, παρμένη από τόν μυθιστόρημα τού Πιέρ Φροντάι «Κλέφτης γυναικών», είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Η Άννιτα έρωτεύεται τόν γραμματέα τού εξαδέλφου της, άκαδημαϊκού Κουρντάβ, ο οποίος δεν είναι παρά ένα πολύ ύποπτο ύποκείμενο. Φυσικά, αυτό δεν τόν ξέρει ή Άννιτα ή οποία μια μέρα όμως μαθαίνει πούδν άνθρωπον αγαπά.

Τήν Άννιτα αγαπά ένας πλούσιος βιομήχανος ο οποίος στό τέλος τήν παντρεύεται... Περνούν μήνες και τώρα ή Άννιτα είναι εύτυχισμένη σύζυγος. Ένα βράδυ όμως παρουσιάζεται ο άλλοτε γραμματέας και τήν άπειλεί ότι θά άποκαλύψη τίς παλαιές σχέσεις τους... Φοβισμένη ή Άννιτα άποκαλύπτει τά πάντα στόν σύζυγό της, ο οποίος έπειτα από μερικές περιπέτειες γενιάτες ενδιαφέρον, σφίγγει και πάλι τήν άγκυλιά του τήν πιστή και άφωσιωμένη σύζυγό του.

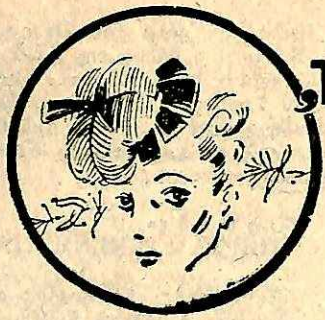
«Π ά λ λ α ς» ΜΑΝΟΛΙΑ

(Ακολουθήσε τήν καρδιά σου)

Ίδού και μια άλλη μεγάλη μουσική ταινία στην οποία πρωταγωνιστούν δύο μεγάλα άστέρια της Μετροπόλιταν Όπερας της Νέας Υόρκης, ή Μάριον Τάλεϊ και ο Μίκαελ Μπάστλετ. Συμπράττουν τά δύο μεγάλα μαλαέτα της Μετροπόλιταν Όπερας και τόν κόρο τών Νέγκρον τού Άλ Τζόνσον. Η ύπόθεσις δεν στερείται ενδιαφέροντος, περιστρέφεται δέ γύρω από έναν άγνόν έρωτα ο οποίος όπως είναι φυσικό θρηνάμβεται. Τόν μεγάλο όμως άσ τού της ταινίας αυτής είναι ή όπερα, τά τραγούδια, ή μουσική και τά ύπεροχα μαλαέτα.

Τήν έρχομένη ή μεθεπομένη εβδομάδα πρόκειται να προβληθούν 3 άριστουργήματα: «Τά λυκόφως μιας ζωής» με «Τά λυκόφως μιας ζωής», τόν «Χουαρέξ» και ή «Λουίζα».

Λ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΝΗΛΙΚΗΝ

Κουβεντούλες

Θα είδατε δέξαια, αγαπητές μου αναγνώστριες, την εκκλησία που γίνεται σε όλες τις Ελληνικές πόλεις να ενισχύονται τα μαθητικά συστήματα και δεν αμφισβάλω πως θα συνεχισθούν τόσο απουσιάζοντας από την ετήσια σχολική ζωή, όσο και από την κοινωνική ζωή. Έν τούτοις δραστηριοί της ευκαιρίας να σας τονίσω κι' ένα πως πρέπει όλες να συντελέσετε εις το να τραφούν όσο το δυνατόν περισσότεροι Έλληνες πολίτες.

Θούσα την «κούπα» σεμμέ. Το άνοιγμα του λαμίου είναι πάντοτε πολύ μικρό και περιορίζεται συνήθως στη ρίζα του λαμίου συνεχίζοντες σε ένα άνοιγμα που κουμπώνει με δυο ή τρία κουμπιά.

Η σημασία όλων των ταγιέρ εγκείται στη ζακέτα, η οποία εμφανίζεται συνήθως με ένα γιαντινδάκι που καταλήγει σε εσώσποα ή σε πολύ μικρά ρεβέρ που ανεδείχοντο αρκετά ψηλά. Αυτό ίδιος το είδος είναι πολύ σπάνιο και συναντάται πιο πολύ σε μαλλιά μελανιά.

Όσο για τα επανωφόρια αυτά ακολουθούν την γραμμή της ρεβιγκότας και για να γίνονται πλέον κομψά γυαλίζουν πολλές φορές με βελούδινο γιακά και ρεβερσάκια το ίδιο.

Ο καλλωπισμός

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Είπαμε και άλλοτε πως η γυμναστική του προσώπου συντελεί

«Όλες πρέπει να δείξετε πως αναγνωρίζετε την μεγάλη σπουδαιότητα των μαθητικών συστημάτων. Έχετε δε υπ' όψιν ότι όσο μικρό και αν είναι το ποσό που θα προσφέρεται είναι ευπρόσδεκτο».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΠΛΕΚΤΑ

Μιλήσαμε πολλές φορές για την πρακτικότητα των πλεκτών αλλά επανέρχουμε διότι αυτήν ακριβώς την στιγμή είναι τα είδη που κυριαρχούν λόγω της εποχής.

Τα σημερινά πλεκτά δεν περιορίζονται πλέον εις τα πολύ-όρα και τις καζάκες. Βλέπουμε ταγνερλόκληρα φορέματα, επανωφόρια και είναι όλα πρακτικότερα, διότι συνδυάζουν φθηνά, κομψότητα και ζεστασία. Ποιά κυρία δεν ζήσει να πλέκει; Ασφαλώς ελάχιστες και ακόμη κι' αυτές οι ελάχιστες θα έχουν κάποια φίλη που θα προσφέρει να τους δείξει ή να τους πλέξει. Επομένως όλο το εφόδο συνίσταται στα γρήγορα που θα δώσουμε για την αγορά του μαλλιού. Έξοδα που ούτε καν συγκρίνονται με το έξοδα που θα κάναμε για να αγοράσουμε καλό μάλλινο ύφασμα.

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά των σημερινών πλεκτών είναι η λεπτότης του μαλλιού και ο μικρός πόνοτος, ούτως ώστε το σύνολο να βίβη την εντύπωση ύφασματος μάλλον παρά πλεκτού.

Εκείνο το πλέξιμο που συνυφίσταται πιο πολύ είναι το «έρεσει» με μερικές προπονήσεις που χρησιμοποιούνται για να υπονομιμούν τον ώμους, τον γιακά και άλλα γονιμώματα του συνόλου.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ

Είνα σχεδόν κλασική ακολουθεί

46

στη διατήρησή της επιδερμίδος και της εν γένει ανθεκτικότητας. Έν πρώτοις το μασάζ που πρέπει να γίνεται τακτικά και με σύστημα για να εμποδίζει την χαλάρωση των ιστών και επομένως και την εμφάνιση των ρυτίδων.

Όταν το μασάζ γίνεται όπως πρέπει αισθάνεστε μια ελαστικότητα και μια εξαιρετική ευελία μετά το μασάζ αν όμως σας κουράζει σημαίνει ότι δεν γίνεται όπως πρέπει.

Για το μασάζ χρησιμοποιούμε βαζελίνη στεγνή, αλλά μερικά δέματα προτιμούν την λαβνίνη ή το αμυγδαλόλαδο όπως π. χ. αυτά που δεν είναι λιπαρά.

Για να καταλάβετε τον τρόπο με τον οποίον γίνεται το κύλο μασάζ θα προσπαθήσουμε να σας δώσουμε μερικές εξηγήσεις και οδηγίες.

Έν πρώτοις για το μέτωπο που ρυτιδώνεται πάντοτε πρόωρα κάνετε το εξής:

Τοποθετείτε το πρόσωπο που θα σας κάνει το μασάζ πίσω σας και του λέτε ν' αρχίσει από τη μέση του μετώπου προς τις ρίξεις των μαλλιών. Έπειτα του λέτε ν' αρχίσει το κύμα καθέως προς τις ρυτίδες και να τελειώνει με την λαβράκι ταμπήματα των φρενών που έχουν διπλό σκοπό να εμποδίσουν τις ρυτίδες και να δυναμώσουν τα φρενάκια.

Στη διάρκεια του μασάζ θα κρατάτε τα μάτια κλειστά και θα προσπαθήτε να μη σκέπτεστε τίποτε για να ξεκουράζεστε εντελώς.

Έπειτα προχωρείτε στη μύτη. Διγνίστε ν' αλλάξετε το σχήμα της μύτης όπως νομίζετε μερικές φορές για να την εμποδίσετε να ρυτιδωθεί. Οι ρυτίδες στη μύτη έχουν μεγάλη τάση να σχηματισθούν από το γέλιο και για να τις εμποδίσουμε πρέπει όχι μόνο να κάνουμε μασάζ, αλλά και να κυττάζουμε στον καθρέφτη όταν γελάμε, ώστε να προσπαθούμε να τις αποφεύγουμε γελάοντας καταλλήλως.

Προχωρείτε ακολουθώντας στα μάγουλα και προσέχετε ώστε να γίνεται το μασάζ πάντοτε αντίθετα προς τις ρυτίδες.

Πρέπει να προσπαθήσετε να προλάβετε το κρέμασμα του προσώπου, το οποίο γίνεται όταν χαλαρώνουν οι ιστοί.

Αυτό ίδιος απειλεί όσες ήταν παχύνει και ξαφνικά αδυνατίζουν. Η συνέχεια εις το προσέχεις.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ

Μια κοπέλλα μου έλεγε ένα τραγικό εντύπωση της από κάποιο χορό, αλλά οι εντύπώσεις αυτές κάθε άλλο παρά θα είχαν ουσίαν τους συγχωρετάς της αν μπορούσαν να τις ακούσουν. Και όμως ποσο καλό θα τους έκανε να τις ακούουν και να μπορούσαν να συμμορφωθούν. Μου έλεγε λοιπόν η κοπέλλα αυτή πως δεν ήταν διόλου ευχάριστη από την τραγική της και έρετε γιατί; Διότι όλοι οι καθάλλεροι της ήταν κακομαθημένοι όπως είναι οι περισότεροι νέοι της εποχής μας.

Είνα ενίοτε και δεν σκέπτονται παρά μόνο τη δική τους ευχαρίστηση. Δεν είναι ευγενικοί και όταν σας πατούν ούτε διακονούνται καν να σας ζητήσουν συγγνώμη.

Ποσάδουν για μισογυνέδες και προσβάλλουν τις γυναίκες θέλοντας να εμφανίσουν τους εαυτούς των ως ανώτερους.

Είνα σβάδεια γιατί νομίζουν πως η καθόδεια έχει πέσει στην εποχή τους.

Αντι να προσπαθήσουν να κα-

τακτήσουν με τους καλούς των τρόπους επιχειρούν διαρκώς να κάνουν εντύπωση.

Έχουν ξεχάσει τί θα πη απόλυτης και ειλικρίνειας. Θέλουν να εμφανίζονται ως μη ευαίσθητοι και μιλούν με κυνισμόν.

Τέλος όλων τους η προσπάθεια περιστρέφεται γύρω από ένα και μόνον: Να μπλοκάρουν πένε όλα δεν έχουν ίσως πολύ άδικο, γιατί πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι υπαίτιες.

Είς το προσέχεις όμως θ' άκουσας και τα παράπονα των άνω.

Τό σπίτι

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Το γραφείο είναι επίσης ένα επι-
πλο που παίζει μεγάλο ρολό στην
επίλυση του σπιτιού. Πρέπει να
προσέχουμε να το τοποθετούμε πάν-
τα σε μέρος τέτοιο, ώστε να πέ-
σει το φως άμεσα και να μην
καθώςεται να γράφουμε. Προτι-
μότερο είναι η καρέκλα να τοπο-
θετείται προς το μέρος του τοίχου
για να μπορεί ο καθήμενος να ελέ-
γχι τους εγγραφόμενους εις το δω-
μάτιον χωρίς να αναγκάζεται να
γυρίση. Πίσω από το γραφείο εις
τον τοίχο τοποθετείται μια εταέ-
ρα με μερικά θύελλα ή μικρά
φωτογραφίες κλπ.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μα ρα μένο γιο ρι-
Συμφωνώ ότι δεν πρέπει ν' αψη-
σете την επιδερμίδα σας να χα-
λάσει αλλά δεν συμφωνώ με το ό-
τι εξ αιτίας αυτής ξεχάσατε την
άγνητη του περσιού ο λόγος. Αν
η άγνητη του περσιού τόσο επιπολαιά
τότε προτιμότερον που την ξεχάσα-
τε, διότι θα είσατε δυστυχώς μαζί
του. Δεν μπορεί να σας ακούω
να μιλήτε με τόσην απελπισία.
Κάθιλον κάθε γυναίκα είναι να
περιποιηται τον εαυτόν της όχι ο-
μως και να λέγχι πως θ' αυτοκο-
νήση αν δεν διορθωθεί η επιδερ-
μική της Συγκεκριμένα δια την
περίπτωσης σας συνιστώ μολακόν
μασάζ με λίγη βαζελίνη στεγνή.
Έπειτα σκούπισμα και πευριλί-
ζα. Η πούδρα Τοκαλόν καλή
είνα. Όσο για τους λεκέδες μό-
νον μετά παρέλευση καιρού θα
περάσουν. Μπορώ να σας συστή-
σω φάρμακον δια την ταχέαν ε-
ξάλειψιν των, αλλά φοβούμαι τα
εραστήρια μέσα.

Νέαν μητέρα — Δίκη
έχετε Στήθεας σας θα προτι-
μούσα το σχολείο. Δεν υπάρχει
περίπτωσης που να σας θλάψη.

Φανούλα — Άλεξάνδρειαν.
— Θα σας παρακαλέω να μη
στέλνετε άλλοτε γραμματάκια,
διότι οι απαντήσεις στέλλονται
πάντοτε ΔΕΥΤΕΡΑ. Όσα χρησι-
μοποιείτε είναι περίφημα, αλλά
αν σας είνε ευκολον να προμηθευ-
θете και κρέμα α ν τ ι ρ υ ν τ
τοδ' Ινστιτούτου Καλλονης των
Παρισίων την οποίαν να χρησιμο-
ποιήτε τα θράδεια.

Α ρ τ Α ρ ε α ν. Πάτρας —
Μάσκες καλλονης δεν υπάρχουν
ακόμη ελληνικής κατασκευής. Θα
βρίθε όμως πολλές ξένες που είνε
πολύ αποτελεσματικές. Γιατί
δύνα δεν προτιμάτε ένα καλό μα-
σάζ και τα θράδεια προσοχί κοιμη-
θете να κάνετε μίον έμφαροτάτην
έντρίβη με καθαρό αμυγδαλόλα-
δο; Διότι είνε ενδεχόμενον να μη
βρίθε μάσκα στας Πάτρας.

Είνα έρωτας και δεν σκέπτον-
ται παρά μόνο τη δική τους ευ-
χαρίστηση. Δεν είναι ευγενικοί και
όταν σας πατούν ούτε διακονούνται
καν να σας ζητήσουν συγγνώμη.

Ποσάδουν για μισογυνέδες και
προσβάλλουν τις γυναίκες θέλον-
τας να εμφανίσουν τους εαυτούς
των ως ανώτερους.

Είνα σβάδεια γιατί νομίζουν
πως η καθόδεια έχει πέσει στην
εποχή τους.

Αντι να προσπαθήσουν να κα-

τακτήσουν με τους καλούς των
τρόπους επιχειρούν διαρκώς να
κάνουν εντύπωση.

Έχουν ξεχάσει τί θα πη απόλυ-
της και ειλικρίνειας. Θέλουν να
εμφανίζονται ως μη ευαίσθητοι
και μιλούν με κυνισμόν.

Τέλος όλων τους η προσπάθεια
περιστρέφεται γύρω από ένα και
μόνον: Να μπλοκάρουν πένε όλα
δεν έχουν ίσως πολύ άδικο, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες
δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες.

Είς το προσέχεις όμως θ' άκου-
σας και τα παράπονα των άνω.

Τό σπίτι

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Το γραφείο είναι επίσης ένα επι-
πλο που παίζει μεγάλο ρολό στην
επίλυση του σπιτιού. Πρέπει να
προσέχουμε να το τοποθετούμε πάν-
τα σε μέρος τέτοιο, ώστε να πέ-
σει το φως άμεσα και να μην
καθώςεται να γράφουμε. Προτι-
μότερο είναι η καρέκλα να τοπο-
θετείται προς το μέρος του τοίχου
για να μπορεί ο καθήμενος να ελέ-
γχι τους εγγραφόμενους εις το δω-
μάτιον χωρίς να αναγκάζεται να
γυρίση. Πίσω από το γραφείο εις
τον τοίχο τοποθετείται μια εταέ-
ρα με μερικά θύελλα ή μικρά
φωτογραφίες κλπ.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μα ρα μένο γιο ρι-
Συμφωνώ ότι δεν πρέπει ν' αψη-
σете την επιδερμίδα σας να χα-
λάσει αλλά δεν συμφωνώ με το ό-
τι εξ αιτίας αυτής ξεχάσατε την
άγνητη του περσιού ο λόγος. Αν
η άγνητη του περσιού τόσο επιπολαιά
τότε προτιμότερον που την ξεχάσα-
τε, διότι θα είσατε δυστυχώς μαζί
του. Δεν μπορεί να σας ακούω
να μιλήτε με τόσην απελπισία.
Κάθιλον κάθε γυναίκα είναι να
περιποιηται τον εαυτόν της όχι ο-
μως και να λέγχι πως θ' αυτοκο-
νήση αν δεν διορθωθεί η επιδερ-
μική της Συγκεκριμένα δια την
περίπτωσης σας συνιστώ μολακόν
μασάζ με λίγη βαζελίνη στεγνή.
Έπειτα σκούπισμα και πευριλί-
ζα. Η πούδρα Τοκαλόν καλή
είνα. Όσο για τους λεκέδες μό-
νον μετά παρέλευση καιρού θα
περάσουν. Μπορώ να σας συστή-
σω φάρμακον δια την ταχέαν ε-
ξάλειψιν των, αλλά φοβούμαι τα
εραστήρια μέσα.

Νέαν μητέρα — Δίκη
έχετε Στήθεας σας θα προτι-
μούσα το σχολείο. Δεν υπάρχει
περίπτωσης που να σας θλάψη.

Φανούλα — Άλεξάνδρειαν.
— Θα σας παρακαλέω να μη
στέλνετε άλλοτε γραμματάκια,
διότι οι απαντήσεις στέλλονται
πάντοτε ΔΕΥΤΕΡΑ. Όσα χρησι-
μοποιείτε είναι περίφημα, αλλά
αν σας είνε ευκολον να προμηθευ-
θете και κρέμα α ν τ ι ρ υ ν τ
τοδ' Ινστιτούτου Καλλονης των
Παρισίων την οποίαν να χρησιμο-
ποιήτε τα θράδεια.

Α ρ τ Α ρ ε α ν. Πάτρας —
Μάσκες καλλονης δεν υπάρχουν
ακόμη ελληνικής κατασκευής. Θα
βρίθε όμως πολλές ξένες που είνε
πολύ αποτελεσματικές. Γιατί
δύνα δεν προτιμάτε ένα καλό μα-
σάζ και τα θράδεια προσοχί κοιμη-
θете να κάνετε μίον έμφαροτάτην
έντρίβη με καθαρό αμυγδαλόλα-
δο; Διότι είνε ενδεχόμενον να μη
βρίθε μάσκα στας Πάτρας.

Είνα έρωτας και δεν σκέπτον-
ται παρά μόνο τη δική τους ευ-
χαρίστηση. Δεν είναι ευγενικοί και
όταν σας πατούν ούτε διακονούνται
καν να σας ζητήσουν συγγνώμη.

Ποσάδουν για μισογυνέδες και
προσβάλλουν τις γυναίκες θέλον-
τας να εμφανίσουν τους εαυτούς
των ως ανώτερους.

Είνα σβάδεια γιατί νομίζουν
πως η καθόδεια έχει πέσει στην
εποχή τους.

Αντι να προσπαθήσουν να κα-

τακτήσουν με τους καλούς των
τρόπους επιχειρούν διαρκώς να
κάνουν εντύπωση.

Έχουν ξεχάσει τί θα πη απόλυ-
της και ειλικρίνειας. Θέλουν να
εμφανίζονται ως μη ευαίσθητοι
και μιλούν με κυνισμόν.

Τέλος όλων τους η προσπάθεια
περιστρέφεται γύρω από ένα και
μόνον: Να μπλοκάρουν πένε όλα
δεν έχουν ίσως πολύ άδικο, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες
δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες.

Είς το προσέχεις όμως θ' άκου-
σας και τα παράπονα των άνω.

Τό σπίτι

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Το γραφείο είναι επίσης ένα επι-
πλο που παίζει μεγάλο ρολό στην
επίλυση του σπιτιού. Πρέπει να
προσέχουμε να το τοποθετούμε πάν-
τα σε μέρος τέτοιο, ώστε να πέ-
σει το φως άμεσα και να μην
καθώςεται να γράφουμε. Προτι-
μότερο είναι η καρέκλα να τοπο-
θετείται προς το μέρος του τοίχου
για να μπορεί ο καθήμενος να ελέ-
γχι τους εγγραφόμενους εις το δω-
μάτιον χωρίς να αναγκάζεται να
γυρίση. Πίσω από το γραφείο εις
τον τοίχο τοποθετείται μια εταέ-
ρα με μερικά θύελλα ή μικρά
φωτογραφίες κλπ.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μα ρα μένο γιο ρι-
Συμφωνώ ότι δεν πρέπει ν' αψη-
σете την επιδερμίδα σας να χα-
λάσει αλλά δεν συμφωνώ με το ό-
τι εξ αιτίας αυτής ξεχάσατε την
άγνητη του περσιού ο λόγος. Αν
η άγνητη του περσιού τόσο επιπολαιά
τότε προτιμότερον που την ξεχάσα-
τε, διότι θα είσατε δυστυχώς μαζί
του. Δεν μπορεί να σας ακούω
να μιλήτε με τόσην απελπισία.
Κάθιλον κάθε γυναίκα είναι να
περιποιηται τον εαυτόν της όχι ο-
μως και να λέγχι πως θ' αυτοκο-
νήση αν δεν διορθωθεί η επιδερ-
μική της Συγκεκριμένα δια την
περίπτωσης σας συνιστώ μολακόν
μασάζ με λίγη βαζελίνη στεγνή.
Έπειτα σκούπισμα και πευριλί-
ζα. Η πούδρα Τοκαλόν καλή
είνα. Όσο για τους λεκέδες μό-
νον μετά παρέλευση καιρού θα
περάσουν. Μπορώ να σας συστή-
σω φάρμακον δια την ταχέαν ε-
ξάλειψιν των, αλλά φοβούμαι τα
εραστήρια μέσα.

Νέαν μητέρα — Δίκη
έχετε Στήθεας σας θα προτι-
μούσα το σχολείο. Δεν υπάρχει
περίπτωσης που να σας θλάψη.

Φανούλα — Άλεξάνδρειαν.
— Θα σας παρακαλέω να μη
στέλνετε άλλοτε γραμματάκια,
διότι οι απαντήσεις στέλλονται
πάντοτε ΔΕΥΤΕΡΑ. Όσα χρησι-
μοποιείτε είναι περίφημα, αλλά
αν σας είνε ευκολον να προμηθευ-
θете και κρέμα α ν τ ι ρ υ ν τ
τοδ' Ινστιτούτου Καλλονης των
Παρισίων την οποίαν να χρησιμο-
ποιήτε τα θράδεια.

Α ρ τ Α ρ ε α ν. Πάτρας —
Μάσκες καλλονης δεν υπάρχουν
ακόμη ελληνικής κατασκευής. Θα
βρίθε όμως πολλές ξένες που είνε
πολύ αποτελεσματικές. Γιατί
δύνα δεν προτιμάτε ένα καλό μα-
σάζ και τα θράδεια προσοχί κοιμη-
θете να κάνετε μίον έμφαροτάτην
έντρίβη με καθαρό αμυγδαλόλα-
δο; Διότι είνε ενδεχόμενον να μη
βρίθε μάσκα στας Πάτρας.

Είνα έρωτας και δεν σκέπτον-
ται παρά μόνο τη δική τους ευ-
χαρίστηση. Δεν είναι ευγενικοί και
όταν σας πατούν ούτε διακονούνται
καν να σας ζητήσουν συγγνώμη.

Ποσάδουν για μισογυνέδες και
προσβάλλουν τις γυναίκες θέλον-
τας να εμφανίσουν τους εαυτούς
των ως ανώτερους.

Είνα σβάδεια γιατί νομίζουν
πως η καθόδεια έχει πέσει στην
εποχή τους.

Αντι να προσπαθήσουν να κα-

τακτήσουν με τους καλούς των
τρόπους επιχειρούν διαρκώς να
κάνουν εντύπωση.

Έχουν ξεχάσει τί θα πη απόλυ-
της και ειλικρίνειας. Θέλουν να
εμφανίζονται ως μη ευαίσθητοι
και μιλούν με κυνισμόν.

Τέλος όλων τους η προσπάθεια
περιστρέφεται γύρω από ένα και
μόνον: Να μπλοκάρουν πένε όλα
δεν έχουν ίσως πολύ άδικο, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες
δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες.

Είς το προσέχεις όμως θ' άκου-
σας και τα παράπονα των άνω.

Τό σπίτι

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Το γραφείο είναι επίσης ένα επι-
πλο που παίζει μεγάλο ρολό στην
επίλυση του σπιτιού. Πρέπει να
προσέχουμε να το τοποθετούμε πάν-
τα σε μέρος τέτοιο, ώστε να πέ-
σει το φως άμεσα και να μην
καθώςεται να γράφουμε. Προτι-
μότερο είναι η καρέκλα να τοπο-
θετείται προς το μέρος του τοίχου
για να μπορεί ο καθήμενος να ελέ-
γχι τους εγγραφόμενους εις το δω-
μάτιον χωρίς να αναγκάζεται να
γυρίση. Πίσω από το γραφείο εις
τον τοίχο τοποθετείται μια εταέ-
ρα με μερικά θύελλα ή μικρά
φωτογραφίες κλπ.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μα ρα μένο γιο ρι-
Συμφωνώ ότι δεν πρέπει ν' αψη-
σете την επιδερμίδα σας να χα-
λάσει αλλά δεν συμφωνώ με το ό-
τι εξ αιτίας αυτής ξεχάσατε την
άγνητη του περσιού ο λόγος. Αν
η άγνητη του περσιού τόσο επιπολαιά
τότε προτιμότερον που την ξεχάσα-
τε, διότι θα είσατε δυστυχώς μαζί
του. Δεν μπορεί να σας ακούω
να μιλήτε με τόσην απελπισία.
Κάθιλον κάθε γυναίκα είναι να
περιποιηται τον εαυτόν της όχι ο-
μως και να λέγχι πως θ' αυτοκο-
νήση αν δεν διορθωθεί η επιδερ-
μική της Συγκεκριμένα δια την
περίπτωσης σας συνιστώ μολακόν
μασάζ με λίγη βαζελίνη στεγνή.
Έπειτα σκούπισμα και πευριλί-
ζα. Η πούδρα Τοκαλόν καλή
είνα. Όσο για τους λεκέδες μό-
νον μετά παρέλευση καιρού θα
περάσουν. Μπορώ να σας συστή-
σω φάρμακον δια την ταχέαν ε-
ξάλειψιν των, αλλά φοβούμαι τα
εραστήρια μέσα.

Νέαν μητέρα — Δίκη
έχετε Στήθεας σας θα προτι-
μούσα το σχολείο. Δεν υπάρχει
περίπτωσης που να σας θλάψη.

Φανούλα — Άλεξάνδρειαν.
— Θα σας παρακαλέω να μη
στέλνετε άλλοτε γραμματάκια,
διότι οι απαντήσεις στέλλονται
πάντοτε ΔΕΥΤΕΡΑ. Όσα χρησι-
μοποιείτε είναι περίφημα, αλλά
αν σας είνε ευκολον να προμηθευ-
θете και κρέμα α ν τ ι ρ υ ν τ
τοδ' Ινστιτούτου Καλλονης των
Παρισίων την οποίαν να χρησιμο-
ποιήτε τα θράδεια.

Α ρ τ Α ρ ε α ν. Πάτρας —
Μάσκες καλλονης δεν υπάρχουν
ακόμη ελληνικής κατασκευής. Θα
βρίθε όμως πολλές ξένες που είνε
πολύ αποτελεσματικές. Γιατί
δύνα δεν προτιμάτε ένα καλό μα-
σάζ και τα θράδεια προσοχί κοιμη-
θете να κάνετε μίον έμφαροτάτην
έντρίβη με καθαρό αμυγδαλόλα-
δο; Διότι είνε ενδεχόμενον να μη
βρίθε μάσκα στας Πάτρας.

Είνα έρωτας και δεν σκέπτον-
ται παρά μόνο τη δική τους ευ-
χαρίστηση. Δεν είναι ευγενικοί και
όταν σας πατούν ούτε διακονούνται
καν να σας ζητήσουν συγγνώμη.

Ποσάδουν για μισογυνέδες και
προσβάλλουν τις γυναίκες θέλον-
τας να εμφανίσουν τους εαυτούς
των ως ανώτερους.

Είνα σβάδεια γιατί νομίζουν
πως η καθόδεια έχει πέσει στην
εποχή τους.

Αντι να προσπαθήσουν να κα-

τακτήσουν με τους καλούς των
τρόπους επιχειρούν διαρκώς να
κάνουν εντύπωση.

Έχουν ξεχάσει τί θα πη απόλυ-
της και ειλικρίνειας. Θέλουν να
εμφανίζονται ως μη ευαίσθητοι
και μιλούν με κυνισμόν.

Τέλος όλων τους η προσπάθεια
περιστρέφεται γύρω από ένα και
μόνον: Να μπλοκάρουν πένε όλα
δεν έχουν ίσως πολύ άδικο, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες, γιατί πολλές γυναίκες
δυστυχώς είναι υπαίτιες, γιατί
πολλές γυναίκες δυστυχώς είναι
υπαίτιες.

Είς το προσέχεις όμως θ' άκου-
σας και τα παράπονα των άνω.

Τό σπίτι

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Το γραφείο είναι επίσης ένα επι-
πλο που παίζει μεγάλο ρολό στην
επίλυση του σπιτιού. Πρέπει να
προσέχουμε να το τοποθετούμε πάν-
τα σε μέρος τέτοιο, ώστε να πέ-
σει το φως άμεσα και να μην
καθώςεται να γράφουμε. Προτι-
μότερο είναι η καρέκλα να τοπο-
θετείται προς το μέρος του τοίχου
για να μπορεί ο καθήμενος να ελέ-
γχι τους εγγραφόμενους εις το δω-
μάτιον χωρίς να αναγκάζεται να
γυρίση. Πίσω από το γραφείο εις
τον τοίχο τοποθετείται μια εταέ-
ρα με μερικά θύελλα ή μικρά
φωτογραφίες κλπ.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μα ρα μένο γιο ρι-
Συμφωνώ ότι δεν πρέπει ν' αψη-
σете την επιδερμίδα σας να χα-
λάσει αλλά δεν συμφωνώ με το ό-
τι εξ αιτίας αυτής ξεχάσατε την
άγνητη του περσιού ο λόγος. Αν
η άγνητη του περσιού τόσο επιπολαιά
τότε προτιμότερον που την ξεχάσα-
τε, διότι θα είσατε δυστυχώς μαζί
του. Δεν μπορεί να σας ακούω
να μιλήτε με τόσην απελπισία.
Κάθιλον κάθε γυναίκα είναι να
περιποιηται τον εαυτόν της όχι ο-
μως και να λέγχι πως θ' αυτοκο-
νήση αν δεν διορθωθεί η επιδερ-
μική της Συγκεκριμένα δια την
περίπτωσης σας συνιστώ μολακόν
μασάζ με λίγη βαζελίνη στεγνή.
Έπειτα σκούπισμα και πευριλί-
ζα. Η πούδρα Τοκαλόν καλή
είνα. Όσο για τους λεκέδες μό-
νον μετά παρέλευση καιρού θα
περάσουν. Μπορώ να σας συστή-
σω φάρμακον δια την ταχέαν ε

... ..

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική Ένωση
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ

Η ΔΟΥΤΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέτες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ
λαμβάνει μέρος δια πρώ-
την φοράν εις Αθηναϊκήν
Ήθογραφίαν και εκτελεί
τραγούδια ειδικώς γραμ-
μένα δια τὸν ιδιόρρυθμον
ταμπεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Αθηναϊκή Ή-
θογραφία της οποίας ἡ ἐ-
πιτυχία είναι γεγονός

Εκδόστην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ-
ΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΑ-ΓΚΑΙ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
*Αριθ. τηλ. 23.727

Α γ ν ῆ ν Κ α ρ δ ι α ν.—
Είσαθε χαρακτήρ ἀτόμος και πο-
λύ εὐλάστος. Ἐπηρεάσεθε ἀπὸ
τὰ γεγονότα, ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὴν
δύναμιν νὰ ἀντιδράτε. Αἰσθημα-
τρεφὲς, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν
θερμὴν. Ἐνθουσιασθεὶς ἀλλὰ καὶ
ἀπογοιτευθεὶς εὐκόλως. Ὅλα αὐτὰ
δὲν εἶνε στοιχεῖα ποὺ δὴνουν εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν. Ἀλλ' ὅταν κανεὶς
τὸ ἀντιλαμβάνεται, ὅπως σὲς δὲν
σκέπτεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ
ἀλλὰ τὸ ἀντιπαρατίθῃ φροντίζῃ νὰ γί-
νῃ θαρραλέωτερος και πὺ ἀποφα-
σιστικὸς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ. Δυστυ-
χῶς εἰσαθε πολὺ ἥπιος χαρακτήρ.
Φροντίστε νὰ διορθώτε τὸν χα-
ρακτήρα σας και θὰ ἐπιτύχετε ἀ-
σφαλῶς. Ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ
πεδίου τίποτε.

Μ α ῖ ὁ.—Ἐπιμένω εἰς δὲι σας
ἐργαζα. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σὰς
ἀγαπᾷ και ὑποφέρει γιὰ σας.
Ἀλλὰ σὲς δὲν κατορθώνετε νὰ
συγκρατήσετε τὴν ἀγάπην του.
Προσπαθήστε νὰ ἀνανεώσετε τὰς
σχέσεις σας μαζί του και φανή-
τε περισσότερο θερμὴ και τρυφε-
ρὰ. Πάντως, περιπτώσιν γάμου δὲν
ἐλπίζω πρὸς τὸ παρόν.

Φ τ ω χ ῆ ν Κ ρ η τ ι κ ο -
π ο ὁ λ ἄ ν.—Δὲν ἐλέτω περίπτω-
σιν γάμου πρὸς τὸ παρόν. Βρα-
δύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Ἡ ὕψεια
σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερά. Ὁ-
ικονομικὴ κατάσταση ἀμετάβλητος.
Χαρακτήρ μεμψιμοιρὸς και πικρό-
χολος. Βρίσκεσθε διαρκῶς σὲ μιὰ
ἀπογοήτευσιν, ποὺ δὲν σας ἀφήνει
νὰ ἰσῆτε με θάρρος και ἐμπιστο-
σύνην τὴν ζωὴν. Τὸ μέλλον σας δὲ
εἶνε περισσότερο εὐτυχές, ἀλλὰ
δὲν πρέπει νὰ διαδέσθε. Συγκρα-
τήστε τὰς δυνάμεις και τὴν ἀνθη-
ροπότητά σας εἰς τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ
εὐτυχία θάρρῃ νὰ κτυπήσῃ τὴν
πόρτα σας.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
Δόκτορος Κάμα, Γρα-
φολόγου Χ. καὶ Φίλης
τῶν Πονεμένων

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε και
θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειρὰν κατα-
χωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθί
ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τὴ σω-
στὴ αἰσθητικὴ γραμμὴ
τῆς σιλουέττας, χωρὶς
τὴν ἐπικίνδυνον ἐξαντλη-
τικὴν δίαιτα. Θεραπεία
ἐπιστημονικὴ. Ἰνστιτ.
Καλλονῆς Me KETTY
Ἑρμοῦ 35-Τηλ. 22-0-88

IRIDA
BAΦAI
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ κ. Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19-ΤΗΛ. 27-551

ΚΥΡΙΑ
κ.λ.π. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητας και με τας λογικώτερας τιμάς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε και δικό σας ὄφα-
σμα σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

μέχρι τῆς μεσημέριας Παρασκευ-
ῆς 17ης Νοεμβρίου:
Ἀργυροπώτης Μαρία Π. Κ.
Φ. Σουζέ 1939 Ντιάννα 1939.
«Νεαπολίτισσα Σ. Σ. Σ.», Περσι-
μίας Χ. Φίλιππος 7. «Λορέλ»
Μ. Χ. Χ., «Φιλόδοξος» ἀριθ. 13.
«Ἀπὸστολὴ Θωμάς Λάουρας Χ. Χ. Χ.
Γιούγκ», «Ἀνεμώνη Πάλλ», ΔΗΜΑΡ
«Λοκρηώτισσα Σπαθάρη», Ἐλε-
νη Λωζάνη, «Ἀσκληπιός», «Α-
γνωστὴ Ραζία, Λεωνὶ Ἀντιέ-
τα, Ἀμαζών Ἰδολή, Φτωχὴ Ἀπὴ-
τισμένη, Μικρὴ γερωντοκόρη, Ζω-
ζέφα Ι. Σ. Ἐλπίς.

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε και
θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειρὰν κατα-
χωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθί
ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα
μέχρι τῆς μεσημέριας Παρασκευ-
ῆς 17 Νοεμβρίου:

Πικραμένη καρδιά Γ. Μ. Κ.
Μποέμης, «Αἰνιό» ἰονη νέας, Ταμά-
ρα Κ. Μ. «Α. Β. Γ. Δ. Ε.», Σ. Σ. Π.
—Κύπρος, Σελλόντο Μ. Ἡρα-
κλίου, Μαρδόνιος, Ἐνας Ἀλλή-
της, Ὀλίκερ Τούττ Σόριος Ἀλ-
τάνιος Κάρμεν Δ. Χ., Β. Χαλ-
κίς, Τρία Κυκλάμια, Ἀλβία Κ. Α.
Ε. Ν. Γ., Ἰδὸν Μαζέτα Κ. Σ.
«Κάποινα νέα τῆς Θεσσαλίας» Βί-
θιαν Ρωμάνος, Ντιάννα Ντάρμιν
Ἰδομενεὺς Τρίτολις, «Φ. Ν. Κ.»,
Ἀετὸς τοῦ Βορρά, Μελαχροινὴ
Μαθητοῖα, Καστανὴ Π. Σ. Α.
Δυστυχὴς ὕπαρχος Χ., Μαλαμένο
γιασεμί, «Γιατί», «Ἀθῶνα ἀμαρ-
τωλὴ» Κόζα Λουξούργου, Ἀδρά.

Ἡ Γραφολόγος Χ. δὲν θὰ ἀπαν-
τήσῃ στο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πι-
κραμένο Γυφτάκι γράμμα διότι
δὲν ἐσώκλεισε τὸ κεκαλονισμένο 5-
δραχμο.

Θ Κ ο ν τ ὁ ν, Καν)πολις.—
Παρακαλεῖσθε ὅπως ἀποστείλετε
—ὅπως ἂν οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ
ἀναγνώστες ἕνα κοινὸν «Δι-
θυόου» Ἀλληλογραφίας.

Ἡ κυρία Ρέα Ρ. δὲν θὰ ἀ-
παντήσῃ στὴν Ἀ ν υ π ὁ τ ἄ
κ τ ἡ σ τ ὶ ν Ἑ ρ ω τ ἄ, διότι
δὲν ἐσώκλεισε τὸ κεκαλονισμένο
5δραχμο.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
Ὅταν ἀγορίζετε τὰς
γνωστὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς φορεμάτων «ΑΡΤΙ»
προσέχετε τὸ πακετίδιον
ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγρά-
ψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης
Γερμανικὴ μάρκα

ΑΡΤΙ
διότι οὕτω και μόνον θὰ εἰ-
σθε θεθαίνα ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ΑΡΤΙ» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ και ἔρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι
βαφαὶ, αἱ σημερινοὶ διαφη-
μιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκο-
σμίου φήμης και με ξενό-
φωνες μάρκες χωρὶς ὅμως
ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερ-
μανικαὶ, δὲν εἶναι ὅχι μόν-
ον Γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλ-
λὰ οὐδὲ καν εὐρωπαϊκαί.
Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν
ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν
μάρκα «ΑΡΤΙ».

**Μυστικὰ
᾽Ρραιότητος
ὅπου κἀνουν
τὰς Γαλλίδας
Παγκοσμίας
Περιφήμους**

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀ-
ναμφιβόλως ἀφαστοι εἰς τὴν
τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος.
Τὸ τελευταῖον τοὺς μυστικὸν συν-
ίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς
νέας πούδρας «ἀεροποιομένης».
Μιὰ πούδρα 10 φορές λειοτέρα
ἀπὸ δὲι θὰ μπορούσε κανεὶς
νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Πα-
ρασκευασμένη κατὰ ἕνα νέον
τρόπον, καθίσταται τὸσον ἐλα-
φρά, ὥστε ἀπλώνεται κανονι-
κῶς και ἐνταίως ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος σὺν ἕνα ἀδύρατο πέ-
πλο ὠραιότητος και ἀπὸ τὰς
πλέον νολανευτικὰς, πολὺ δια-
φορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσμα-
τά της ἀπὸ τὰς βαρεῖας πού-
δρας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐν-
τύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐ-
τὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιή-
σεως χρησιμοποιεῖται τὴν εἰς
τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας
Τοκαλόν... Καὶ ἡ πούδρα Το-
καλόν περιέχει μόνον ντὲ κρέμ,
ἡ ὁποία τὴν κἀμνει νὰ κρατᾷ
δλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἄνεμος, ἡ
βροχὴ και ἡ ἐφίδρωσις κατὰ
τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χα-
λάσουν τὸ θανμάσιον χροῦμα
ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡρα-
ότητος τῶν Γαλλίδων. Τὴν ἀε-
ροποιημένην πούδραν Τοκαλόν.

Τὸ ὠροσκοπίον τοῦ θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πάσαν συμβου-
λὴν πρὸς τὸν Δ/ρα Κάμα, πρέπει ἀπα-
ραιτῶς νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέ-
ραν, μῆνα και ἔτος τῆς γεννήσεώς των,
εἰ δυνατόν δὲ και τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύων-
ται με γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ
τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 24ης μέ-
χρι και τῆς 30ης Νοεμβρίου ἔ-
χουν ὡς ἀκολουθοῦν:

Κατὰλληλοι ὄραει διὰ τὰς ἐπι-
χειρήσεις και τὰς ὑποθέσεις σας
εἶνε ἡ 8—9 π. μ. τῆς Κυριακῆς
(26), 9—10 π. μ. τῆς Τετάρτης
(29) και 12.15—1.30 π. μ. τῆς
Πέμπτης (30).

Ἀποφύγετε ἀντιθέτως τὰς ὥ-
ρας 5—6 π. μ. τῆς Παρασκευῆς
(24) και 9.30—10.30 π. μ. τῆς
Τρίτης (28).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα εἶ-
νε εὐνοϊκὰ ἡ ὥρα 11—12 μεσημ.
τῆς Δευτέρας (27).

Ἡ ἰδία ὥρα εἶνε κατὰλληλος
και διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων.
Τὰ τυχερὰ παιχνίδια εὐνοιοῦνται
κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ἰδίως
μετὰ τὴν 8.50 π. μ. τῆς Δευτέρας
(27).

Αἱ αἰσθηματικαὶ συναρτήσεις
εὐνοιοῦνται κατὰ τὰς κατωθί ὥ-
ρας: 11.40—2.10 π. μ. τῆς Κυ-
ριακῆς (26), 10.30—1.15 π. μεσ.
τῆς Δευτέρας (27) και τὸ ἀπο-
γευμα τῆς Πέμπτης (30).

Κατὰλληλοι ὄραει διὰ γάμους
ἡ ἀρραβώνες εἶνε ἡ 4—6.30 π. μ.
τῆς Δευτέρας (27) και 8.45—9.
45 π. μ. τῆς Πέμπτης (30).

Ἐπικυβερνῶν ὄραει διὰ τὴν ὑγεί-
αν και τὴν ζωὴν σας εἶνε ἡ 1.15
—4.30 π. μ. τῆς Παρασκευῆς (24)
και 3—4 π. μ. τῆς Τρίτης (28).

**Αἱ ἀπαντήσεις
τοῦ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ**

ΑΤΥΧΗΝ ΒΕΡΑΝ. Ἀμφισβαν.
Κρατὸν ἐκπεριεχὴ τὴν ἐπιστολήν σας
διότι τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ στέλ-
νετε εἶνε ἄλλωθι. Ἐκτός τοῦ ἔ-
τους χρειαζομαι ἀκόμη τὸν μῆνα,
τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς και ἡ δυ-
νατόν και τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομά-
δος.

ΨΥΧΡΑΙΜΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡ.—
Δὲν σας συμβουλεύω νὰ ἐγκατα-
λείψετε τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον
ἔχετε, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένετε περισ-
σότερον εἰς αὐτό, με ἐπιμονὴν
και σταθερότητα. Ἐπεκτείνετε
τὰς ἐπιχειρήσεις σας, με περισέ-
ως ἐξορία. Δὲν εἶσατε κομάρειος
διὰ τὴν ἡμερὴν και καθιστικὴν
ζωὴν. Θὰ τύχητε εἰς τὸ μέλλον σο-
βαρὸν ὑποσημειώσιν και θὰ συ-
ντηρῶνται πολλὰς εὐκαιρίας. Ἡ
ἀνδρεία σας θὰ γίνῃ ἀποτέλεσμα
καὶ ὁρί βασιμίας και ἡλικίας.
Γάμον δὲν προέβλεπε και οὐτε συ-
νιστᾷ. Διὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ
γράψατε δὲν μπορῶ νὰ ἀποαν-
θῶ. Νομίζω ὅτι πορεύεσθε περισ-
σότερον περὶ ὑποβολῆς. Προσπα-
θήστε νὰ ἐθίσθε διὰ συνεχῶν και
ἐπιμόνων προποσίσεων τὸν ὁργανι-
σμόν σας εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτήν.
Ἐν ἀνάγκῃ καταφύγετε εἰς τὴν ἡ-
λεκτροθεραπείαν ἢ τὴν ψυχοθερα-
πείαν ποὺ ἀποδίδουν πάντοτε πο-
λὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ ΠΟΛΙΝΗ.—Θὰ
προσέχετε τὸν ἀσπέρειον. Εἰσαθε
ἀνεξάρτητος χαρακτήρ, ἀλλὰ πο-
λύ ὀσμολος και νωδρός. Σὰς λεί-
πει ἡ ἐσωτερικὴ θερμὴ. Γάμος ἐξ
ἔρωτος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποφασισθῇ
καὶ θὰ γίνῃ με μεγάλην ταχύτη-
τα. Ἡ σημερινὴ σας σχέση θὰ ἐ-
ξοκολογηθῇ, με πολλὰς πιθανό-
τητας νὰ καταλήξῃ αἰσίως, πολὺ
βραδύτερον ὅμως. Μικραὶ μετακι-
νήσεις. Ζωὴ τεταρταμένη, ἀλλ' ἡ
ὁποία θὰ εἶνε ἐν τελεί πολὺ εὐ-
τυχὴ.

ΣΟΚΙΝ.—Ἐμφορεῖσθε ἀπὸ
πολὺ καλὰς διαθέσεις και εἰσαθε
προσιμύμιος με ἀντιλήμην και
πολλὰ προτερήματα. Σπερδαῖτε ὁ-
μως προποσώματα και σὰς χα-
ρακτηρίζῃ μιὰ διαρκὴς ἀναληπ-
κότης. Προσέχετε, διότι ἔδν δὲν
ἐπαφελήσθε ἀπὸ τὰς ἐκταίσεις
ποὺ θὰ σας παρουσιασθῶν, θὰ

ρίε λόγον. Δυσπιστήτε στὰς σχέ-
σεις σας.
Αἱ ΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Ρ.—Ἡ
ζωὴ σας δὲ εἶνε κάπως παρασχό-
δης και γεμίστη ἀπὸ ἀποροπύους
περιπλοκάς. Ἡ τύχη ὅμως θὰ
σας βοηθήσῃ εἰς ὀρισμένους ἐπι-
διώξεις σας, ὅπως, ἐξορία, εἰς
τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεώς
σας, ποὺ θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυ-
χὴς. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ τὸ
ἴδιο και διὰ τὰς αἰσθηματικὰς
σας περιπετειάς. Καλὸν εἶνε νὰ
προσέχετε. Ἐχετε πολλὰς πιθανό-
τητας νὰ ἀποκτήσετε περιουσίαν.
Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις δὲ ὑπο-
στὴ μερικὰς μεταλλάξεις.

ΤΡΕΛΛΗΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΝ.—
Πρέπει νὰ εἰσαθε ὀλιγώτερον φιλο-
χόρον εἰς τὰ αἰσθηματικά σας. Δὲν
ἐλπίζω πάντως καμμίαν πιθανότη-
τα συντόμου γάμου. Ἄν ὅμως
ἐθέλετε περισσότερὰς πληροφορίες
φροντίστε νὰ μοῦ στείλατε τὴν ἡ-
μερημίαν γεννήσεώς τῆς φιλίας
σας.

ΣΠΑΝΙΟΛΑΝ Δ. Φ., Χανιά.—
Τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ δίδετε εἶνε
ἐλλιπεῖ. Νὰ μοῦ γράψετε τὴν
πύσος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐγεν-
νήσκατε.

ΦΡΟΥΡΟΝ 3ης δημορίας Κέ-
χρου.—Δὲν ἐνδομῶμαι προηγου-
μένων γράμμα σας. Πάντως εἰς
αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε δὲν μοῦ
λέτε τίς πύσος τοῦ μηνὸς Μαρ-
τίου ἐγεννήσκατε. Περιμένω διὰ
νὰ σας ἀπαντήσω.

ΕΛ Κ. Π., Πατήσια.—Δὲν
μοῦ γράψατε ἔπος γεννήσεως οὐτε
δικὸ σας ὄνομα ποὺ συζύγου σας
Στείλτε μοῦ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα
καὶ θὰ σας ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΦΟΝ ΠΑΤΙΕΝ 3.—Δὲν μπορῶ
νὰ σας ἀπαντήσω σὲ δὲι μοῦ ἡ-
τέτε. Πέστε μοῦ ποῖα εἶνε ἡ ἐρ-
γασία ποὺ σας προτείνει ὁ πατέ-
ρας σας και ποῖα εἶνε ἐκείνη ποὺ
ἐπιθυμεῖτε αἰετ. Θὰ μπορέσω τότε
νὰ σας πῶ ποῖα παραιτεῖται παρὸς
ὅσπερ σὺν χαρακτήρα σας και
σὲ ποῖα ἔχετε περισσότερες ἐπι-
δες νὰ ἐπιτύχητε.

Χ. Κ. 133.—Βεβαίως ἀλλώ-
σει με τὸ νέον ἡμερολόγιον ἡ ἡ-
μερημίαν τῆς γεννήσεως σας.
Δὲν εἶνε πλὴν ἡ 23η Ὀκτωβρίου
ἀλλ' ἡ 5 Νοεμβρίου. Βλέπω σὲ
σας μιὰν διασπῆσιν χαρακτήρος
χωρὶς μεγάλην σταθερότητα ὁ-
μως. Κινεῖσθε περισσότερο ἀπὸ
τὸ ἐνστικτο. Θὰ γνωρίζετε πολ-
λὰς μεταλλάξεις στὴ ζωὴ σας, ἀ-
ποτέλεσμα ἀνέσους και ἀποροπύους
τῶς πύσους. Γενικῶς ὅμως ἡ
σταθερότητα σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ
καλὴ. Σχετίσει με τὸ περιβάλλον
σας ὅχι εὐχάριστον. Διαρκετὴ ἐ-
νοπλότητα ἀνέσους και ἐρίδες. Μεγάλαν
πιθανότητα νὰ ἀποκτήσετε χρή-
ματα, ἀλλὰ μετὰ τὸ 1945 Γάμος
ἐπιφέλῃ.

ΜΑΡΙΑΝ ΑΧΑΛΑΔΑ.—Ζωὴ ὅχι
πολύ εὐχάριστον. Διαρκεῖς ἐνδι-
ουπτες. Σὰς δέσφοντες πολλὰς
εὐκαιρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ σας
παρουσιασθῶν ἐκ νέου. Ἐμφοδία
χρηματικὰ και οἰκονομικὰ ἀνι-
χίματα. Ὑγεία ὅχι πολὺ σταθε-
ρά. Ἐργασίαι μερικὸς κινδύ-
νους. Ἡ ζωὴ σας θὰ σημειώσῃ
μὴν αἰσθητικὴν καλύτερευσιν ἀπὸ
τοῦ ἔτους 1943.

ΝΙΚΕΤΙΑΝ 9.—Πρέπει νὰ
συμβάλῃ σὲ τὰς προηγουμένας
ἀπολήσεις μου διὰ νὰ σας δι-
σω τὰς διευκρινίσεις ποὺ μοῦ ἡ-
τέτε, ναι, ὅπως ἀντανακρίνε-
σθε, δὲν μπορῶ νὰ τὰς ἐνθυμι-
μα. Θὰ σας δώσω τὴν ἀπάντη-
σιν ποὺ μοῦ ἡτέτε εἰς τὸ ἀμέ-
σως ἐπόμενον φύλλον.

Φ. Φ. 31 Κολομβία.—Ἀκοῦ-
στε, φίλε μου. Ἐνα μεγάλο μέ-
ρο τῶν ἀτυχισμάτων σας ὀφείλε-
ται σὲ σας τὸν ἴδιον. Ἐχετε μιὰ
διάθεση νὰ ἐκδιώξετε τὴν τύχην
και νὰ ἐπιδοκίμετε τὸ ἀκατορθώ-
τον. Ἐν πρώτοις δὲν εἰσαθε καμ-
μίαν γιὰ τὸ ἐμπόριον. Οἱ ἀνθρώ-
ποι μετὰ δικὸ σας χαρακτήρα
προσέδουν σὲ ἡμεῖς ἐργασίας ἢ
σὲ ὑπολήψεις θέσεις, ἀλλὰ ἀ-
ποτυχάνουν συνήθως στὶς ἐπιχει-
ρήσεις. Δὲν εἶνε καμμίαν οὐτε
νὰ ἐπιχειρηματίας, οὐτε γιὰ τα-
χοδιότατα. Ἡ τύχη ποὺς εὐνοῖ
ἀπὸ τὴν προθέσιν μιᾶς σθε-
ρὰς και σταθερὰς ἐργασίας. Φρον-
τίστε λοιπὸν προπαραπρᾶξαι νὰ συ-
χίσετε τὴν ἐσωτερικὴν σας κατά-
στασιν. Βάλτε κάποια ἡρεμία εἰς
τὴν ψυχὴν σας και ἐπιδιώξετε με

ἀποφασιστικότητα τὴν ἀνορθω-
σιν καὶ τὴν διὰ σας και τῆς οἰκογε-
νίας σας. Μὴ λησμονήτε δὲ ἀ-
κόμη ὅτι ἔχει κανεὶς περισσότερες
ὀπορτεῖσεις πρὸς τὸ σπῆτι του
πορὰ πρὸς μιὰ γυναῖκα με τὴν
ὁποῖαν συνεῖναι νὰ συνδεθῇ. Αἱ
προβλέψεις μου εἶνε αἱ ἐξῆς :
Καμμία σύλληψις μετὰδολῇ στὴν
οἰκονομικὴν σας κατάστασιν. Ἡ
βελτίωσις θὰ εἶνε ἀποτέλεσμα
πολλῶν λόγων και κόπων. Δια-
ζύγιον θὰ πάρετε, ἀλλὰ δὲν θὰ
πῶ περιπτώσιν δευτέρου γάμου
πρὸς τὸ παρόν. Ἡ κατάσταση
τοῦ πατρὸς και τῆς ἀδελφῆς σας
δὲν εἶνε δυστυχὴς πολὺ εὐχάρι-
στος. Ἡ παρουσία σας κοντὰ των
θὰ τὸν ὠφελῇ καὶ ἡλικίαν των και θὰ
ταὺς βοηθήσῃ νὰ ἀνακτήσουν τὰς
δυνάμεις των. Ἀριθμὸς 4, ἡμέρα
Πέμπτη λίθος σφάραγδος.

ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ Ρ. Καλὴν ἡμέ-
ραν. Πᾶς ὅλα σας μοῦ γράψατε,
σὰς ἀπαντῶ ὅτι εἰσαθε πολὺ νέα
ἀκόμη γιὰ νὰ ἐκτίθεσθε σὲ ἐρω-
τικὰς πειραματισμοὺς και μάλιστα εἰς
τὴν ἡλικίαν αὐτὴν καὶ ἔχετε ἀναστή-
σει δύο φορές. Πρέπει νὰ συγκρα-
τήσετε περισσότερο τὸν ἑαυτὸν
σας. Τὸ σημερινὸν σας αἰσθη-
τικὸν κακοπορφήσῃ και θὰ διατηρη-
θῇ ἐπὶ μακρόν. Θὰ σας εἶνε ἐξαι-
ρητικὰ εὐχάριστον. Περιπτώσιν
γάμου δὲν ἐλπίζω γιὰ μεγάλο
διάστημα.

Κ. Σ.—1 ΚΥΘΟΝ, Πειραιᾶ.
—Θὰ ζητήσε κρατετὰ ἀκόμη, μο-
λιανὰ ἡ ὕψεια σας δὲν ὑπάρχει
πολύ σταθερά ὡς σήμερ. Μεγά-
λη νευρικότης και μεμψιμοιρὸς
διάθεσις. Ἡ ζωὴ σας θὰ κληθῇ
ὁμοίως χωρὶς μεγάλως χαρὰς ἢ
λύπης. Δὲν ἐλπίζω μεγάλην πθα-
νότητα κέρδους ἀπὸ λαχείων ἢ
ἀλλων αἰσίων. Ἐπίσης οὐτε κλη-
ρονομίαν. Ἡ κόρη σας θὰ εἶνε
πολύ εὐτυχέστερη στὴ ζωὴ της
ἀπὸ σας. Θὰ καταλάβῃ πολὺ κα-
λὴν κοινωνικὴν θέσιν και θὰ ἡ-
σῇ με σχετικὴν εὐμάρειαν. Ὁ
γάμος της ὅμως θὰ θραδύνῃ ἀκό-
μη. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ προ-
ποσιν ἐπρόσπου, και θὰ εἶνε ἀρκε-
τὰ εὐτυχὴς. Ἄλλο τίποτε σύντο-
μον δὲν ἐλπίζω.

ΑΝΕΡΑΣΤΟΝ ΚΟΡΗΝ. Ἀγ-
γυλισμένη. Μπορεῖτε νὰ ἔχετε
ἐμπιστοσύνην στὴν τύχην σας. Θὰ
σας εὐνοῖσθι ἀρκετὰ. Ἡ ὕψεια
σας εἶνε καλὴ. Μερικὰ ἀσθένεια
ἀλλὰ χωρὶς σοβαρότητας. Ταξί-
δια χωρὶς σημασίαν. Γάμος ἐξ
αἰσθητικῶς γύρω ἀπὸ τὴν ἡλικί-
αν πᾶν 25 ἐτῶν. Θὰ ἀποκτήσετε
οἰκονομίαν. Καλὴ οἰκονομικὴ

Θησαυρός

